

Dainų dainelė

ŠVIETIMO
IR MOKSLO
MINISTERIJA

NACIONALINĖ
M. K. ČIURLIONIO
MENŲ MOKYKLĄ

Dainų dainelė

Vilnius, 2016

Dvidešimt antroji „Dainų dainelė“ – pasiekimai ir viltys

*Vertinimo komisijos pirmininkas,
Lietuvos nacionalinės kultūros ir
meno premijos laureatas,
profesorius Virgilijus Noreika*

Ar yra Lietuvoje tokio didelio visuomenės susidomėjimo sulaukęs renginys kaip konkursas „Dainų dainelė“? Šis renginys yra kultūringos visuomenės, Lietuvos inteligentijos gražus sambūris, šalies atečiai sklaidžiantis tautos identitetą. „Dainų dainelė“ tūkstančius vaikų ir jaunuolių atveda į dainavimą. O muzikuoti juos moko tikri savo srities profesionalai – muzikos mokytojai. Esu patenkintas ir džiaugiuosi klausydamas, žiūrėdamas ir matydamas jaunųjų talentų ir jų mokytojų pasiekimus.

Didelė garbė valstybės institucijų vadovams, kurie prieš keturiasdešimt dvejus metus toliaregiškai įžvelgė vaikų ir jaunimo kultūrinio ugdymo tikslingumą ir iki šiol palaiko šią nuostabią idėją. Švietimo ir mokslo ministerija ir jos pavesta Nacionalinė Mikalojaus Konstantino Čiurlionio menų mokykla kryptingai formuoja vaikų ir jaunimo akademinio dainavimo tradicijas, atrenka ir iškelia deimančiukus, o šalies patikimiausia LRT televizija spalvingai ir linksmi šią šventę transliuoja visai Lietuvai. Tokių veiklų jungtis yra stulbinama: tūkstančiai, ar net milijonai žiūrovų stebi jaunųjų dainininkų kopimą į svajonių Olimpą.

Dvejus metusėjome į „Dainų dainelę“, kaip į didingus ir puošnius rūmus. Tokiuose rūmuose auga ir bręsta jaunieji dainininkai, stiprėja Lietuvos dvasia. Šie rūmai, prižiūrimi ir gražinami, matė daug džiaugsmo, šypsenų, nusivylimo ašarų ir jaudulio – tačiau jie visada reprezentuoja Lietuvos aukštą muzikinę kultūrą ir brėžia jos ateities viziją.

Meilė, pagarba, svajonė, kurią išdainuoja dainorėliai, įkvepia juos kūrybai, pasitikėjimą savo galiomis, žadina meilę ir patriotizmą savo kraštui. Gal tas išlaikomas ryšys, užsimezgęs 1973 metais, sumanius sėkmingiausią vaikų ir jaunimo raišką skatinantį televizijos konkursą „Dainų dainelė“, išsivystė į visuotinę kuriančią energiją ir spinduliuoja gėrį kartu kartoms į ateitį. Kuriantis jaunas žmogus neleidžia Lietuvai senti, neleidžia lietuviams išsibarstyti tarp mažaverčių, mažareikšmių kūrinių, renginių ir reiškinių. Jauno žmogaus atsiradimas mokyklos scenoje, televizijos studijoje ir Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro scenoje – tai didis Jūsų, mieli žiūrovai, širdingų išgyvenimų ir palinkėjimų srautas jaunajam dainininkui, jo pedagogui, tėčiui, mamai, močiutei ir seneliui. Su „Dainų dainelės“ švenite! Su švenite, kuri 22-ąjį kartą pagrįžo į Lietuvą.

Garbūs Mokytojai, mielasis Jaunime, užleidžiu knygos puslapius Jūsų mintims ir linkėjimams, Jūsų nuotaikoms ir nuotraukoms.

Alytus

Alytaus jaunimo centro vokalo studijos „Bel canto“ mokytoja Aldona Ramanauskaitė, kuri moko dainuoti vaikus ne tik balsu, bet ir širdimi:

Kai pati buvau dar mokinė, konkursas pradėjo savo kelią. Stebėdama televizijos laidas tik svajodavau ir su pavydu žiūrėdavau į tuos, kuriems teko pajusti pergalės skonį. Man taip ir neteko dalyvauti šiame konkurse.

„Dainų dainelė“ man primena kopimą į didelį kalną. Tas kelias pilnas jaudulio, nežinomybės, nepakartojamų emocijų ir kūrybos. Tas kelias, kuriuo eidamas nesustoji: jeigu pavyksta įveikti pirmuosius etapus, suprantu, kad ieškojimai tik prasideda ir ieškai vis naujų idėjų, puošiant ir tobulinant dainas. Tai kaip variklis, kuris sukasi ir neleidžia užgesti kūrybai.

Per dvidešimt metų į tą kalną pavyko užkopti net devynis kartus. Nesiečiau jokio rekordo, tiesiog po kiek laiko supratau, kad tai nuolatinio ir kūrybiško darbo rezultatas. Visą tą kelią nueiti man padėjo pats brangiausias žmogus, mano sūnus Donatas. Su jo gimimu prasidėjo mano naujas gyvenimo ir kūrybos etapas. Jam augant, su kiekvienu gyvenimo tarpsniu geriau pažinau ir savo mokinius, keitėsi požiūris į gyvenimą. Sūnus vis sakydavo: „mama, nereikia pykti ir jaudintis“. Nelengvame mokytojo darbe jis visada palaikydavo mane, drauge džiaugdavomės laimėjimais ir padėdavo atsitiesti, kai buvo sunku.

Koks jausmas, kai išgirsti, kad laimėjai? Kai buvau jauna mokytoja, buvo labai didelis noras laimėti. Bėgant metams prioritetai keitėsi. Svarbiausia, kad mano mokiniai nepatirtų streso, gerai ir laisvai jaustųsi scenoje, pasitikėtų savimi ir džiugintų žiūrovus. Kad taip įvyktų, svarbi jų ir psichologinė branda, ir muzikinis parengimas. Tad ir mokau dainininkus, kad jie dainuodami jaustų ir suprastų tai, ką atlieka, ir tą jausmą perduotų klausytojams. Mokinių turėjau labai daug, mylėjau juos visus ir skyrčiau daug dėmesio visiems, neišskirdama ar tai laureatas, ar ne. Tik laureatai turėjo geresnius duomenis, buvo imlesni, darbštesni ir kūrybiškesni. Niekada nepriskyrčiau laimėjimų sau, tai buvo mūsų visų bendras darbas. Meda ir Rimtautas atsisveikindami pasakė: „Ačiū, kad mokėte ne tik dainavimo, bet ir kitų gyvenimo dalykų, kaip pasitikėjimo, savitvados, bendravimo“.

Technologijų amžiuje yra nuostabu, kad jaunimas dainuoja gyvai ir pateikia žiūrovams tikrą, nepagražintą, neapdailintą įrašais, o jų pačių sukurtą jausmą. Pergalė yra tai, kad tave išklauso profesionali vertinimo komisija. Na, o baigiamajame etape, kai vyksta Laureatų koncertas Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre, kai dainininkai tampa svarbiais atlikėjais, juos supa ir globoja daugybė organizatorių. Jaunieji dainininkai turi galimybę pajusti, ką reiškia dainuoti prestižinėje Operos scenoje, kurioje dainuoja pasaulio žvaigždės, kai jaunieji dainininkai koncertuoja su profesionaliu orkestru, pasijunta svarbiais ir reikalingais – tas jausmas nepakartojamas.

Kiekvieną kartą, kai repetuojame ir koncertuojame, stebiu save tarsi iš šalies ir suprantu, kad tai, ką sukūriau, yra įvertinta, kad mano ugdytiniai yra greta geriausių Lietuvos dainininkų. Ir kai suskamba tyri vaikų balsai, nubraukiu džiaugsmo ašarą. Atrodo, o kas toliau? Juk geriausias darbas jau atliktas – ir aš tuo metu neturiu jokių kūrybinių minčių ateičiai. Bet praėjus dvejiems metams užsikuria variklis, pasisemi naujų idėjų, vėl kopį į tą aukštą kalną...

„Dainų dainelės“ dėka teko pažinti daug nuostabių žmonių, su kuriais bendrauju ir šiandien. „Dainų dainelė“ – gyvas kūrybos ciklas, kur pasisemi idėjų, išgirsti naujų kūrinių. Dar nuostabiau tai, kad čia puoselėjamas lietuviškas žodis ir melodija, naujai suskambėjusios liaudies dainos pasiekia jaunimo širdis.

„Dainų dainelėi“ linkiu gyvuoti ilgai, kad dainininkų balsai skambėtų, iš kartos į kartą puoselėdami šią gražią tradiciją, kad jokios mados neįtakotų šio unikalaus reiškinio.

2014 m. konkurso „Dainų dainelė laureatė, tuomet Alytaus jaunimo centro vokalo studijos „Bel canto“ solistė, Alytaus Adolfo Ramanausko-Vanago gimnazijos abiturientė Meda Mitkutė atsimena, kad muzika ir dainos pavilijo jos baigusių pradinės klases. Jaunimo centre ji išmoko groti gitara, vėliau sau pritardama ėmė dainuoti. Dar ji puikiai šoka ir su šiuolaikinio šokio kolektyvu dalyvavo pasaulio šokių čempionate. Dabar Meda studijuoja kūrybos komunikaciją Vilniaus Universitete Komunikacijos fakultete:

„Dainų dainelė“ iki šiol man yra vienas gražiausių

prisiminimų. Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro scena yra didžiausia, kurioje man teko dainuoti. Tai buvo iššūkis, išbandymas ir pasimėgavimas. Tik nulipus nuo scenos, kai dar ausyse skambėjo žiūrovų plojimai, puikiai supratau, kad „tik nuolat veikdamas jautiesi žmogumi“ (J.W. Goethe). Sunku aprašyti, ką tuomet jaučiau. Man atrodo, tiksliausia būtų sakyti, jog jautiesi laimingas. Dėl to, kad esi greta pagarbos vertų, talentingų žmonių, kad žiūrovai tavęs klausosi, kad turi galimybę kažką duoti kitiems, kad įveiki savo baimes... Per Laureatų koncerto generalinę repeticiją nesusitvarkiau su jauduliu. Teko improvizuoti, sukurti vienos eilutės žodžius. Visgi aš pirmą kartą dainavau visai Lietuvai, todėl filmavimo metu sklandžiai įvykusių pasirodymu tarsi „perlipau“ per save, tam tikra prasme manyje įvyko lūžis. Iki šiol tai puikiai prisimenu.

Kai tapau studente, išvažiavau mokytis į sostinę ir gimtajame mieste nebegalėjau mokytis dainavimo, supratau, kad staiga kažko pradėjo trūkti, pasidarė tuščia ten, kur buvo muzika. Be abejo, muzika manyje neišnyko, tačiau muzikos, dainavimo pamokos visada užpildydavo dieną, ji įgaudavo daugiau prasmės.

Kalbant apie įvertinimą, pirmiausia svarbu išpildyti savo lūkesčius, padaryti viską ką gali ir pasitikėti savimi. Kiekviena nesėkmė ar nesklandumas pasirodymo metu daugiau ar mažiau supurto ir priverčia susimąstyti, tačiau pilnai atlikta daina, sugebėjimas atsipalaiduoti scenoje ir jausti tik muziką, suteikia tiek laimės, kad sunku apsaityti. Žiūrovų įvertinimas ir paskatinimas plojimais yra didžiausias variklis. Nieko nėra geriau, kai žmonės pasako, jog tavo dainavimo metu jiems kūnu bėgiojo šiurpuliukai, ar kad jie kartu su tavimi išgyveno kiekvieną dainos žodį, kiekvieną natą.

Aš manau, kad muzika, įvairios meno formos, kultūra padeda dvasiškai augti ir tobulėti jaunam žmogui. Pasirinkau ir toliau siėti savo gyvenimą su menu, kūryba. Tai mane „veža“, įkvepia, atskleidžia gražiausias gyvenimo spalvas ir priverčia matyti gerį ir grožį mažiausiose smulkmenose.

Biržai

„Biržų Vlodo Jakubėno muzikos mokyklą mokytojai metodininkei Palmirai Briedienei darbas su mokiniais dainininkais visada buvęs mielas ir brangus. Visai nesvarbu, kur dirbi, vaikai visur geri, ir dainuoja jie taip, kaip juos moko vadovas – tokia muzikos mokytojos darbo tiesa:
Savo darbe vadovavausi šia R. Šumano mintimi: „Tik tai, kas eina iš širdies, kas sielos gilumoje sukurta ir išdainuota, būna tikra ir pasilieka gyventi“.

Per ilgus savo darbo metus esu parengusi konkursams daug diplomantų ir laureatų. Siekiau, kad vaikas mylėtų išmoktą dainą ir ją klausytojui perteiktų išraiškingai, nuoširdžiai ir jausmingai. Tikrai meniškas dainos atlikimas bus tada, kai bus graži darna tarp jausmų ir išraiškos priemonių, kai išraiškos priemonės netrukdytų įsijauti į dainą ir ją kūrybingai atlikti. Siekiau, kad vaikams sužadinti vaizduotę, išlaisvinti jausmus. Man būtų betikslis darbas, jei vaikas nesižavėtų muzika, nereikštų savo emocijų. Mokytojas kartu su vaiku turi džiaugtis, liūdėti, jausti jo nuotaikas... „Dainų dainelės“ konkursai mums suteikė progą mokytis ir tobulėti. Laureatėmis tapusios mano mergaitės toliau pasirinko kelią su muzika: Dalia Mikoliūnaitė dainuoja „Teatriuke“, Orinta Kasparavičiūtė baigė Klaipėdos universitete chorinį dirigavimą, dainuoja grupėje „DYVOS“. Mano parengtoji 2014 metų konkurso „Dainų dainelė“ laureatė Ieva Kriščiūnaitė studijuoja Kauno Vytauto Didžiojo universiteto Muzikos akademijoje Dainavimo katedroje.

Ieva Kriščiūnaitė, 2014 m. konkurso laureatė, mokytojos Palmiros Briedienės ugdytinė, prisimena:
Muzikuoti pradėjau nuo vaikystės... O pradžia buvo vaikų darželyje. Dar dabar nors ir blankiai, bet prisimenu save penkerių metų papuoštą tautiniais rūbais ir solo atliekančią lietuvių liaudies dainą „Putinėli raudonasai“. Pamenu tik viena – nepaprastą jaudulį, o mama pasakojo, kad jai sėdint salėje ir klausantis manęs kiti žmonės mane gyrė ir ji tyliai manimi didžiavosi ... Nuo to laiko muzikos aš nebepaleidžiu...

Lankant vidurinę mokyklą daugiausiai teko muzikuoti paskutinėse klasėse, kai nusprendžiau, kad ateityje noriu būti profesionali dainininkė.

Nacionalinis Lietuvos vaikų ir moksleivių konkursas „Dainų dainelė“ mano kelyje atsirado paskutinėje, dvyliktoje klasėje. Bebaigiant Biržų Vlodo Jakubėno muzikos mokyklą su mokytoja Palmira Briediene nusprendėme išbandyti sėkmę. Didžiulis darbas ir sėkmė mus nuvedė ligi pat Laureatų koncerto scenos. Dainuota Ruggiero arija „Verdi prati“ iš G. F. Händelio operos „Alcina“ buvo man iššūkis, kadangi klasikinės muzikos dar niekada nebuvau viešai atlikusi. Sužavėta muzikos melodingumo, puošnumo ir didingumo, šio žanro kūrinių pasirinkau dainuoti ir daugiau...

Pabaigusi Vytauto Didžiojo universiteto Muzikos akademijos dainavimo parengiamuosius kursus, įstojau čia pat į dainavimą. Pasirinkusi dainavimo specialybę esu labai patenkinta, nes manau nėra man geresnės profesijos, kurioje labiau save realizuočiau ir galėčiau kurti.

Jauniesiems „Dainų dainelės“ dainininkams linkiu drąsos, supratimo ką jie nori pasakyti atliekamų kūriniu, o svarbiausia, jauskite, būkite savimi – ir viskas bus gerai!

Druskininkai

„Druskininkų Mikalojaus Konstantino Čiurlionio meno mokyklą vyr. mokytoja Gražina Tošylienė, leisdama skleistis vaikystėje būdingam žavesiui ir gebėjimams, sužadina vaikų norą kurti, muzikuoti, rinktis menininko kelią:

„Dainų dainelė“ puoselėja dainavimo kultūrą, skatina gabių vaikų meninę saviraišką, atrenka geriausius šalies jaunuosius solistus ir vokaliinius ansamblius ir jais džiaugiasi, parodydama visai šaliai.

Didelį kelią reikia nueiti, kol pasiekiamas finišas. Tame kelyje dalyvauja visa komanda. Pirmiausia, gabumų turintis žmogutis, jo tėvai, koncertmeisteriai ir mokytojas.

Mano mokytį vaikai „Dainų dainelės“ laureatais tapo 2006, 2008 ir 2014 metais. Aš džiaugiuosi, kad mūsų bendru darbu mano mokiniai nepaliko scenos ir dainavimo.

2006 metais laureatu tapo Rimantas Žaldokas. Po didelės sėkmės „Dainų dainelėje“, nusprendėme dalyvauti Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro skelbtame konkurse operos „Mažasis princas“ pagrindinio vaidmens – Princo partijai atlikti. Ir Rimantas jį laimėjo. Už šį vaidmenį jis pelnė nominaciją „Mažoji metų operos viltis 2007“.

Druskininkų M. K. Čiurlionio meno mokyklai 2008-iejį buvo ypač derlingi. Laureatais tapo Gabrielė Vilčinskaitė ir Rimantas Žaldokas. Daug plojimų susilaukė Gabrielė Vilčinskaitė, kuri dainavo G. Jautakaitės „Viešpaties Ielija“ su operos solistu Vytautu Juozapaičiu.

Jubiliejiniais „Dainų dainelės“ metais – 2014-aisiais, laureatėmis tapo mano parengtas duetas Agota Gintuytė ir Eglė Kvilonskaitė. Joms ypač malonu buvo dainuoti su Nacionalinės M. K. Čiurlionio menų mokyklą simfoniniu orkestru, diriguojančią Martynui Staškui.

Kad mokinys būtų pastebėtas, reikia įdėti daug darbo, parinkti dainas, pagal jo turimus duomenis. Per ilgus darbo metus mokiniams akompanavo J. Bujokienė, A. Vilčinskienė ir D. Juškevičius. Mokydamas vaikus ir pats mokytojas pasitikrina, nes parodyti savo darbą kompetentingai vertinimo komisijai, priešakyje su profesoriumi Virgilijum Noreika, ne tik garbė, bet ir didelė atsakomybė.

Šiais metais „Dainų dainelės“ konkursui ruošiau 4 mokinius. Du iš jų pateko į finalą. Džiugu, kai matau patenkintus vaikus, jų tėvus. Tai bendras didelio darbo nuopelnas.

Gabrielė Vilčinskaitė, 2002, 2004 ir 2008 metų konkurso laureatė, rašo:
Laureate nacionaliniame konkurse „Dainų dainelė“

tapau tris kartus – 2002, 2004 ir 2008 metais. Kiekvienas pasirošimas buvo ypatingas, nes kiekvienąkart užlipdama į sceną patirdavau vis kitą jaudulio ir laimės bangą. Kai jauti, jog žiūrovas atidžiai klausosi, išgyvena kartu su tavimi – tai geriausia dovana, kurią gauni savo pasirodymu. Tokią puikią galimybę suteikė ir „Dainų dainelės“ konkursas. Kai supranti, kad tave stebi ne tik salėje sėdintys žiūrovai, bet prie televizorių stebi visa Lietuva – tai tikrai skamba įspūdingai.

Savo mokytojų ir konkurso organizatorių dėka, į sceną pirmą kartą lipau būdama penkerių. Dar tada pajaučiau scenos stebuklą: po pasirodymo jautiesi daug stipresnis nei manei ir nori siekti dar daugiau. Sėkmingas pasirodymas tampa tik paskata nesustoti ir tobulėti. Niekas kitas manęs taip neįkvėpė, kaip sunkaus darbo įvertinimas, kurio taip laukiau. Pajutau, kad man dainuojant klausytojas sustingo ir tiesiog su manimi kvėpavo. Po dainos nugriaudėjo plojimai.

Vienas iš įspūdingiausių potyrių scenoje tiek šiame konkurse, tiek apskritai mano kaip muzikantės gyvenime buvo finalinis 2008-ųjų metų „Dainų Dainelės“ Laureatų koncertas. Jame su Vytautu Juozapaičiu atlikome Gintarės Jautakaitės dainą „Viešpaties Ielija“. Esu dėkinga savo mokytojai Gražinai Vosylienei, kuri savo kryptingą, atkakliu darbu mane lydėjo į konkurso etapus, kol pasiekiau pagrindinę sceną ir patyriau tokį nepamirštamą jausmą. Mano Mokytoja yra mano užnuogaris ir didžiausias postūmis mano didžiųjų pasiekimų link.

„Rimantas Žaldokas, 2006 ir 2008 metų konkurso laureatas, prisimena:

„Dainų dainelės“ atsiminimai, be abejonės, tik geri, nors paskutinį kartą dalyvavau 2008 metais. Laureatu tapau du kartus iš eilės – 2006 ir 2008 metais. Pirmaisiais muzikos mokyklos lankymo metais niekaip nepavykdavo peržengti televizijoje vykstančio „Dainų dainelės“ etapo, tačiau kai mane pradėjo mokyti Gražina Vosylienė, viskas pasikeitė. Atsimenu, kad tada, rengdamasis su mokytoja konkursui, nors ir būdamas visai mažas, supratau, kad 2006 metais pagaliau dainuosiu Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre. Nors dar tik vyko regioniniai etapai, jaučiausi išmokytas ir tvirtai pasirengęs. Repetudamas dainas stengiausi padaryti viską, ko mokė mokytoja. Net pati menkiausia

klaidelė mane erzindavo, pykdavau ant savęs, todėl užsibrėžiau sau tikslą atsiminti visas pastabas, kad, atėjus laikui dainuoti televizijoje, viskas būtų tobula. Man solo atlikus liaudies dainą ir nulipus nuo scenos, galvoje sukosi tik tokios mintys – ar padariau viską, ką galėjau, ar intonavau kiekvieną natą, ar baigiau lygiai ta pačia nata, kuria ir pradėjau? Žiūrėjau į tai labai rimtai, nors niekam to neparodydavau. 2008 metais irgi buvo labai panašiai. Tik dar atsimenu, kad norėjau iš savo grupės surinkti didžiausią balų skaičių ir parodyti, jog esu geriausias ir geriausiai išmokytas. Šiandien tų pasiektų balų skaičiaus nebeatsimenu.

Tapęs laureatu, visada džiaugdavausi ir kartu dėkodavau mokytojai. Bet tik mintyse. Buvau nepaprastai drovus ir uždaras. Prieš išeinant į sceną visada kankindavo jaudulys – ar atsiminsiu žodžius. Nepaisant to, labai mėgau pasirodyti „Dainų dainelėje“. Tai buvo mano nuostabi patirtis.

„Agota Gintutytė, 2014 m. konkurse dainavusi duetu kartu su Egle Kvilonskaitė, persiuntė abiejų mintis:

Druskininkų M. K. Čiurlionio meno mokyklos mokytoja Gražina Vosylienė kantriu ir nuosekliu darbu išugdė ne vieną „Dainų dainelės“ laureatą. Dar studijų metais pati dainavusi Paryžiuje, nuo jaunų dienų mylinti dainą, savo patirtį mokytoja Gražina Vosylienė perdavė savo mokiniams... Mes, meno mokyklos auklėtinės Agota Gintutytė ir Eglė Kvilonskaitė tapome „Dainų dainelės“ laureatėmis 2014 metais. Nelengvas buvo kelias į Olimpo viršūnę. Mokytojos G. Vosylienės profesionalus pedagoginis darbas, dėmesys dainavimo technikai, scenos kultūrai išugdė mus ir mes tapome laureatėmis. Mes gavome neabejotiną dainavimo pagrindus. Mokytoja Gražina Vosylienė – laureatų ugdymo virtuozė. Ne vieną jos ugdytinį dar išvysime Didžiojoje scenoje.

„Dainų dainelė“ man ir Eglei buvo tarsi įdomus nuotykis. Džiaugiuosi, kad dainavome duetu – tapome komanda, drąsindavome viena kitą, kai užklupdavo baimės jausmas, puikiai suprasdavome ir jautėmės stipresnės nei po vieną. Dainuoti didžiosiose scenose (Filharmonijoje, Operos ir baleto teatre) buvo nuostabus jausmas. Iki šiol gerai sutariame ir mėgstame prisiminti tas akimirkas.

Anksčiau man pasirodydavo keista ir įdomu, kad be gero dainavimo mokytoja G. Vosylienė norėjo, kad mes būtume nepriekaištingai punktualios. Net

suvėluodavusios vieną minutę, gaudavome pylos. Tai tiek.

Eglė linksta į mediciną, o aš dar nesu apsisprendusi, nors domina menas ir humanitariniai mokslai. Eglė nuo muzikos atsitraukė, o aš kartais dainuoju solo „Ryto“ gimnazijos ir miesto renginiuose, nes be muzikos man būtų tiesiog nuobodu. Scenoje man patinka. Kas bebūtų, dainavimas mums abiems visą gyvenimą išliks tuo hobiu, kuris suteikia malonumą, džiaugsmą.

Kaunas

Kauno c. Aleksandro Kačanausko muzikos mokyklos estradinio dainavimo skyriaus mokytoja ekspertė, estrados dainininkė Jūratė Miliauskaitė dar 1995 metais įkūrė ansamblį „Linksmasis Do“, kurio dainininkai šiandien yra aktyvūs Lietuvos koncertinio gyvenimo dalyviai, vaidina ir dainuoja Kauno valstybinio muzikinio teatro bei Kauno valstybinio lėlių teatro spektakliuose. Jūratė Miliauskaitė kartu su ansamblyje tebedainuojančiais ir jau buvusiais dainininkais siunčia po žiupsnelį minčių: Jūratė Miliauskaitė, „Linksmasis Do“, „L. Do“ vadovė:

„Dainų Dainelė“ – rimtas kūrybinis išbandymas tiek atlikėjams, tiek jų vadovams. Dabartinio gyvenimo garsinio triukšmo fone šis konkursas – vienas švariausių, dvasingiausių ir, be abejonės, profesionaliausių, kur draugauja liaudiška daina, klasikinė ir džiaz muzika. Per savo 20 pedagoginio darbo metų teko paruošti visą būrį jaunų atlikėjų. Kauno Aleksandro Kačanausko muzikos mokyklos kolektyvai „Linksmasis Do“ ir „L. Do“ jau 10 kartų tapo laureatais. Pasiekti laimėjimai įpareigoja atsakingai rengtis ir jaunesniesiems jų kolegoms. Tikiu, kad tikra MUZIKA visada atras TIKRĄ KLAUSYTOJĄ.

„Danielė Giedraitytė („Linksmasis Do“)

Kiekvieną kartą prisiminus „Dainų dainelės“ Laureatų koncertą, sukykla šilti prisiminimai ir pasididžiavimas mūsų pasiekimais. Džiaugiamės galimybe padainuoti Nacionaliniame operos ir baleto teatre su orkestru. Patyrėme daug nuotykių, kurie mus suartino ir iš arčiau pažinome Vilnių J. Pačarbiai Danielė

„Ingrida Žiliutė (ex „L. Do“)

„Dainų dainelė“ buvo geras dalykas, atsitikęs mūsų gilioje jaunystėje, kaip ir Latvijos „Saules zaķis“ ar miuziklas „Muzikos garsai“. Daug pastangų kainuojančios atrankos ir ypač finalai, jeigu į juos patenki, yra didelė laimė ir nepaprastas jaudulys. Iki šiol atsimenu, kaip su draugu iki paskutinės sekundės išdykavom, siautėm, bet į sceną išėjom orūs, pasitempę kaip stygos ir, be abejo, norėjom būti tobuli, išskirtiniai, tapti laureatais ir apskritai vaikų muzikiniame pasaulyje madas diktuojančiais korifėjais.

„Martynas Vilpišauskas (ex „L. Do“)

„Dainų Dainelės“ Laureatų koncertas – tai vienas įspūdingiausių ir labiausiai įkvėpiančių mano jaunystės prisiminimų. Per kelias repeticijų dienas išmokdavau visas dalyvių dainas ir dainuodavau jas koncerto metu iš užkulisių. O kadangi dainavau Kauno kolektyve, rengiantis Laureatų koncertui, kelioms dienoms teko apsigyventi Vilniuje, Nacionalinės M. K. Čiurlionio menų mokyklos bendrabutyje. Gerai prisimenu, kaip naktimis neleisdavome niekam miegoti, lakstėm su draugu koridoriais, šūkavom ir krėtėm išdaigas. Vadovei atėjus mūsų sudrausminti, apsimesdavome, jog miegame, o jai išėjus vėl šėldavome. Ir nors dienomis būdavome išsiblaškę ir nepailsę, tačiau repeticijų ir koncerto metu atiduodavome visas jėgas – ir nuovargis kaipmat išgaruodavo.

„Erika c. Astrauskaitė (ex „Linksmasis Do“ ir „L. Do“)

Man tai buvo pats prestižiškiausias konkursas, kurio labiausiai laukdavau. Įspūdinga, kiek metų jis vyksta, kokia profesionali komisija vertina, kiek yra vaikų bei paauglių, norinčių jame dalyvauti ir patekti tarp pačių geriausiųjų! Manau, pati gražiausia šio konkurso tradicija – puoselėti lietuvių liaudies dainą. „Dainų dainelės“ dėka pamilau liaudies dainų skambesį ir iki šiol žaviuosi.

Viena įdomiausių dalių konkurse – kelias į laureato

vardą: etapai, kuriuos turi įveikti, dainuoti Laureatų koncerte su tikru orkestru bei stebėti save per televiziją.

Atsimenu, koks buvo vieningas mūsų kolektyvas! „Dainų dainelė“ išugdo ne tik pasitikėjimą savimi, tačiau ir atsakomybės jausmą. Mes labai atsakingai dirbome ir rengėmės vis kitam etapui. Norstarpusavyje kartais ir konfliktuodavome, ir susipykdavome, tačiau MUZIKA VIENIJA – ir tas didelis noras keliauti į kitą etapą ir pasirodyti kuo geriau, visus pykčius išsklaidydavo. Kibdavome į darbus ir mėgaudavomės tai, ką darome. Žinoma, be vadovės nieko nebūtume ir pasiekę!

Dar kas paliko didelį įspūdį – tai baigiamojo etapo malonumas: apdovanojimai Prezidentūroje bei susitikimas su Prezidentu. Tau paspaudžia ranką pats Prezidentas!

O smagiausioji dalis būnant vaiku dalyvauti „Dainų dainelėje“, yra tas nepakartojamas LAUREATO VARDŲ jausmas. Kai iš tokio didelio skaičiaus dainuojančių vaikų tu patenki tarp pačių pačių geriausiųjų.

Keliaujant per „Dainų dainelę“, susipažįsti su daugybe kitų vaikų, surandi bendraminčių ir, galiu pasakyti, draugų. Iki šiol su kai kuriais žmonėmis, kuriais susipažinau „Dainų dainelėje“, esame draugais.

„Audrius Petrauskas (ex „Linksmasis Do“ ir „L. Do“, dabar grupės „Original copy“ dainininkas)

Mūsų kolektyvui „Dainų dainelėje“ teko dalyvauti penkis kartus. Tris kartus patekome į televizijos etapą, o du kartus tapome laureatais. „Dainų Dainelė“ buvo vienas iš nedaugelio tuo metu buvusių šansų mums scenoje koncertuoti muzikos srities profesionaliai komisijai. Tai buvo neįkainojama konkursinė patirtis, kurios nesėkmės bei laimėjimai vertė mus toliau siekti savo muzikinio tikslo. Labiausiai įsimenantys šio konkurso momentai būdavo, pavyzdžiui, kiekvienos atrankos rezultatų laukimas, kartais vadovė specialiai nieko mums nesakydavo, kad galėtų užsiėmimo metu padaryti mums malonų siurprizą. Taip pat niekuomet nepamiršime ir Laureatų koncerto, kur turėjome galimybę dainuoti, pritariant simfoniniam orkestrui. Manau, kad „Dainų dainelė“ yra išskirtinis konkursas, nes gyvuoja jau daug metų, išlaikydamas

iš kitų konkursų savo išskiriantinį formatą, o taip pat šis konkursas suteikia puikią progą muzikos mokyklų ir kitų įstaigų ansambliams, chorams, dainininkams susiremti vieniems prieš kitus ginant savo miesto garbę, atstovaujant savo mokyklą.

„Kauno Miko Petrausko muzikos mokyklos solinio dainavimo mokytoja metodininkė Violeta Stankevičienė prisiminė J. W. Goethe mintį: „mokytojas, sugebantis įkvėpti mokinius nors vienam geram poelgiui, nors vienam puikiam eilėraščiui, padaro daugiau nei tas, kuris mūsų atmintį užpildo daugybe pagal pavadinimą ir formą suklasifikuotų dalykų“.

„Dainų dainelė“ – tai konkursas, kurio pasiruošimui aš nuoširdžiai atiduodu didelę dalį savo patirties. Kas antrus metus šiam konkursui rengiu talentingiausius savo mokinius. Mokiniais diegiu mintį, jog šis konkursas yra ne tik didelė šventė, bet ir didžiulis darbas, norint į tą šventę patekti: jautrus ir atsakingas balso lavinimas, teisingai parenkant repertuarą, raiški interpretacija. Aš esu dėkinga likimui, jog mano ir mano mokinių triūsas yra įvertinamas – pastaraisiais metais mes pasiekiamo konkurso finalą. Vieniems tai yra didelis džiaugsmas, kitiems startinis šuolis į profesionaliojo dainavimo pasaulį. „Dainų dainelė“ padeda atsiskleisti mūsų šalies talentams, ji išlieka jaunuolių širdyse visą gyvenimą. Džiaugiuosi, jog galiu būti šio puikaus reiškinio dalimi.

„Inga Gykytė, 2014 m. konkurso laureatė, parengta mokytojos Violetos Stankevičienės, rašo:

Muzika – tai pašaukimas. Turi jai atsiduoti visa savo širdimi bei, žinoma, pastangomis. Tas jausmas, kuomet atiduodi visą save muzikai bei žiūrovui, yra nepakartojamas. Mano muzikinis kelias prasidėjo nuo garsų ieškojimo smuiko stygomis. Niekada negalėjau pagalvoti, kad dainuosiu, tačiau kažkas manyje pasikeitė. Pradėjau dainuoti ir atradau dainas, atradau, kad muziką išreikšti galima ir žodžiais. Mano pirmasis vokalo konkursas buvo „Dainų dainelė“ – pirmoji solistės patirtis scenoje. Šis konkursas paskatino eiti toliau, užsibrėžti daugiau tikslų. Kūrybinis kelias nėra toks lengvas kaip dauguma įsivaizduoja, tai reikalaujantis daug darbo, užsispyrimo, atsidavimo, bei žinoma ir noro. Kas kartą lipant į sceną jaučiu jaudulį, galvoje laksto daugybė minčių, vyksta manyje kova tarp įdėto darbo ir kaustančios baimės. Kiekvienas išėjimas į sceną yra vis su kitais iššūkiais ir užduotimis, kas kaupia

didžiulę patirtį, spinduliuoja daugybę emocijų, ir svarbiausia, ugdo savižarbą ir pasitikėjimą save išreikšti per muziką.

Jausdama, kad muzika turėtų sietis su mano gyvenimų, aš įstojau į operinį dainavimą. Kodėl būtent operinį? Opera arčiau mano širdies, tai ta muzika, kurią dainuojant aš jaučiuosi savimi. Šis kūrybinis kelias – mano kelias.

Ateityje turiu daugybę svajonių ir siekių, kuriuos tikinuosi įgyvendinti. Labai džiaugiuosi, kad mano kelyje pasitaikė konkursas „Dainų dainelė“, suteikęs progą padainuoti Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre ir dar su Judita Leitaite. Tai buvo neapsakoma patirtis, stumtelėjusi eiti į priekį.

Pasakoja Mantas Bartuševičius, Kauno r. Garliavos meno mokyklos absolventas, 2008 m. ir 2010 m. konkursų „Dainų dainelė“ laureatas:

Muzika lydėjo mane nuo pat mažų dienų, kiek save pamenu. Mėgdavau per giminės susitikimus parodyt savo parengtą programą, iš pradžių ant kėdės pasilipdamas, vėliau stovėdamas scenoje.

Man „Dainų dainelė“ yra savotiška mokykla. Pirmąjį etapą – perklausas mokykloje ir didįjį Laureatų konkurso finalą skiria ne vienas mėnuo. Visad juokaudavau, jog per tiek laiko ir vaiką galima pagimdyti. Išties, tai patikrina dainininko brandą, kaip jis sugėba atlaikyti visą šią kelionę, kad tai nebūvo vieno karto stebuklas. Ir pagaliau, užgrūdintas lyg geležis jis gali vadintis tikru laureatu. Tas jausmas neapsakomas, labiausiai neapsakomas jis dėl to, jog nepameni beveik nieko, kai dainavai scenoje. Visas pasaulis sukasi, vartosi, keičiasi, šokinėja, krenta ir kyla, kol galiausiai pajunti, kad pabaigėi dainą ir jau laikas nultipti. Jei sumaišytumėt maišą jaudulio ir kokius dešimt kilogramų euforijos, tai gautųsi tai, ką jauti būdamas scenoje.

Pastebėdavau, kad man uždainavus, visų akys krypsta link manęs ir visiems būdavo labai „cekauna“, kas gi čia dainuoja. Smagiausia, jog tų žvilgsnių savininkės dažniausiai būdavo panelės, tad jų dėmesio netrūkdavo. Patarimas vaikinams: jei norit panelių dėmesio, muzikuokit, muzikuojantys vaikinai visuomet turi paklausą ir dėmesiu nesiskundžia.

Dabar kurį laiką esu kiek nutolęs nuo reguliaraus

ir profesionaliesnio dainavimo. Bet puikiai žinau, ką reiškia laisvalaikį pašvęsti muzikai ir atsisakyti dalykų, kurie vilioja ir kviečia išeiti, žada, kad tik trumpam, tačiau pats žinau, jog reikia koncentruotis ties kūryba. Manau, kad kūryba yra aukščiausiai, ką mes galime pasiekti. Kūryba yra piramidės viršūnė. Tiesa, dažnam reikėtų užduoti klausimą ar išties tu kuri? Ar tai tikrai yra tai, ką tu nori pasakyti, o ne trafaretas, kurį bandoma įgrūsti į rinką. Paauglių, atėjusių iš gatvės išaukštinimas pop projektuose yra tarsi spjūvis į veidą kryptingai dirbantiems jaunuoliams, kurie nesiveržia į televizinius šou.

Didžiausi muzikos autoritetai man visuomet būdavo mane mokę mokytojai. Garliavos muzikos mokykloje iš pradžių mane mokė Lina Grigaitienė, tačiau didžiausią įtaką, be abejonės, paliko Violeta Stankevičienė – puikus žmogus ir autoritetinga mokytoja. Kartą koncerto metu man bedainuojant, mano mokytoja Violeta sėdi viduryje salės ir raiškiai rankomis rodo, kad labiau žiočiausi. Bent jau aš taip maniau. Stengiuosi žiotis dainuodamas kiek tik įmanydamas, jau ir žandikaulį ima kaustyt. Pasirodo, man rodė, kad mano varlytė persisuko.

Norėčiau prieš visus mokytojus žemai nulenkti galvą. Džiaugiuos, jog savo gyvenime daug laiko skyriau muzikos pažinimui ir mokymuisi. Džiaugiuos, jog turiu muzikos grupes ir atlikėjus, kuriuos galiu vadinti savais.

Kas man iliustruoja žodį „muzika“? Tai keičiasi, priklausomai nuo vietos, situacijos ir nuotaikos. Pavyzdžiui, dabar, pirmiausiai pagalvoju apie lengvą ukulelės melodiją ir kaip aš valgau ledus vasarą atsigulęs prie vandens. Jei paklausit, kas ta lengva ukulelės melodija, tai atsakau: mažos keturstygės gitarėlės skleidžiama melodija, paprastas ir primityvus instrumentas, bet kartais nieko daugiau ir nereikia.

Scena vilioja... Tikiu, jog esu žinomas, turiu gerbėjų, kurie manęs klausosi, kurie rašo, seka mano naujienas. Vienok, tai įkvepia ir gražiai įprasmina mano darbą. Kita vertus, tai tiesiog dar vienas atspirties taškas, nuo kurio reikia judėti aukštyn, tolyn, pirmyn. ...vilioja ir viltis, kad kada nors 10000 gerbėjų plėš mano dainą.

2012 m. konkurso „Dainų dainelė“ laureatas iš Kauno raj. Garliavos meno mokyklos, o dabar jau Kauno

*Miko Petrausko muzikos mokyklos mokytojos Violetos Stankevičienės ugdytinis. **Ivyautas Taliūnas** rašo:*

Pasirinkau muziką, nes norėjau save išbandyti konkursuose, padainuoti visuomenei ir norėjau ką nors laimėti. Dainuodamas aš visada jaudinuosi, bet į tai dėmesio nekreipiu, todėl dažnai viskas būna gerai. Man ir mano šeimai pasiekimai suteikia džiaugsmo, nes laimiu prizų ar pelnuo pagyrimų. Aš norėčiau, kad muzika būtų mano profesija. Galėčiau dainuoti publikai ir būti garsus kitose šalyse. „Dainų dainelė“ man yra geriausias konkursas, nes čia galiu išreikšti ir parodyti save, bei galiu pasidžiaugti, kad turiu galimybę parodyti scenoje kaip aš dainuoju.

Kelmė

Kelmės rajono Šaukėnų Vlado Pūtvio – Putvinskio gimnazijos muzikos mokytoja Živilė Gedvilaitė – Ratinienė įsitikinusi, kad išauklėti kultūringą žmogų padeda dvi jėgos: menas ir mokslas:

„Dainų dainelė“ mano širdyje gyvena jau nuo 1992 metų. Būtent tais metais būdama antrokė tapau laureate. Dainavau ne viena, o su dar dviem žaviom savo vaikystės draugėm – Diana ir Giedre. Tuo metu mus vadino „Mergėčių tercetu“. Buvome iš Imbarės kultūros namų, Žvainių kaimo, mūsų vadovai – Danutė ir Petras Pučkoriai.

Po metų su tėveliais išvykome gyventi į Kelmės rajoną. Vidsodžio kaimą. „Dainų dainelėje“ 1996 metais dainavau duetu su sese Vitalija, patekome tik į televiziją, o 1998 metais pagaliau tapome laureatėmis. Ruošėmės pačios, todėl ypač džiaugiamės, kad mums pavyko.

Vaikystėje nuolat svajoju mokytį vaikus dainuoti. Ir galiu drąsiai sakyti, kad svajonė išsipildė. Baigusi mokslus Šiaulių konservatorijoje, vėliau Šiaulių universiteto bakalauro ir magistro studijas pradėjau dirbti muzikos mokytoja. Pirmuoju mano mokiniu tapo mano jauniausiasis brolis Gražvydas Gedvilas, o koncertmeisterė buvo mano sesuo Vitalija, puiki muzikos mokytoja. Jau nuo pat pradžių labai gerai sekėsi, aišku dėkoti reikia mano broliuko talentui ir įdėtam mano bei jo darbui. Pirmoji Gražvydo

„Dainų dainelė“ buvo 2010 metais, ir jis pateko net į televizijos etapą. Tuomet jis atstovavo Šaukėnų Vlado Pūtvio-Putvinskio gimnazijai. Gražvydo prisimena: „pirmojoje Dainų dainelėje atlikau dainą „Aloha Oe“. Nuotaika buvo labai gera, tiesą pasakius, nesitikėjau, kad save išvysiu net per televizorių“ J

Apimtas ryžto Gražvydas vis tobulėjo. 2012 metais jis vėl dalyvavo „Dainų dainelėje“ savimi pasitikėdamas, jog tikrai pateks į televizijos etapą. Taip ir buvo, tačiau iki laureato vardo truputį pritrūko sėkmės.

Tobulindamas save įvairiuose konkursuose, festivaliuose, koncertuose Gražvydas nepasidavė ir vėl po poros metų dalyvavo 2014 metų „Dainų dainelėje“. Pagaliau ši kartą „Dainų dainelė“ jam skyrė laureato vardą! Gražvydas teigia: „buvau kaip niekad rimtai pasiryžęs laimėti!“ Gražvydas, atlikdamas lietuvių liaudies dainą „Aš nuėjau į girėlę“, patyrė nemažai vokalinių sunkumų, nes turėjo valdyti ne tik emocijas bet ir mutuojančią balsą. Neapsakomas džiaugsmas, neišdildomi prisiminimai ir bėgiojantys „šiurpuliukai per kūną“, kai skambėjo konkurso finalinė daina „Lietuva, dainų šalis“, iki šiol gyvena Gražvydo ir mano širdyse.

Tiek mokiniui, tiek mokytojai „Dainų dainelės“ Laureato diplomas yra neįkainojamo darbo kokybės ženklas. Tai gali suprasti tik tie, kurie yra dalyvavę šiame profesionaliausiame Lietuvos dainų konkurse.

2016 m. Dainų dainelei paruošiau net dvi solistes: Akvilę Rimkūnaitę (1 kl.), Mildą Mariją Kiškūnaitę (4 kl.). 1-2 klasių ansamblį „Kodėlčiukai“ iš Šiaulių Juventos progimnazijos ir solistą Tomą Brazlauską (8 kl.) iš Kelmės rajono Šaukėnų Vlado Pūtvio-Putvinskio gimnazijos. Jie visi pateko į televiziją. Įdomu ar iš jų bus laureatų?

Gražvydas Gedvilas per 2014 m. konkurso Laureatų koncertą labiausiai jaudinosi ir baiminosi, kad „nelūžių“ balsas. Mat penkiolikmečiui prasidėjo balso mutacija. Jis prisimena:

Mano nuomone, muzikavimas yra lengviausias būdas išreikšti savo savijautą, jausmus. Kelias į kūrybą yra tikrai ne toks paprastas, kaip atrodo iš šalies. Jausmas kurti yra tikrai nuostabus ir ne eilinis. Sunku šį jausmą apsaityti žodžiais, kai ką nors kurdamas užtrunki kelis mėnesius, o tą kūrinį parodai per kelias minutes. Pasiruošti rimtam konkursui, reikia

įdėti tikrai labai daug pastangų ir darbo, bet vis tiek prieš žengiant į sceną jaudulys veikia visą kūną. Kai pradedi muzikuoti, viskas atslūgsta.

Dažniausiai kurdamas, dainuodamas aš galvoju apie jausmo išraišką. Tiesiog, darau tai ką sugebu ir tuo džiaugiuosi. Vienareikšmiškai – tai nuostabu! Jei dabar atsukčiau laiką, tikrai muzika ir daina būtų greta. Muzikuodamas įgijau daug naudingos patirties. Turiu daug draugų, esu žinomas savo mokykloje, ne tik kaip dainavimo konkursų pirmųjų vietų laimėtojas, bet ir kaip 2014 metų „Dainų dainelės“ Laureatas!!!

Klaipėda

Gražios „Dainų dainelės“ tradicijos susiformavo ir Klaipėdoje. Tradiciškai tapo įprasta, kad jaunieji klaipėdiečiai pagal dalyvių ir laureatų skaičių pirmąją Lietuvoję ir nusileidžia gal tik Vilniaus miestui. Tai liudija, kad miesto ugdymo įstaigose yra veiksmingas meninis ugdymas.

Klaipėdos Jeronimo Kačinskų muzikos mokyklos džiazinio dainavimo mokytoja Rasa Iešetėnčėvienė yra daugelio šalies muzikos kolektyvų (vienas iš jų – vokalinis džiazas kvartetas CAPPELLA) balsas. Jos atliekamos liaudies dainos (sceninis vardas RASA SERRA) ir jų motyvai skamba Lietuvos bei užsienio šiuolaikinės elektroninės muzikos kūrėjų DONIS, EXEM, „Filtered Tools“, „Enigma“ ir kt. kompozicijose. **2014 m. ji parengė konkurso laureatę Ieštą Barasaitę.** Mokytoja prisimena:

Daina, dainavimas su manimi keliauja jau nuo pat vaikystės. Tapusi ne tik atlikėja, bet ir vokalo pedagoge, stengiuosi savo mokiniams perteikti žinias, padėti jiems atskleisti savo talentą, dalinuosi patirtimi. Prisipažinsiu, iš daugelio mokinių, norinčių dainuoti, talentų pasitaiko labai nedaug. Džiaugiuosi, jei iš dešimties ar penkiolikos vienas vaikas yra tikrai talentingas. O jei dar šalia puikių vokalinį duomenų yra noras dirbti, išvermė, drąsa ir visokios kitos gerosios dainininko savybės, reikalingos scenoje, tuomet norisi kiek įmanoma tokiems mokiniams padėti. Ne tik juos išmokyti, bet ir įkvėpti, skatinti, suteikti kuo daugiau galimybių dainuoti scenoje.

Dainavimas scenoje reikalauja daug išvermės, sugebėjimo susikaupti, valdyti savo baime. Manau, visi, Dievo dovaną turintys atlikėjai, vykdo tam tikrą savo misiją. Jokia daina nesuskambės, jei jos skambesio nepaleisi iš širdies. Klausytojas šiuos impulsus labai greitai pajaučia: juk visų pirma, jis muzikos ir dainos klausosi širdimi. Jei koncerto metu įvyksta tas „užkabinimas“, kada klausytojų širdys būna suvirpintos, tada jaučiasi pakylėti ne tik klausytojai, bet ir pats atlikėjas.

Manau, kad kelias į didžiąją sceną būtų atviras, vien tik Dievo dovanos neužtenka. Tas kelias yra labai ilgas ir sudėtingas. Kalbu ir apie tai, kad talentą reikia tobulinti.

Ir dar galvoju, kad scena turi būti skirta tik apdovanotiesiems žmonėms. Šiandieninėje Lietuvos estrados scenoje galima pamatyti ir išgirsti visko. Didžioji dalis to, ką matau ir girdžiu, mane labai liūdina, piktinuosi, kada matau į sceną lipančius neapdovanotuosius žmones. Jie netransliuoja meno. Tai, ką jie transliuoja, yra klausytojų bukinimas ir klaidinimas. O tai, ką jie patys iš to gauna – tai tik finansinė išraiška.

Gera stebėti, kaip Lietuvoje randasi vis daugiau jaunųjų talentų.

Su pasigėrėjimu klausiau 2014 metų „Dainų dainelės“ laureatų koncerto, kuriame dalyvavo ir mano mokinė Vesta Barasaitė. Buvo taip gražu... širdis džiaugėsi. Jaunieji atlikėjai, dainuojantys vienas už kitą gražiau, savo talentais pažėrė tiek gerų emocijų, kad ilgai tuos įspūdžius nešioju savyje. Džiaugiuosi, kad Lietuvai auga nauja, daininga karta.

2014 m. konkurso „Dainų dainelė“ laureatė Iešta Barasaitė mokosi Klaipėdos J. Kačinskų muzikos mokyklos džiazinio dainavimo ir E. Balsio menų gimnazijos smuiko klasėse. Nuo 5-erių metų dalyvauja televizijos projektuose, respublikiniuose ir tarptautiniuose konkursuose, kur laimi prizines vietas. Vesta vaidino Klaipėdos valstybinio muzikinio teatro spektaklyje „Smuikininkas ant stogo“. Lanko sportinės aerobikos užsiėmimus:

Kodėl muziką, dainą?

Tikriausiai, todėl, kad tam ir esu gimusi.

Muzikavimas ir dainavimas užima daug laisvalaikio, praktikuojantis, mokantis teksto, o kada išreikšti save – koks tas kelias į kūrybą?

Kūrybingumas aplanko, būtent tada kada tu to mažiausiai tikiesi. Kūryba ir idėjos semiasi iš

praktikos gelmių, todėl manau, kad kuomet dabar savęs mažiau gailėsiu semdamasi praktinių žinių, tuo didesnis šansas, kad profesionalėnis kūrybingumas manęs neaplenks.

Kūryba prilygsta azartui. Visada įdomu išjausti dainą, stebėti žiūrovų akis, ar tavo kūrybinė žinutė palies jų širdis. Visada noriu žinoti, ką darau gerai ir noriu girdėti kritiką, nes tai yra mano tobulėjimo variklis. Labai patinka klausytis apie Mokytojos patirtus nuotykius ir įspūdžius, su ja kalbamės apie nusivylimą, džiaugsmą ir ašaras, apie klaidas ir sėkmę. Aš visada stengiuosi jos nenuvilti. Muzikuodama aš demonstruoju savo mokytojos darbo rezultatus.

Kai išgirstu žodį „muzika“, pagalvoju apie jūros, miško, kriauklių ošimą. Tai muzika, kuria skamba gamta. Mokausi groti smuiku, fortepijonu, džiazinio solinio ir ansamblinio dainavimo, dažnai lankausi Klaipėdos kamerinio orkestro koncertuose, vaidinu Klaipėdos muzikinio teatro trijuose spektakliuose, žinomų muzikantų koncertuose, atlieku įvairias pamokų užduotis, kurias užduoda Mokytoja iš visuotinės muzikos istorijos, laisvalaikio klausausi savo mėgstamos užsienietiškos muzikos, dažnai pasiklausau savo Mokytojos atliekamų lietuvių liaudies dainų. Galiu pasakyti, kad mane supa labai įvairi muzika.

Scenoje nutinka visko. Linksmiausias nutikimas buvo, kai man atliekant dainą apie lietų, vertinimo komisijos narys, neišlaikęs lygsvaros, su pilnu ąsočiu vandens virto link scenos. Tada pagalvoju, kad tikrai pasipils lietus ir aš liksiu šlapia.

Kaip svarbiausią pasirodymą galėčiau įvardinti 2014 m. „Dainų dainelės“ Laureatų koncerte, man atliekant lietuvių liaudies dainą „Oi, gėrioj gėrioj“, pritariant Nacionalinės M. K. Čiurlionio mokyklos orkestrui ir LRT grupei. Tai buvo svajonės išsipildymas. Dainuoti Laureatų koncerte prilygsta Everesto viršūnės pasiekimui.

Jei muziką nebus profesija, tai kodėl muziką ir daina?

Manau, kad bus.

Jei pradėtume viską iš pradžių – ar vis tiek būtų muziką ir daina?

Taip, taip, ir dar kartą taip!!!

Klaipėdietė „c Ėsuolyno“ gimnazijos mokytoja ekspertė Dalia Pilipavičienė iki šiol prisimena, kaip būdama vos keturiolikos metų mergaitė pirmą kartą stojo diriguoti chorui. Tai ji labai sėkmingai daro iki šiol. Uostamiesčio „Ažuolyno“ gimnazijos mišriam chorui vadovaujanti žinoma choro dirigentė ir pedagogė tvirtina, kad nėra nieko nuostabesnio, kaip matyti vienu ritmu kvėpuojantį kolektyvą, kuris savo emocijomis ir balsu atsako į kiekvieną dirigento pirštelio krustelėjimą:

Jau 42-us metus gyvuojanti „Dainų dainelė“ – unikalus, laukiamas ir mėgstamas renginys ir puikus reginys televizijos žiūrovams. Kas antrus metus vykstantis konkursas suburia į vieną didelį būrį dainininkus nuo paties mažiausio darželio iki vyriausio moksleivio. Kūrybingi pedagogai, ruošiantys jaunosius dainininkus, puikiai pažįsta tą jausmą, kai sekmadienį rytais skambantys „Dainų dainelės“ šaukiniai priverčia tankiau plakti širdį.

Mano patirtis šiame konkurse iš ties nemaža. Iki pat dabar prisimenu tą širdies virpulį, kai mano pirmieji laureatai, Klaipėdos XIV-osios vidurinės mokyklos ketvirtokėlių ansamblis su orkestru dainavo „Pingvinų pavasarį“. Atrodo, tas buvo taip neseniai. O praėjo jau virš 20 metų. Po to dar ne kartą tapome laureatais. Buvo ir taip, kad iki televizijos etapo pritrūko vos 0,25 balo. Deja, konkursas yra konkursas. Mokytojai, dirbantys su dainininkais, įdeda daug jėgų, išmonės, širdies, triūso, siekdami paties geriausio rezultato. Deja, kartais nesėkmę gali lemti žmogiškasis faktorius, kuris ne visada mums pavaldus. Kartais koją pakiša jaudulys, arba tiesiog neįprastas skambėjimas per mikrofoną – mokyklose juk dainuojame be jų. Kita vertus, ne visada vertinimo komisijai lengva iš tokios daugybės tikrai gerai dainuojančių vaikų

pastebėti ir atrinkti pačius pačiausius. Klausantis dainavimo sunku atsiriboti nuo subjektyvaus vienų, ar kitų momentų vertinimo. Ir tai iš tikrųjų yra labai suprantama.

Smagu, kad prisimenant pirmuosius „Dainų dainelės“ konkursus matome pakilusį meninį lygį visomis prasmėmis. Tą pabrėžčiau, kalbant apie ansamblių dainavimą. Tikrai džiugina dainavimo išraiškingumas, dainų sudėtingumas, vokalo kokybė, dainos pateikimo spalvingumas, išradingumas. Laikmetis įvertino šio konkurso reikšmę jauno žmogaus asmenybės formavimui. Džiugu stebėti, kaip keičiasi moksleivių elgesys, jų savivertės pajautimas, pasitikėjimas savimi ir dar daugybė atsiradusių gražių asmenybės bruožų, padainavus didžiojoje scenoje su talentingų ir pripažintų muzikantų grupe. Tai išlieka visam gyvenimui. Daugelis mano buvusių dainininkų, dabar jau auginančių savo vaikus sako, kad „Dainų dainelė“ – tai vienas ryškiausių ir smagiausių mokyklos laikų prisiminimų.

Kai stebiu „Dainų dainelės“ konkursą, kaskart pagalvoju, kiek daug Lietuvoje talentingų vaikų ir kokia laimė, kad su jais dirba kūrybingi, profesionalūs ir savo profesijai atsidavę puikūs pedagogai.

„Aivaras Grybas, Vilniaus miesto klinikinės ligoninės gydytojas, yra 2000 m. konkurso laureatas, tuomet dainavęs su mišriu ansambliu:

„Dainų dainelė“ yra vienas ryškiausių mano jaunystės patyrimų. Jausmas, kai užvaldo muzika, daina, kai dainuoja ne tik balsas, bet ir širdis, yra neužmirštas ir nepakartojamas. Tais metais „Dainų dainelė“ mums buvo ne tik konkursas, bet ir idėja, aistra ir jungtis, suvienijusi mūsų ansamblį visiems laikams. Dar ir dabar stebint konkursą jau kartu su savo vaikais sugrįžta tas puikus jausmas – noras dainuoti.

Ieva Tvarijonavičiūtė, 2014 m. „Dainų dainelės“ laureatė, dainavusi su Klaipėdos „c Ėsuolyno“ gimnazijos mišriu ansambliu, rašo:

Didelę gyvenimo dalį praleidau su muzika. Atėjusi į naują mokyklą, prisijungiau prie choro ir mokyklos ansamblio. Šis sąlytis su muzika buvo labai puikus pretekstas susipažinti su kitais, veikti, dalyvauti, išreikšti save. Galimybė dalyvauti „Dainų dainelėje“ taip pat buvo nuostabi proga tapti dalimi to, ką kiekvienas nuo vaikystės stebėjome prie televizoriaus

ekranų. Dainavimas konkuse – lyg sukurtas mažo stebuklo išsipildymas. Nors ir nežadų gyvenimo sieti su muzika, žinau, kad jos melodija visada mane lydės ir man visada bus stiprus ramstis.

Karolis Manšas, LCC universiteto šiuolaikinės komunikacijos III kurso studentas 2012 metų konkurso laureatas, dainavęs vokaliniam ansamblyje:

Apie „Dainų dainelę“ tik geri prisiminimai. Pamenu, kaip buvo keista ir įdomu būti LRT studijoje ir matyti ją gyvai, o ne per televizorių. Bet ne ji, ir net ne Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro scena kėlė didžiausią jaudulį. Labiausiai neramu buvo, kad tik konkurso vedėjas Ignas nepaklaustų kokio sukto klausimo. Laureatų koncerte dainavome T. Leiburo dainą „Retro“. Atitinkamai buvome ir apsirengę. Atrodytų, kad kampe stovintis žmogus su keista kepure ir senoviniu fotoaparatu būtų buvęs puikus taikinyš TV laidos vedėjui, bet ne, Ignas nieko manęs nepaklausė. Taip pat pamenu, kad koncertu nebaigėme viešnağės Vilniuje; daug dainavome ir grįžom užkimusiais balsais, nes ligi pat Klaipėdos skambėjo mūsų dainos.

„Dainų dainelė“ – nuostabi muzikinė patirtis.

Esu IGTU pramogų industrijų antro kurso studentė Monika Užgalytė. Muzika man buvo reikalinga jau nuo darželio laikų, nes tik ja galėdavau geriausiai išreikšti save. Nepaleidau jos ir mokykloje. Dainavau Klaipėdos „Ažuolyno“ gimnazijos mišriame ansamblyje (vadovė Dalia Pilipavičienė) ir „Dainų dainelės“ laureatais buvome 2012 m. ir 2014 m. Man šis konkursas paliko labai daug neišdildomų įspūdžių ir šiltų jausmų.

Viskas prasidėjo nuo dainų keliaujant, o kadangi važiavome iš Klaipėdos, tų dainų buvo daug: gyvenome labai linksmi. Na, bet žinoma, daugiausiai įspūdžių paliko patys konkurso užkulisiai. Laureatų koncertas bei apdovanojimų ceremonija. Labai gražu, jog visi laureatai buvo pagerbiami koncertu, o kiek vėliau ir apdovanojami. Taip pat labai įdomios repeticijos, kurių metu pirmą kartą buvo galima užlipti ant dar nepažintos scenos bei pirmą kartą būti stebimai televizijos kamerų. Jaudulys scenoje padėjo geriau pažinti save, išmokė nepasimesti atsitikus netikėtumams, o pastangų ir talentų įvertinimas leido jaustis reikalinga. Manau, jog šis konkursas yra labai

geras dalykas pačiam kolektyvui, nes repeticijos, ilgi pasiruošimai bei stiprus jaudulys visus labai suartina ir kolektyvas iš „Dainų dainelės“ niekuomet negali grįžti toks, kokiu išvyko.

Klaipėdos Iyđūno gimnazijos muzikos mokytoja, Klaipėdos universiteto profesorė dr. Rūta Girdzijauskienė klausia:

Ar žinote, kad kas antri metai vadinami „Dainų dainelės“ metais? Tai laikotarpis, kai mokytojai, mokiniai, jų tėvai, mokyklos bendruomenės išgyvena pasiruošimo, abejonių, ieškojimų ir atradimų džiaugsmą. Sunku pasakyti, kuris iš šių momentų ryškiausias. Mokytojui – gal išgirdus skambų balsą ir pamačius norą mokinių akyse. Mokiniams, tikėtina, – pasirodymo jaudulys ir džiaugsmas sėkmingai padainavus. Tėvams – pasididžiavimas savo vaikais. Visi iš „Dainų dainelės“ atsinešame savo patirtį. Kiekvieno ji unikali ir savita.

Mano pirmasis susitikimas su „Dainų dainele“ įvyko daugiau nei prieš trisdešimt metų, kai, būdama abituriente, dainavau Operos ir baleto teatre. Tai buvo pirmasis ir laureato vardu vainikuotas dalyvavimas konkurse. Iki šiol prisimenu tą neišpasakytą gerumą dainuoti su orkestru, stovėti garbingiausioje Lietuvos scenoje, būti prožektorių apšviestai ir palydėtai pilnos žiūrovų salės aplodismentų. Jausmų visumą kaskart išgyvenu ruošdama mokinius „Dainų dainelės“ konkursui. Noriu tikėti, kad ir jų išgyventos emocijos nevienadienės, o įgytos muzikinės patirtys lydės juos visą gyvenimą. Už save, už savo mokinius ir esu dėkinga „Dainų dainelei“.

Martynas Matvejevas, 10 metų, Klaipėdos Iyđūno gimnazijos ketvirtokas, parengtas dr. Rūtos Girdzijauskienės. „Dainų Dainelėje“ šiemet dalyvauja jau trečią kartą. Pirmą kartą, kai buvo darželinukas ir dainavo solo, antrąjį – tapo laureatu, dainuodamas ansamblyje. „Puikus berniukas“, sako mokytoja Rūta ir jį pakalbino:

Kodėl muzika, daina?

Dainuoti man labai patinka, nesvarbu su kuo ir ką dainuočiau, visuomet išgyvenu didelį džiaugsmą. Muzikavimas ir dainavimas užima daug laisvalaikio, praktikuojantis, mokantis tekstą, o kada išreikšti save – koks tas kelias į kūrybą?

Laisvalaikiu mėgstu ne tik dainuoti, bet ir kurti muziką. Ypač pianinui. Mamytė sako, kad man gražiai gaunasi. O man tiesiog patinka. Taip, kaip ir dainuoti.

Kurti tai tas pats, kas kitiems vaikams žaisti kieme. Tik aš žaidžiu klavišais ir natomis.

Koks jausmas yra kurti?

Kurti – reiškia patirti abejonę, džiaugsmą, pasitenkinimą. Ypač, kai pavyksta sukurti ką nors gražaus. Net jei ir nepavyksta, vis tiek gera dėti garsus, įsiklausyti į jų sąskambius, patirti muzikos galią.

Ką pastebite aplinkoje, kai Jūs muzikuojate?

Kai muzikuoju mokykloje, labai laikiu ne tik pasirodymų, bet ir pamokų. Jų metu mažiau įtampos, jaudulio. Tuomet galiu atsipalaiduoti ir išreikšti save. Kai muzikuoju namuose, tėveliai pagiria, kad gražiai groju, sukuriu harmoningus akordus. Kartais nusistebi ir klausia, ar pats čia sukūriau. Mane tai įkvepia.

Koks tas įkvėpimas, kai viešai dainuojai, muzikuoji ir veikia jaudulys?

Pasakykit, ar yra artistas, kuris nesijaudina. Man atrodo, kad kiekvienas prieš išeidamas į sceną išgyvena dėl būsimo pasirodymo, apimtas bėgalinio jaudulio. O tas kontrastas, tarp jaudulio prieš išeinant į sceną ir pasitenkinimo gerai atlikus kūrinį, yra nepakartojamas.

Norėčiau, kad muzika būtų mano profesija. Jei nepavyks, vis tiek norėčiau nepamiršti tų muzikavimo patirčių, norėčiau visą laiką išlaikyti muziką ir muzikavimą greta savęs.

Manau, kad muzika daro žmones geresniais, jautresniais, gražesniais, dvasingesniais. Aš tai jaučiu. Man patinka ir šiuolaikinė elektroninė muzika, ir tėvelių klausomas džiazas bei klasikinė muzika. Aš pats tiesiog įsimylėjau Leroy Anderson muziką, labai patinka kamerinio orkestro koncertai. Muzika mane lydi nuolatos.

Ar svarbus Jūsų pastangų ir talento įvertinimas? Kodėl?

Be jokios abejonės. Aš žinau, kad reikėtų sakyti, jog tai nesvarbu. Bet iš tiesų man svarbu. Jaučiuosi gerai, kai mane giria, vertina. Norisi siekti dar geresnių rezultatų, dar daugiau muzikuoti ir visu tuo dalintis su kitais žmonėmis.

Kai išgirstate žodį „muzika“, ką pirmiausia pagalvojate?

Jaudulys, emocijos, orkestras.

Kokia Jūsų nuomonė apie konkursą „Dainų dainelė“?

Esu „Dainų dainelės“ fanas, nuo pat pirmosios pamatytos laidos, nuo pirmojo dainininkų pasirodymo. Džiaugiuosi, kad yra žmonių, kurie tiki mano gebėjimais. Aš už tai jiems stengiuosi padėkoti gražiu dainavimu.

Klaipėdos jaunimo centro dainos studijos „Keberioškšt“ vadovė, mokytoja ekspertė Regina Tiūdžigalskienė pacituoja Platoną: „Pati didžiausia pergalė – pergalė prieš save“:

Puikiai pamenu pačią pirmąją „Dainų dainelę“ 1974-aisias. Su mokyklos ansambliu dalyvavome atrankoje Klaipėdoje, bet į televiziją nepatekome. Tuo metu tai buvo kažkas visiškai naujo, netikėto ir nuostabaus, mat tais laikais galimybę pasirodyti televizijos ekrane turėdavo tik garsiausi šalies aktoriai, muzikantai, pripažinti estrados artistai, tad tavo klasės draugo ar kaimyno iš gretimo kiemo pasirodymas televizijos ekrane prilygo stebuklui. 1974-aisias buvau keturiolikos – nuo tada turėjau slaptą svajonę kada nors dar dalyvauti konkurse ir patekti į televiziją. Ir nors visgi pačiai „Dainų dainelės“ didžiojoje scenoje dainuoti taip niekada ir neteko, šią savo svajonę pavyko išpildyti Klaipėdos jaunimo centre įkūrus dainos studiją „Keberioškšt“. Jau aštuoniolika metų šiam televizijos konkursui rengiu jaunuosius Klaipėdos dainininkus. Net devynetą kartų „Keberioškšt“ dainininkai pelnė laureatų vardus.

Su dainos studija „Keberioškšt“ tenka dažnai koncertuoti užsienyje. Bendraujant su kitų šalių kolektyvų vadovais neteko girdėti apie „Dainų dainelės“ atitikmenį Europoje – tai išties unikalūs reiškinys, kuriuo pagrįstai galime didžiuotis ir kurio mums pavydi Europa. Koks dar konkursas Lietuvoje išsilaikė taip ilgai – pergyveno santvarkas, laikmečių pasikeitimus, politines, ekonomines ir net dvasines krizes? Ne tik išsilaikė, bet per keturis dešimtmečius neprarado savo aktualumo, populiarumo ir prestižo. O kokybės kartelė kasmet kyla vis aukštesn.

Jei įprastai naujus mokslo metus pradedame skaičiuoti nuo rugsėjo pirmosios – tai daugelio muzikinių

kolektyvų repertuaro, programos atnaujinimas sutampa būtent su „Dainų dainele“. Sekančiam konkursui dažnai pradedama ruoštis kone iškart po baigiamojo Laureatų koncerto. Tai įrodo, kiek į šių pasirodymų rengimą laiko, jėgų ir darbo įdeda mokytojai ir jaunieji dainininkai. Šimtai repeticijų – ir vos trys minutės scenoje. Galbūt tuo galima paaiškinti ansamblių ir solistų aukštą pasirengimo lygį.

Globalėjant pasauliui, lietuviškoji kultūra po truputį išstumiamą kitų šalių kultūros. Jaunajai kartai šimtmečius puoselėta lietuvių liaudies daina šiandien nėra ta muzika, kurios jie noriai klausosi ar, juo labiau, patys dainuoja. Manau, jaunimas nėra deramai susipažinęs su mūsų tautiniu muzikos palikimu, kurį, vertindamas „patinka – nepatinka“, vadovaujasi stereotipais: nemadinga, nuobodu ir nemodernu. Galiu patikinti, kad mano vadovaujamos dainos studijos „Keberioškšt“ dainininkai šio konkurso dėka pamilo lietuvių liaudies dainas, kurios šiandien sudaro apie trečdalį mūsų koncertinio repertuaro.

„Dainų dainelė“ yra sudėtinė vaikų ir moksleivių estetinio auklėjimo programos dalis, su šiuo konkursu vaikai užauga. Ir žinoma, ne vienam šis konkursas tampa tramplinu į didžiąją sceną – profesionalų padaršinimai ir įvertinimai leidžia patikėti savo jėgomis ir kryptingai tobulėti. Esu tikra, kad jei ne „Dainų dainelė“, Lietuva nebūtų turėjusi daugybės puikių operos solistų, dainininkų, kompozitorių. Šie nenušlifuoti deimantai, galbūt, niekada nebūtų atrasti.

Prieš dvejus metus Klaipėdoje dainos studija „Keberioškšt“ minėjo savo veiklos dvidešimtmetį. Iš įvairių šalies ir užsienio miestų į šventinį koncertą atvyko buvę kolektyvo nariai. Susitikime vartant senų nuotraukų albumus, daugelis prisipažino, kad vienas ryškiausių ir šilčiausių vaikystės prisiminimų išliko dainavimas, pritariant orkestrui, „Dainų dainelės“ Laureatų koncerte Nacionalinio operos ir baleto teatro scenoje. Dar ir šiandien per LRT televiziją išgirdus „Dainų dainelės“ šaukinius jiems suvirpa širdis...

Klaipėdos vaikų laisvalaikio centro kolektyvo „Jocalis“ vadovė Erlanda Tverijonienė klausia:

Ką man – mokytojai, reiškia „Dainų dainelė“? Tikrai labai daug. Bet pirmiausia jaudulys, spinduliuojantis daugybe atspalvių: konkurso jaudulys, jaudulys dėl

vaikų, kuriuos atlydėjau į Vilnių, pasirodymų, taip pat šventės jaudulys, jaudulys dėl būsimų susitikimų su nuostabiais žmonėmis, jaudulys dėl galimos nesėkmės, jaudulys dėl atsakomybės.... pagaliau dėl dainorėlės prairusios kojinės ar pakrypusio kaspino ant mažylės galvelės... Juk viską išdavikiškai fiksuoja televizija!

sukuria puiki „Dainų dainelės“ komanda. Čia dirba nepaprastai draugiški, jautrūs ir rūpestingi žmonės. Koks yra kelias į „Dainų dainelės“ sceną? Vienas sunkesnių uždavinių – tinkamo repertuaro parinkimas. Tam tenka paskirti nemažai laiko. Bet tai dar tik sėkminga pradžia. Tik dirbant su mokiniais prasideda tikros paieškos: turi sutapti tavo ir mokinių norai, pojūtis, supratimas kažko, kas neišreiškiama žodžiais. Jei pavyksta kūrybiniame procese rasti dvasinę bendrystę su mokiniais – aplanko didis džiaugsmas. Šiame kūrybiniame išgyvenime esame trise: mokytojas, mokinys ir klausytojas. Sėkmės sąlyga – sėkmingai perduota žinutė. Mūsų uždutis perduoti ją maksimaliai tobulai, kad ji būtų įskaitoma visiems besiklausantiems: didiems profesionalams, muzikos mylėtojams, o ir pirmą kartą į tokį renginį patekusiam klausytojui...

Deja, muzika yra nepastoviausia iš visų menų, ji nuolat kinta, niekada neužsibaigianti, nes gyvena tik tam tikrame laike, akimirkoje. Gal ši muzikos savybė ir yra tikroji jos magija, kuri užburia, vilioja, bet ir gąsdina... mat kartais konkurse jaudulys pakiša koją. Juk niekada negali žinoti, kaip daina skambės šiandien tą vienintelę, svarbią akimirką. (Dėl tos priežasties visada pavydėjau dailininkams J. Jie visada tiksliai žino, kaip atrodys jų paveikslas parodoje, po to kai jis bus užbaigtas.) Taigi, šventiškos nuotaikos visada persipina su nerimu... Neramu, ar viskas pavyks. Esu tikra, kad konkurso dieną nerimas lydi kiekvieną pedagogą. Po begalės jaudulio, konkurso dieną pagaliau supranti, kad nieko nebegali pakeisti, gal šiek tiek įtakoti, ech, ne kažin kiek begali ir įtakoti... Kovai su nerimu visada pasirenku džiugėsį... džiugėsį už savo mokinius, už muziką, už grožį akimirkos, kuri įvyksta „Dainų dainelės“ scenoje. Esu tikra, kad ši ypatinga patirtis giliai įstringa dainuojančių vaikų atmintin. „Gal ir ne viskas scenoje pavyks, bet ar tai svarbiausia?“, visada klausiu savęs. Svarbiausia MUZIKA ir DAINA, kurios sujungia daug sielų – visai mažą, jauną ir seną – kurios dovanoja bendravimo džiaugsmą ir jaunystės dvelksmą. Ir visame tame labai svarbų vaidmenį atlieka ji – „Dainų dainelė“, kas antri metai pašaukianti draugystei. Argi tai ne didelė dovana?

Konkursui „Dainų dainelė“ mokinius ruošiu nuo 2002 metų. Būta įvairiausių akimirkų ir išgyvenimų. 2008, 2010, 2012, 2014 metais mano ruošti mokiniai tapo konkurso laureatais. Įsimintiniausi buvo 2014 –ieji, kai į televizijos konkursą teko važiuoti net su penkiais ansambliais. Neišvengiamas palydovas tada buvo nuovargis, bet dar didesnis buvo džiaugsmas. Žinoma, labai malonu, kai tavo mokiniai tampa konkurso laureatais ir turi garbės dainuoti nuostabioje Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro scenoje, bet nemažiau džiugu už kiekvieną pasirodymą „Dainų dainelės“ scenoje – LRT studijoje. Čia jautiesi visada labai jaukiai – lyg namie, o tokias sąlygas

2014 metų laureato Klaipėdos vaikų laisvalaikio centro kolektyvo „Jočalis“ dainininkė Gabrielė Urbonaitė, išugdyta mokytojos Erlandos Tverijonienės, pasirinko muzikos studijas ir studijuoja džiazinį dainavimą:

Muzika – skambantys jausmai. Kiekvienas gali muzikos platybėse atrasti dalelę savęs. Labiausiai mane žavi jos įvairumas. Kuo daugiau domiuosi muzika, tuo daugiau visko atrandu.

Taip pat muzika – spalvos, kurios pasaulį daro gražesnę, įdomesnę ir jaukesnę. Jei kas paklausia: „Kodėl muzika? gi neperspektyvu!“, atsakau klausimu: „O kur jos nėra?“ Aš manau, kad muzika yra ore, muzika yra gamtoje, muzika yra visur. Tik nuo mūsų pačių priklauso, kiek jos priimsime. Aš muzikoje mėgstu „paskęsti“. Savęs be jos net neišsivaizduoju. Todėl ji ir bus mano profesija, mano „gyvenimo meilė ir vėdlė“.

Jaučiu, kad pradėjusi muzikuoti tapau tvirtesnė, gyvybingesnė, dėmesingesnė, atkaklesnė, drąsesnė. Tikrai sutinku su nuomone, kad muzikuojant lavinami loginis mąstymas, intelektualiniai gabumai. Pasaulį matau gražesnėmis spalvomis. Muzikos klodai – nepaprastai platūs ir įvairūs. Kur bepasisuksi – visur atrasi kažką ypatingą ir vertą dėmesio.

Kūryba man yra prieglobstis, išsilaisvinimas, meditacija, saviraiškos priemonė. Man labai gera išsakyti savo vidinę būseną dainuojant ar grojant.

2014 metų laureato Klaipėdos vaikų laisvalaikio centro kolektyvo „Jočalis“ dainininkė Aistė Orinaitė, išugdyta mokytojos Erlandos Tverijonienės, mano, kad dažnai ne žmogus pasirenka muziką, o muzika žmogų: Daina ir muzika lydėjo mane nuo pat vaikystės, nuo mamos dainuojamų lopšinių, nuo pirmojo padovanoto žaislinio mikrofono, nuo rengiamų vaikiškų muzikinių spektaklių tėvams.

Dar neradau geresnės savirealizacijos kaip muzika – galbūt ir nerasiu. Stebuklas yra dainuoti čia ir dabar. Tai tikroji muzikos magija išreikšti mintis, jausmus garsais, būti čia ir dabar su savimi ir jautriai jausti, kas vyksta aplink tave. Dainuojant kolektyve muzikos išraiška ansamblyje išvis yra unikali: kiekvienas su sava patirtimi, savu supratimu apie garsą, sava spalva – ir esame Vienis. Kartais manau, jog muzika galėtų būti dėstoma kaip filosofijos atšaka. Muzika yra mokytoja,

kuri pirmiausia moko kantrybės pažinimo procese, girdėjimo greta esančio žmogaus (nes dažnai mes tik klausome, o ne girdime), empatijos ir, svarbiausia, jautrumo. Jautrumo sau ir aplinkai. Na ir žinoma, džiaugsmo bei improvizuotos žaismės.

Mane vis dar stebina muzikos unikalumas, kad ją į pagalbą pasikviesti galima visuomet – jaučiantis vienišiausiu žmogumi pasaulyje, kuriant įkvepiančius gyvenimo planus, tvarkantis buitį ir nuobodžiai valant dulkes. Ji visuomet padės – kartais paryškins skausmą ir patirtas nesėkmes, kartais privers judinti klubus, o kartais tiesiog nuramins, bet ji visuomet su tavimi.

Žinoma, darbo įvertinimas yra svarbus. Juk tai – pritaikytos žinios, patirtis, laikas, idėjos. Tai turi būti jautriai vertinama. Kuo dažniau – tuo geriau. Tačiau muzikuojančio jaunimo nereikėtų vertinti aukštais kriterijais – juk tai mūsų meditacija, džiaugsmas ir pajauta. Manau, jog reiktų tik skatinti – skatinti kurti, atrasti, bandyti, išsilaisvinti ir skristi.

c Arvydas Strazdauskas, 2012 m. konkurso laureatas, dainavęs vaikinių tercetų, parengtas muzikos mokytojos ekspertės c Aušros Niparavičienės, nuo pat darželio laikų pamena save muzikos apsuptį:

Kažkur dainavau, kažkur grojau nedideliu akordeonu, mokytojai nematant prieš repeticijas bandžiau groti pianinu. Man išaugęs į pradinę mokyklą, išaugo norai muzikai. Prasidėjo muzikos pamokos, choras, ansamblio ir solo repeticijos. Tuo metu man tai atrodė kaip mokyklinė rutina. Kartą, pamenu, užsispyręs ginčijausi su tėvais: kodėl kiti vaikai neina repetuoti, o aš turiu... Vaikas nesuprasdavau, ko siekia suaugusieji. Bet aistra muzikai nedingo – ir pradinėje mokykloje dainavau, grojau ir prieš repeticijas paslapčia mėgindavau pianino klavišus. Gaila, bet muzikos mokykla nebuvo mūsų šeimos kišenei, tačiau didelio noro ir įvairių progų pasėdėti prie klavišinių skatinamas pramokau groti.

Nors pagrindinėje mokykloje muzikos nesimokiau, progų atradau išaugęs į gimnaziją. Ačiū Dievui, už tokią atsidavusią muzikai mokytoją Aušrą Niparavičienę. Ji tikrai sugebėjo įskiepyti tą aistrą ir džiaugsmą muzikai. Choras atnešė visai naują muzikos vienybės patirtį, o kvietimą prisidėti prie vaikinių dueto sekė kvietimas dainuoti 2012 m. „Dainų dainelės“ Laureatų koncerte Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro scenoje

Vilniuje. Sunkus darbas ir sėkmė atpirkė su kaupu. Baigdamas gimnaziją turėjau progos dalintis daina ne tik su nuostabiu orkestru, dviem draugais, bet pritariant ir Klaipėdos merui Vytautui Grubliauskui. Žodžiais neapsakysi šio patirto džiaugsmo, bet žinau, kad šie prisiminimai išliks ilgą mano širdyje. Esu labai dėkingas Mokytojai ir „Dainų dainelėi“.

Klaipėdos raj.

Agluonėnų lopšelio-darželio „Nyktukas“ bendruomenės nuotaika pakylėta: jų padangėje sužibo žvaigždėlė. 2014 m. LTV konkurse „Dainų dainelė“ šešiametė ugdytinė Urtė Stanevičiūtė tapo laureate. Urtė ir jai pritariantį mergaičių ansamblį parengė ugdyto pedagogė ekspertė Regina Valskienė:

„Dainų dainelės“ ritmu pradėjau gyventi daugiau nei prieš 25 metus, kai 1990 metais Klaipėdos 24-osios mokyklos 3-4 klasių mokinių ansamblis tapo „Dainų dainelės“ laureatu. Didžiausia paskata dirbti buvo degančios vaikų akys. Norėjosi, kad kuo daugiau vaikų pajustų tą nepaprastą „Dainų dainelės“ atmosferą, džiaugsmą, šurmulį ir kartu begalinį susikaupimą užkulisuose, nepakartojamą orkestro skambesį, įkvėpimą, norą tobulėti. Įsimintinos kelionės į Vilnių, kai grįždavome kupini naujų minčių, idėjų... Neatruko ir smagių, linksmų nutikimų, kartais gal ir nelabai smagių... kai Laureatų koncerte dainuoji be... balso... kai pasiklysti užkulisuose ir nerandi kelio į sceną... arba... dingsta dainininkas, kuris sėdi salėje ir nori pasiklausyti kaip dainuoja jo ansamblis... Na, o kad dažnai dingdavo mūsų koncertmeisterės Bangos natos (arba ji pati), niekam nebebuvo naujiena, todėl galvojome įsteigti natų saugotojo pareigybę...))

Rengiau įvairaus amžiaus (pradedant nuo darželinukų iki abiturientų) ir įvairios sudėties (mišrius, mergaičių, merginų, berniukų) vokalinius ansamblius: kvartetą, duetą, solistus....Net penkis kartus „Dainų dainelės“ laureatėmis tapo ansamblietės Indrė Dirgėlaitė, Regina Valskytė, Ramunė Majauskaitė, Dovilė Niaunytė, Laura Dirkstytė, Ernesta ir Dovilė Jakštaitės, Kristina Budrikaitė, Gražina Piragytė, Indrė Kuzminskaitė, Dovilė Lenkšaitė, Kristina Vrubliauskaitė.

Muzika mus visus vienijo, tapome geriausiais draugais. Nelengva vadovui Laureatų koncerte dalyvauti su keliais kolektyvais. Reikia turėti daug fizinės ir dvasinės stiprybės. Tos stiprybės sėmiausi iš savo dainininkų, kurie patys sąmoningai jautė atsakomybę ir ragino mane repetuoti, repetuoti... Muzika tapo mano ir jų gyvenimo mokykla. Susitikę visada turime ką prisiminti, patirti neišdildomi įspūdžiai veržiasi iš praeities... Šiuo „Dainų dainelės“ keliu keliavome su klaipėdieta Banga Balakauskiene. Prašydavome jos parašyti dainų, sukurti muziką liaudies žodžiams, pagaliau, akompanuoti kolektyvams. Gimdavo dainos, skirtos konkrečiam solistui, ansambliui ir pan.

„Dainų dainelės“ konkursas turi galingą traukos jėgą, tai ilgametė tradicija, kuri, tikiu, tęsis, nes Lietuva – dainų šalis!

Čia Urtės Stanevičiūtės, mokytojos Reginos Valskienės ugdytinės, pamąstymai...

Mes buvom darželyje, kai atėjo vadovė ir pasakė, kad kas gražiausiai padainuos, tas ir važiuos į „Dainų dainelę“. Tai aš ir padainavau.

Televizijoje manęs taip keistai paklausė: kas tau yra „Dainų dainelė“?... paklausė, o aš ir atsakiau, kad „tai Vilnius“. Visi juokėsi, o aš pagalvoju, kad negerai atsakiau. Bet mama nuramino: „klausimas buvo labai sudėtingas...“

Ši „Dainų dainelė“ man trečioji. Esu jau antrokė. Kaip pradėjau dainuoti, taip ir nebegaliu sustoti. Kai dainuoju aš žiūriu į mokytoją ir pasitirinu, ar gerai dainuoju. Kai dainavau dainą apie Varną Petronę, tai fortepijonu man pritarė Gabrielė, kuri kažkada, būdama ketverių metų dainavo mano dainą. Mes labai susidraugavome, nes buvome dvi Petronės...)... Šitai dainai man pritarė mano draugės varnos, tačiau vienai vis nepavykdavo su visomis kartu pasakyti „karrrr“, ji vis vėliau karksėdavo... bet varnomis tai tiko, visi galvojo, kad taip ir reikia...)

Operos ir baleto teatre visi buvo tokie linksmi, aplink skambėjo daug muzikos... Visi sako, kad svarbu dalyvauti, bet taip visi sako... o man patinka, kada pasiseka. Geras jausmas apima, kai dainuoju. Muzika man kaip dovana.

Gabrielė Kondrotaitė, pritarusi Urtei fortepijonu, pati buvusi 2002 m. konkurso „Dainų dainelė“ laureatė, prisipažįsta:

Muzika ir daina nuo pat mažens turi savą kertelę mano širdyje. Tai nėra stebėtina žinant, kad mano tėvai – muzikantai. Visada su malonumu ir nostalgija prisimenu visus „Dainų dainelės“ momentus: stovėjamą scenoje, ovacijas, saldinių maišus, kuriuos gaudavo kiekvienas dalyvis... Labiausiai man įsimintina „Dainų dainelė“ buvo 2002-ųjų metų, o jei konkrečiau – tai Laureatų koncertas. Tai buvo mano pirmoji „Dainų dainelė“, pirmąkart dainavau scenoje, kuri mažo vaiko, akimis atrodė milžiniška. Prisimenu tą jaudulį, kurį jutau prieš konkursą, pamenu, kaip visi jaudinosi, skubėjo Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro koridoriais. Tais metais man teko garbė lydėti Prezidentą Valdą Adamkų į salę. Prisipažinsiu: vesdamąjį labai jaudinausi bei bijojau tų apsaugininkų, zujančių aplinkui mane ir Prezidentą, tačiau tuo pačiu pasijutau atsakinga už svarbiausią žmogų Lietuvoje, o tai, mano akimis, buvo pavydėtina patirtis, kurią tikrai ne kiekvienas gali turėti. Vėliau atėjo mano eilė eiti į sceną, dainuoti, parodyti ką galiu ir kodėl aš stoviu prieš tiek daug žmonių milžiniškoje salėje. Dainuojant visą laiką drebėjo kojos, tačiau susivaldžiau. Vėliau nugriaudėję plovimai buvo aukščiausias euforijos taškas (manau, kiekvienas muzikantas bent kartą tai patiria). Tai prisimenu šiandien ir, turbūt, prisiminsiu visą likusį gyvenimą. Nors gyvenimas susiklostė taip, kad muzika netapo mano pagrindiniu pragyvenimo šaltiniu (šiuo metu studijuju lingvistiką

Vilniaus Universitete), noriu be galo padėkoti savo mamai už galimybę sudalyvauti tokiam konkurse, nes visos patirtys, bėgalinė meilė bei pagarba muzikai atėjo būtent iš šio projekto. „Dainų dainelė“ pastūmėjo mane ir toliau domėtis muzika, išbandyti bei atrasti save kitose meno srityse ir kuo daugiau dalyvauti įvairiuose projektuose. Išmokau groti, išmokau kurti, išmokau MYLĖTI muziką ir to gyvenime niekada neužmiršiu. Ačiū Tau, „Dainų dainelė“!

Kupiškis

Per „Dainų dainelės“ 42 gyvavimo metus Kupiškiui atstovavo 2006 m. – Laurynas Kudijanovas, 2012 m. – Akvilė Čemerytė, 2014 m. – L. Kudijanovas, A. Čemerytė ir Viltė Jakubkaitė. Tai nėra daug, todėl 2014 metų rezultatai ir džiugina, ir stebina laureatų gausa.

Kupos pradinės mokyklos solistės Viltės Jakubkaitės muzikos mokytoja Laima Čiedraitienė rašo:

Vėl „Dainų dainelė“... Kiekvieną kartą, išgirdus šio televizijos konkurso naują pradžią, suvirpa širdis, kyla galvoje daugybė minčių, idėjų, jaudulio. Ir vėl ką, kaip, iš kur?... Prisimenu „Dainų dainelę“ nuo pirmųjų jos gyvavimo metų. Tada buvo mano žiūrimiausia TV laida. Gėrėjausi visais dalyviais, o ypač laureatais, negalvodama, kad po 40-ties metų teks didžiulis savo paruošta dalyve – laureate Viltė.

Nuo 1988 metų mano gyvenimą „Dainų dainelė“ palietė asmeniškai, nes joje dalyvavo ketverių, vėliau devynerių metų sūnus, dar trylikametė dukra. Jie laureatais netapo, gyvenimo su muzika nesusiejo, bet jų širdyse išlikę to meto šilti prisiminimai ir meilė muzikai.

Kai dirbau muzikos vadove lopšelyje – darželyje, o vėliau muzikos mokytoja pradinėje mokykloje, kaskart ruošėmės šiam puikiam TV vaikų dainavimo konkursui. Vienam pasibaigus, galvodavau apie kitą. Ir vėl – ką, kaip, iš kur? Surandi gabų vaiką, o jis jau baigia mokyklą... Surandi įdomų kūrinį, o jis nepatinka ar netinka tam atlikėjui. Visada ieškai, kad kūriniai būtų įdomūs, skirtingų stilių, nuotaikų, o svarbiausia, kad tiktų ir patiktų dainininkui. Dirbdama su vaiku

pradedi nagrinėti daineles, sieki tikslios intonacijos, ieškai išraiškingo dainavimo, bendrauji su tėveliais, tariesi su kolegomis.

„Dainų dainelė“ mokytojui yra atsakingas, kūrybingas, sunkus darbas. Ruošiantis „Dainų dainelės“ konkursams, visada padėjo, patarė meno mokyklos mokytojai. Marintai Bušiauskienei, Ritai Stankevičienei, Kęstučiui Stankevičiui, Astai Petronienei esu dėkinga už nuolatinį bendradarbiavimą, akompanavimą, patarimus meno mokyklos mokytojams. Jie mano dainininkams patys akompanavo ar paruošė savo mokinius akompanuoti. Sumoksleiviaisdažniausiai laimėdavomerajoniniuose ar zoniniuose etapuose. Tačiau 2014 metais Viltė Jakubkaitė savo dainavimu ir atliekama promočiutės jai padainuota nuostabia „Lopšine“ sudomino vertinimo komisiją, kuri ją atrinko į televizijos etapą. Puikus Viltės pasirodymas televizijoje pelnė konkurso laureatės vardą. Tai didžiulis įvertinimas, įpareigojimas, garbė ir džiaugsmas man, Viltės šeimai, Kupos pradinei mokyklai, ir Kupiškio rajonui. Didinga Nacionalinio operos ir baleto teatro scena Viltei, kaip ta promočiutės pasaka, tapo realybe. Viltė ir jai akompanavę gitara Lukas bei smuiku Martyna Operos ir baleto teatre buvo pirmą kartą, o ką jau kalbėti apie dainavimą teatro scenoje...

Džiugu matyti buvusius mokinius, toliau muzikuojančius meno mokykloje ir dalyvaujančius „Dainų dainelėje“, „Lietuvos balse“ bei kituose konkursuose, koncertuojančius įvairiose scenose.

„Dainų dainelei“ linkėčiau dar daug metų ieškoti jaunųjų talentų, skleisti meilę muzikai jaunųjų atlikėjų širdyse.

2014 m. „Dainų dainelės laureatė Viltė Jakubkaitė prisipažino, jog konkurse jai iš baimės drebėjo kojos, tačiau nepaisant to, ji buvo labai laiminga. Mergaitė dar mokosi groti smuiku ir šoka pramoginius šokius:

Dainavimą pasirinkau todėl, kad dainuojant man pasidaro labai gera, taip aš galiu išreikšti save. Aplinkiniai sako, jog esu talentinga muzikai. Esu labai laiminga, kad turiu tikrą gamtos dovaną – gražų balsą.

Kurti man patinka ne mažiau, nei dainuoti. Esu sukūrusi pasaką, eilėraščių ir dainelių. Šie kūrinėliai nesudėtingi, tačiau sukurti su didele meile. Dar mokausi groti smuiku ir pianinu. Šie užsiėmimai taip pat širdžiai labai mieli. Kai kuriu, visada šiek tiek jaudinuosi, nes nežinau, kaip pavyks. Pačios mintys bėga. Kartais būsimos dainos muzika pati suskamba galvoje!

Kai muzikuoju, pastebiu, kad aplinkiniai žmonės įdėmiai klausosi, o pasibaigus dainai, ilgai ploja. Kai kuriems žmonėms būna taip gražu, kad jie net pravirksta. Tai man būna didžiausia dovana. Prieš pat pasirodymą aš jaudinuosi. Kai atsistoju ant scenos ir pasakau sau, kad viskas bus gerai, jaudulys dingsta. Manęs daug kas klausia, ar man ne gėda prieš visus dainuoti. Aš atsakau: „Kodėl gi turėtų būti gėda? Juk aš nedarau nieko gėdingo – aš tiesiog dainuoju.“

Ar muzika bus mano profesija, dar nesu apsisprendusi. Šiandien labai norėčiau būti dainininke ir muzikologe, bet ar tikrai taip bus, dar nežinau. Tik viena tikrai žinau, aš dainuosiu visada. Dainavimas man yra lyg atgaiva. Pastabos ir pagyrimai mane skatina tobulėti. Jei žmonės mane vertina, tai jiems patinka mano atliekami kūriniai. Dainuoju iš širdies.

Muzikos autoritetas man yra Andrea Bocelli. Aš labai norėčiau su juo pasikalbėti apie tai, kaip jis pradėjo savo muzikos kelią, kaip jis jaučiasi scenoje, ką jam reiškia muzika. Aš turiu didelę svajonę – noriu paklausti jo koncerto, išgirsti jį gyvai dainuojant.

Jei net muzika nebus mano profesija, aš vis tiek dainuosiu, nes be dainavimo nebeįsivaizduoju savo gyvenimo. Manau, kad dar daug kartų išvysite mane scenoje.

Mano svarbiausias pasirodymas buvo 2014 metų „Dainų dainelės“ Laureatų koncerte, Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre. O ateityje atliksiu Kristinos vaidmenį A. L. Weberio muzikle „Operos fantomas“. Ir padainuosiu su Andrea Bocelli!

Kupiškio Yamaha muzikos klasės mokytojas Kęstutis Stankevičius, parengęs c. Akvilę Čemerytę, rašo:

Viskas prasidėjo nuo Akvilės didelio noro išmolti groti gitarą. Atėjusi į Yamaha muzikos mokyklą per porą metų Akvilė išmoko gerai groti klasikine gitarą. Kartą per pamoką jos paklausiau, ar namuose ji nebando groti ir dainuoti. Ji linktelėjo. Artėjo „Dainų dainelės“ rajoninis etapas. laiko buvo likę nedaug, bet mes suspėjome paruošti programą ir toliau viskas klostėsi puikiai. Akvilė tapo „Dainų dainelės“ laureate.

O po dviejų metų, 2014-aisiais sėkmingai įveikėme visus etapus ir vėl tapome „Dainų dainelės“ laureatais. Tai buvo tikrai prasmingi metai Akvilei ir man, nes daug išmokome, pamatėme ir patyrėme.

Tuomet besimokydama Kupiškio Lauryno Stuokos-Gucevičiaus gimnazijoje, vienuoliktoje Akvilė Čemerytė dainavo, grojo gitarą, piešė, buvo nepaprastai kūrybinga ir aktyvi visuomeninėje veikloje. Dabar ji mokosi Vilniaus kolegijoje dietetiką.

Kupiškio „Yamaha“ muzikos klasės mokytojo Kęstučio Stankevičiaus parengia dainininkė c. **Akvilė Čemerytė, 2012 ir 2014 m. konkursų laureatė, prisimena:**

Pirmą sykį tapus „Dainų dainelės“ laureate viskas atrodė lyg laimingas atsitiktinumas. Grojau Yamaha muzikos mokyklos klasikinės gitaros klasėje, kai mano mokytojas Kęstutis Stankevičius prieš pat rajono perklausas pasiūlė jose sudalyvauti. Ir netikėtai mes praėjome vieną etapą po kito. Pamenu kai sužinojome, jog tapome laureatais, tai buvo viena džiugiausių mano gyvenimo dienų. Išibėgėjant pavasariui tiesiog nebesitikėjau sulaukti tokios žinios. Po pirmosios savo „Dainų dainelės“ tyliai pasvajodavau: „o, būtų stebuklinga dar sykį užlipti į Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro sceną!“ Kūriau savo svajonę lyg paveikslą, pradėdama nuo balto lapo, potėpis po potėpio, nata po natos, ryškindama kontūrus ir pavidalus, kol galėjau papasakoti savąją istoriją. Ir taip 2014 metais mes vėl pelnėme laureatų vardus!

Geriausias dalykas, kurį suradau „Dainų dainelėje“, yra pasitikėjimas, jog svajonės pildosi, jei tik mes jų siekiame ir jomis gyvename. O svarbiausia, užsimezgė tikra draugystė su mano mokytojais Rita ir Kęstučiu, kuriems esu be galo dėkinga už šį mūsų „nuotyki“!

Kupiškio meno mokyklos dainininkas Laurynas Kūdijanovas „Dainų dainelės“ laureatu jau yra tapęs 2006 m. Tuomet jo muzikos mokytoja buvo Erika Mackelienė. 2014 m. konkurso laureato vardą pelnė su mokytoja Nidija Sankauskiene, kuri juokavo, kad šį gabų jaunuolį ji paveldėjo.

Laurynas dar mokykloje svajojo apie... paleontologiją. Dabar jis Vilniaus universitete studijuoja kultūros istoriją ir antropologiją. Studijos jį žavi tuo, kad ugdo inteligentišką, ryžtingą ir išskirtinį mąstymą. Apie „Dainų dainelę“ Laurynas parašė:

Muzika jau nuo vaikystės buvo dalis manęs. Tai tiesiog papildė mane, leidžia išreikšti savas emocijas, savo sielą. Manau, kelias į kūrybą nėra lengvas, tačiau nėra ir sunkus, jei nuoširdžiai stengiesi ir gyveni tuo, ką darai. kažkas yra pasakęs: „Kai tau sako: „ne taip darai“, tu gali taisyti, dirbti ir stengtis, o kada tau pasako: „tu tai darai gerai“, tuomet iš džiaugsmo tu gali nuversti kalnus.“ Dainavimas yra procesas: tu turi ne tik išmolti tekstą (jį išmolti kartais irgi būna problemiška), tačiau ir išgyventi tai, ką sakai. Tai yra gyvenimas pačia muzika.

Įkvėpimas yra nuostabus jausmas. Dažniausiai jį pajaučiu po kelių sekundžių, kai pradėdau dainuoti. Dainuodamas stengdavausi kurti tą aplinką, į kurią galėčiau įtraukti klausytojus. Tai vadinu džiaugsmu. Beje, jei atvirai, tai nelabai stebiu aplinką kai

muzikuoju, nes bijau matyti nepatenkintus žiūrovus. Geriausiai susikoncentruoju, kai galvoju, kad viskas yra ir bus gerai, nes, kitu atveju, mane gali užvaldyti baimė.

Patyriau, kad su jauduliu susidoroti reikia iš pat pradžių, nes jei jo neįveiksiu, mano dainavimas gali subyrėti į šipulius. Gyvenime įgijau nuostabios patirties, nuolat save įveikdamas: sugebėjau tapti labiau šaltakraujišku ir moku susidoroti su jauduliu. Kartą dainuodamas „Dainų dainelės“ tiesioginiame eteriye pamiršau žodžius – aš juo tiesiog sukūriau. Tai dar gerai, kad prisiminiau kūrinio temą – miškai, sniegas ir žirgai. Buvo baisu, tačiau dabar tikrai linksma prisiminti, kaip išsikapsčiau iš keblios situacijos. Kiekvienas pasiekimas suteikia žmogui daugiau patirties.

Gyvenimas muzikoje yra tam tikras euforijos ir jausmų mišinys, kažkokia transcendentinė erdvė, į kurią pasineri, ir tada tu pats ir muzika tampa vienybe. Tai mane papildo. Nemėgstu žodžio hobis. Jis tarsi žemina pačią muziką. Todėl pavadinkime tai vidinių prasmų ieškojimu. Klausausi patinkančių melodijų, brazdinu gitarą ir šiaip neįsivaizduoju dienos, kai vaikščiodamas per ausinukus nesiklausyčiau Eric Clapton, Sting, ar Jimmi Henrix atliekamų dainų. Mėgstu Vytauto Kernagio dainas. Deja, bet su juo galiu kalbėtis tik tada, kai atlieku jo muziką. Stengiuosi tai padaryti kiek galima geriau, kad net būdamas ten. Anapily, jis džiaugtųsi, kad jo kūriniai skamba ir nėra pamiršti.

Mažeikiai

Mažeikių lopšelio-darželio „Gintarėlis“ mergaičių terceto vadovė, muzikos mokytoja metodininkė Roma Skirmontienė teigia:
Koks neįdomus, tiesiog skurdus be muzikos būtų vaiko gyvenimas!

Muzika – pasaulis, į kurį patekti ne kiekvienam vaikui Dievas duoda raktelį. Bet jei dūrelės atsidaro ir mokytojas kartu su vaiku eina nesibaigiančiais jo labirintais – tai suteikia didžiulį džiaugsmą, suartina širdis, vaikas ir mokytojas tampa draugais.

Duris į vaikų širdis, muzikos pasaulį veriu jau 33 metus. Dirbu su įvairaus amžiaus vaikais: darželinukais, moksleiviais. Patys žaviausi, atviriausi, manau, yra vaikai, dar nelankantys mokyklos. Tad nuo 1988 metų iki šiol sistemingai ir sėkmingai juos ruošiu „Dainų dainelės“ konkursams. 1990 m. duetas Vaida Saulytytė ir Žilvinas Rapolas tapo šio konkurso laureatais. 2002 m. – duetas Gintarė Venskavičiūtė ir Šarūnas Petrikas. 2006 m. – mišrus sekstetas. 2014 m. laureatais tapo mergaičių tercetas.

Ikimokyklinio amžiaus vaikai dėmesio ilgam nesukaupia, todėl mokant dainų, ieškau įvairių formų, turiu būti išradinga, kad vaikučių mokymas nebūtų monotoniškas natų solfedžiavimas, kad vaikučiai jaustų malonumą mokytis dainavimo. Mokomės dainuoti žaisdami: parenku dainavimo – vaidinimo pratimėlių, vaikai pralinksmedžia ir daina tampa patrauklesnė.

Ruošiant vaikus konkursui, vienas iš pagrindinių veiksnių yra tinkamas repertuaro parinkimas. Kūrinys turi atitikti vaiko vokales galimybes: tonacija pritaikyta vaiko balso diapazonui, tekstai neturi būti per ilgai, jų turinys vaikui suprantamas. Svarbi dainos interpretacija, papildyta neperkrautais judesiais, atributika.

„Dainų dainelė“ – tai puikus renginys puoselėti vokalinės muzikos kultūrą, skiepyti tikrojo meno suvokimą ir populiarinti vaikų ir moksleivių meninę saviraišką. Tai įžanga į meno, dainos ir vokalinės muzikos pasaulį. „Dainų dainelė“ kaip lietuvių Dainų šventė tampa dar vienu brangakmeniu Lietuvos kultūros karūnoje.

O aš kaip mokytoja siekiu kad vaikai ir moksleiviai pamiltų dainą, kuri taptų jiems ne pomėgiu, o būtinybe.

1990 m. konkurso „Dainų dainelė“ laureatė Vaida Saulytytė-Povilavičienė parašė:
Konkursas „Dainų dainelė“ – vienas didžiausių ir svarbiausių mano vaikystės įvykių, kuris, ko gero, įtakoją daugelį vėlesnių mano gyvenimo pasirinkimų ir pomėgių. Šis konkursas nuvedė mane į Mažeikių Vytauto Klovo muzikos mokyklą, kurią baigusi, pasukau į Šiaulių konservatoriją.

Šiuo metu, deja, mano gyvenimas nėra susijęs su muzika, tačiau tikrai, kad, užgimęs didelis noras mokytį vaikus, būtinai išaugs į kažką tokio, kam pradžia davė „Dainų dainelės“ konkursui mane rengusi Mažeikių lopšelio-darželio „Gintarėlis“ muzikos mokytoja Roma Skirmontienė. Ji – Mokytoja iš didžiosios raidės, moka vaikus sužavėti muzika, sugeba pamokas ir repeticijas paversti įdomiomis, nenuobodžiomis valandėlėmis, noriai besidalinanti savo žiniomis ir idėjomis.

Roma Skirmontienė „Dainų dainelei“ mane ruošė dukart: pirmąjį 1990-aisiais duete su Žilvinu Rapolu, beje tais metais tapome laureatais, ir 1992-aisiais su sesute Laima Saulytyte.

Šis konkursas man paliko didžiulį įspūdį, juk dainavome pačioje didžiausioje to meto Lietuvos scenoje – Vilniaus koncertų ir sporto rūmuose. Mus už rankos laikė pats maestro Vytautas Kernagis, ir, žinoma, mus rodė per televizorių! Net daugiau nei po 25-erių metų atsimenu dainelių žodžius, savo koncertinius drabužėlius, vis dar saugau gautus konkurso ženkliukus, diplomus ir pagyrimus. Kaskart peržiūrėjusi vaizdo įrašą vis dar jaučiu tuos jaudulio šūrpuliukus, matant save tokią mažą tokioje didelėje scenoje...

Norėčiau, kad kuo daugiau vaikų pajustų, ką reiškia dainuoti „Dainų dainelėje“, kad kuo daugiau mokytojų puoselėtų šią nuostabią konkurso idėją, ir kuo daugiau tėvelių galėtų didžiulotis savo mažaisiais atlikėjais.

Luкас Gražys 2006 metų konkurso „Dainų dainelė“ laureatas iš Mažeikių lopšelio-darželio „Gintarėlis“
„Dainų dainelė“ – Lietuvos vaikų ir moksleivių dainų konkursas, kuris suteikia galimybę sudalyvauti visiems. Taip pat proga buvo suteikta ir man. 2006 metais idėję labai daug darbo ir geriausios vadovės paruošti patekome į laureatus. Turėjome galimybę dainuoti Lietuvos nacionaliniame operos ir baletų teatre, mums pritarė A. Noviko grupė ir atlikome žemaitišką dainą, kuri dar iki šiol skamba galvoje.

Geriau pagalvojus užplūsta galybė šiltų ir jaukių prisiminimų. Tai buvo tikrai kažkas nepakartojamo. Turėjome galimybę susitikti net su Prezidentu Valdu Adamkumi. Gavome labai daug įvairiausių dovanų, kurias išlaikiau iki dabar ir jos kelia vien gerus prisiminimus. Man tai buvo lyg muzikinės karjeros pradžia, nes nuo šešerių metų pradėjau lankyti muzikos mokyklą, kurią lankau iki šiol. Aš labai didžiuojuosi dalyvavęs „Dainų dainelėje“, nes tai neišsakoma patirtis ir jaukių, šiltų prisiminimų bei malonią šypseną nutvieskiantis ankstyvasis mano gyvenimo etapas.

Jubiliejinės keturiasdešimtosios „Dainų dainelės“ laureatai iš Mažeikių tapo lopšelio darželio „Gintarėlis“ mergaičių tercetas – Augustė Daščioraitė, Nelė Patricija Černauskaitė ir Viktorija Grosbeva, kurias parengė mokytoja Roma Skirmontienė.

Čia aš – Nelė Patricija Černauskaitė, 2014 metų konkurso laureatė. Noriu pasidalinti savo prisiminimais apie „Dainų dainelę“. Muzikos mokytojos Romos Skirmontienės dėka, „Dainų dainelėje“ sudalyvavau tris kartus. Pirmą kartą į konkursą išvažiavome kai buvau keturių metų. Nuvažiavus į Vilnių, televizijoje susipažinau su „Dainų dainelės“ fainuoliu vedančiuoju Ignu Krupavičiumi: jis man buvo matytas tik iš televizijos ekrano. Įsiamžinome su juo nuotraukoje. Kitais metais vėl vykome į Vilnių jau kaip tercetas. Ir tapome laureatėmis. Turėjome proga vėl pasigrožėti Vilniumi. Susipažinome su mums talkinančia džiazų grupe ir jos vadovu Maestro Artūru Noviku – nepaprastai linksmu ir įdomiu žmogumi. Džiazų grupė pritarė mūsų dainelei – ji suskambėjo vėl naujai.

Turėjome garbės sutikti ir įsiamžinti su vertinimo komisijos pirmininku Maestro Virgilijumi Noreika.

Labai patiko dainuoti tokioje didelėje scenoje, pritariant orkestrui, pamatyti Lietuvos Respublikos Prezidentę. Po koncerto buvome apdovanotos: gavome po didelę saldainių dėžę. Visų „Dainų dainelių“ dovanas – saldainių dėžes esu išsaugojusi, jos labai gražios. Taip pat gavome ir po žaisliuką, kuris mano namuose užima garbingą vietą. Labai džiaugiuosi, kad turėjau galimybę patirti tokių džiugių akimirkų. Ačiū „Dainų dainelei“.

Esu Viktorija Grosbeva, konkurso „Dainų dainelė“ 2014 m. laureatė. Dainavau su savo draugėmis Nele Patricija ir Auguste iš Mažeikių lopšelio-darželio „Gintarėlis“.

Man labai patiko dainuoti tokioje didelėje ir gražioje scenoje. Pirmą kartą pamačiau Lietuvos Respublikos Prezidentę Dalią Grybauskaitę. Patiko dainuoti su Artūro Noviko džiazio ansambliu. Pamačiau daug garsių ir įžymių dainininkų, tokius kaip V. Norėika, V. Genytė. Taip pat prisimenu didelį ir skanų tortą, kurį ragavome po šventės.

Linkiu, kad dar ilgai ilgai skambėtų „Dainų dainelė“, kaip to paukščiuko giesmelė.

Mažeikių Vytauto Klovos muzikos mokyklos mokytoja metodininkė Dalia Olberkienė, parengusi konkurso laureatę Moniką Šakytę, prisimena:

Dirbu Mažeikių Vytauto Klovos muzikos mokykloje. Daug metų rengiu vaikus „Dainų dainelės“ konkursui. Patį pirmąją solistę, tapusią šio konkurso laureate 1990 m., – Sigita Tarvydaitė. Tada Laureatų koncertas vyko Vilniaus kultūros, pramogų ir sporto rūmuose. Kadangi tai buvo pirmasis Laureatų koncertas, kuriame mes dalyvavome, jis paliko didžiulį įspūdį: didelė scena, o Sigutė – tokia mažytė dešimtmetė mergytė. Ji žemai tiškai dainavo solo. Sigutė vėliau mokėsi Vilniaus Juozo Tallat-Kelpšos aukštesniojoje muzikos mokykloje (dabar – konservatorija) ir baigė chorinio dirigavimo specialybę. Šiuo metu ji gyvena Ispanijoje.

Respublikiniuose „Dainų dainelės“ etapuose dalyvavo daug mano mokinių: solistės, ansambliai, duetas. Didžiausių laimėjimų pasiekėme su soliste Monika Šakyte. Ji keturis kartus dalyvavo respublikiniuose etapuose, iš kurių 3 kartus (2006 m., 2010 m., 2014 m.) tapo laureate ir dainavo Laureatų koncerte Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre.

Idomu tai, kad 2010 metų rajoniniame „Dainų

dainelės“ etape, kuris vyko mūsų mieste, Monika nebuvo atrinkta į tolimesnį zoninį etapą. Mačiau, kokia nekompetentinga komisija atrinko daug silpnesnius atlikėjus rungtis toliau, patariau Monikos tėveliui nenuleisti rankų, kreiptis į komisiją ir prašyti leidimo Monikai dalyvauti regioniniame etape. Rezultatas nustebino visus, kadangi Monika vienintelė iš Mažeikių tada tapo „Dainų dainelės“ laureate.

Su Monika visus tuos metus buvo malonu dirbti, nes tai labai darbšti, imli, artistiška mergaitė. Ji skynė laurus daugelyje konkursų. Dabar ji studijuoja ekonomiką.

Visada gaila atsisveikinti su gerais vaikais. Bet metai bėga, vaikai užauga, ateina kiti ir vėl dirbu, mokau dainuoti.

Labai smagu dalyvauti „Dainų dainelės“ konkursuose, ypač kai praeini rajoninį etapą, nes tai yra sunkiausia. Mane labai liūdina mūsų rajono komisija. Nesuprantu, kodėl negalima pasikviesti į komisiją gerai dirbančių pedagogų iš kaimyninių rajonų, tokių, kurie patys paruošia laureatus. Kiek žinau, kituose rajonuose iš didesnių miestų kviečiami žinomi pedagogai, ir konkursas vyksta objektyviau. Labai gaila vaikų, nes jie mato, girdi ir supranta, kai išrenkami tikrai ne geriausieji, o geriau dainuojantiems uždaromi vartai pasirodyti toliau.

Neapsakomas džiaugsmas matyti laimingus vaikų veidus, kai jie dainuoja, kai jie įsijaučia į dainą, čia pat kuria. Pats didžiausias mokytojų ir mokinių darbo įvertinimas yra dalyvavimas Laureatų šventėje. Koncertai, dovanos, vaišės tai nepamirštama, įspūdinga. Klausydama Monikos dainavimo Laureatų koncerte, negalėdavau sulaikyti džiaugsmo ašarų. Esu laiminga, kad dirbu šį darbą, kad galiu matyti, kaip džiaugiasi mano paruošti dainininkai, kaip darniai skamba jų balsai.

Moniką Šakytę, 2006 m., 2010 m., 2014 m. konkursų laureatę:

Drebančios rankos, šypsena, daina, plojimai... Pasi-girsta pirmieji muzikos akordai ir vėl iš naujo suprantu, kad muzika – tai kažkas, kas padeda atsiverti sau pačiam, atverti kitų širdis. Muzika man lengviausias būdas išreikšti tai, ko nesugebu pasakyti žodžiais, todėl vienas iš svarbiausių man dalykų dainuojant pajusti dainą ir kvėpuoti kartu su ja.

Visą vaikystę, kiek save tik prisimenu, mane lydėjo muzika. Dabar su šypsena atsimenu koncertus mamai ir tėčiui, kai pagrindinis apdovanojimas buvo jų šypsenos. Vėliau, jau šiek tiek paaugusi, norėjau tuo, ką turiu, pasidalinti su kitais. Tad pradėjau mokytis dainuoti. Man bėstant, žinoma, keitėsi ir muzikos stiliai, dainų tekstai, tik dainuoti mokė ta pati mokytoja, kuri atidavė visą save tam, kad galėčiau eiti į priekį. Per visus metus, kiekvieną kartą užlipus į sceną, širdį užliedavo pilnatvė, matant besišypsančius veidus.

Būdama dvyliktoje klasėje supratau, kad paskutinė „Dainų dainelė“ bus tarsi atsisveikinimas su tokia muzika ir žmonėmis, su kuriais užaugau. Prisiminimuose prabėgo žmonių, kuriems dainavau, šypsenos, plojimai, komplimentai ir širdį pripildė viltis, kad man pavyko daina perteikti tai, kuo tikėjau pati.

Dabar jau būdama studentė atitolau nuo profesionaliosios muzikos, tačiau meilė muzikai niekur nedingo ir manau niekada nedings. Muzika vis dar yra mano mokytoja, guodėja ir didžioji meilė. Kaip pasakė Džozefas Adisonas „Muzika – tai didžiausias gėris, kurį pažįsta mirtingieji“.

Molėtai

„Molėtai turi senas šio konkurso tradicijas, keletas iš šio krašto kilusių dabar jau garsių solistų irgi yra

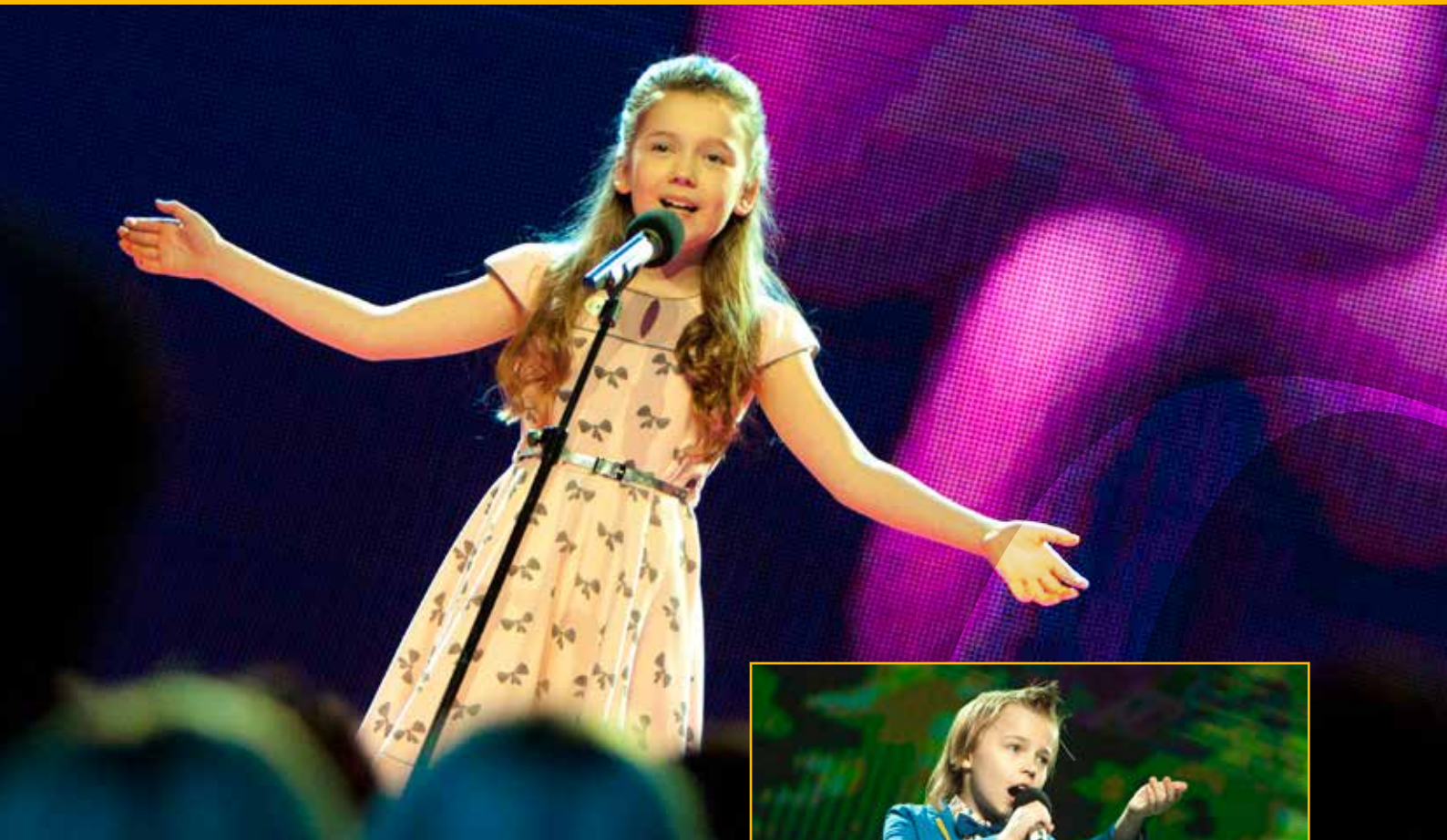
„Dainų dainelės“ laureatai: Regina Šilinskaitė, Vaida Genytė ir kt. Prieš 42 metus gimęs konkursas tapo sėkminga terpe, kurioje padėti pagrindai daugybei profesionalios scenos talentų“, pasakojo **Violeta Žutkuvienė, Molėtų menų mokyklos mokytoja, parengusi 2014 m. konkurso laureatę, solistą Tomą Kildišių.** Mokytoja prisimena pirmuosius savo mokinio žingsnius menų mokykloje, kai jis dar dainavo chore, o vėliau, mutavus balsui, buvo nuspręsta, kad „reikia kažką su juo daryti“. Tapęs solistu, Tomas atrado laiko ir noro dainuoti mišriame vokaliniam ansamblyje „A Cappella“ ir jaunimo choruose. Rinkdamasis kur studijuoti, Tomas buvo suabejojęs, nes norėjosi pasukti į režisūrą, tačiau 2013 m. vykusio festivalio Ukmergėje metu pelnęs absoliučiai geriausio solisto vardą, paskatintas ir padrąsintas „Dainų dainelės“, apsisprendė rinktis dainavimo studijas. Geras solistui ne tik reikalingas geras balsas, bet ir „gera galva“, puiki atmintis, labai svarbi ir fizinė sveikata, mokėjimas bendrauti su žiūrovu. Toks ir yra Tomas.

Tomas Kildišius labai norėjo tapti „Dainų dainelės“ laureatu. Jam konkursas tapo viena iš siekiamybių: „Kelis kartus esu dalyvavęs konkurse su ansambliu „M’Lux“, o trečiąjį kartą pamėginau kaip solistas. Pasirodymą puikiai įvertino scenos profesionalai, kas yra dar vienas postūmis ir toliau keliauti dainininko keliu“, sako Tomas, šiuo metu studijuojantis dainavimą Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje.

Pakruojis

2014 m. konkurso laureatę – Pakruojo „c Atžalyno“ gimnazijos vaikų ansamblių parengė mokytojos Ingrida Tuomienė, c Aušrelė Nazarovaitė, koncertmeisterė Rūta Venslovienė. Mokytoja Ingrida Tuomienė rašo:

Pakruojo „Atžalyno“ gimnazija didžiuojasi savo Jaunimo mišriu choru. Ypač atkaklūs vaikinai nusprendė dainuoti chore 2011/2012 mokslo metais. Tuomet mes su mokytojomis Rūta Vensloviene ir Aušrele Nazarovaite nusprendė kurti Vaikų ansamblių.

Pradžią buvo sunki, nebuvo harmoninės klausos įgūdžių, balsai greitai pavargdavo. Vaikinams trūko pasitikėjimo savo jėgomis, sceninės kultūros įgūdžių. Tobulėti padėjo koncertai gimnazijoje, Latvijoje Rundalės rūmuose ir Pakruojo fon Roppo dvare.

„Dainų dainelės“ konkurso etapai sekė vienas kitą. Ir mus lydėjo sėkmė. Visiems žiūrovams ir klausytojams patiko sportiškai ir išvaizdūs dvylika vaikinių. Ypač didelio populiarumo sulaukė Alydo Jėgelevičiaus „Kariškų dainų popuri“. Net svajoti nedrįsime, kad tapsime jubiliejinės „Dainų dainelės“ laureatais. Vilniuje mūsų laukė daug siurprizų, susitikimų ir išbandymų. Ypač prisimename savo repeticiją Kalnų parke. Ten „kareivėliai“ tobulino žygiavimą...

Jau vien repetuoti ir koncertuoti Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro scenoje – nerealaus jausmas. Stebino minučių tikslumu suplanuotos visos repeticijos, labai šilti prisiminimai apie žmones, kurie kūrė šį nepakartojamą renginį. Scenoje tyvyrojo ramybė ir tikėjimas savo darbu. Tai padėjo ir mums sumažinti emocinę įtampą. Didelė dovana ir pamoka mums buvo dainavimas kartu su garsiu operos solistu Liudu Mikalausku.

O rudenį, rugsėjo 1-ąją, laukė dar vienas kvietimas-siurprizas dalyvauti šventiniame koncerte „Beauštanti aušrelė“, Simono Daukanto aikštėje Vilniuje. Šie metai mums buvo patys gražiausi ir laimingiausi.

Pakruojo „Atžalyno“ gimnazijos Vaikinių ansamblio dainininkai rašo:

Paulius Šimaitis:

„Tikriausiai, niekada gyvenime niekas nenubrauks to laiko, kuris prieš dvejus metus privertė taip pasijausti. Nebūčiau niekada pagalvojęs, kad galėsiu dainuoti Operos ir baleto teatro scenoje. O ką bekalbėti apie tiek daug įvykusių nuotykių. Dažnėjančios repeticijos, pasirėngimas, jaudulys lipant ant scenos, filmavimas ir audringi plojimai. Koks geras jausmas eiti LRT koridoriu ir girdėti nepažįstamus žmones sakant: „Čia gi tie kareivėliai, na jūs ir šaunuoliai!“. Tai buvo neįkainojama patirtis mano ir, tikriausiai, viso ansamblio vaikinių gyvenime, privertusi susimąstyti, koks geras jausmas yra stovėti scenoje ir jausti per kūną lakstančius šūrupuliukus. O galvoje vien tik mintis: „Aš esu čia. Savoje vietoje“

Ėlurimas Pėža rašo:

„Mane „Dainų dainelė“ išmokė pasitikėti savimi. Tai konkursas, kuris suteikė be galo daug gerų emocijų ir neišdildomų įspūdžių“.

Irvinas Pečeliūnas didžiuojasi:

„Laureato vardas – didelis mūsų pasiekimas, kaip vaikinams iš Pakruojo. Sujaudino iškilminga padėka Nacionalinėje M. K. Čiurlionio menų mokykloje, apdovanojimai ir asmeninės dovanėlės. Sužavėjo baleto klasės mokinių pasirodymas. Labai gražiai šoko! O ir gyvenimas viešbutyje, picos naktinio užsakymo laukimas...“.

Maingirdas Mitrius atsimena:

„Pamenu, kai prieš žengiant į sceną, mikrofonų dalinimas užtruko ir vos spėjome į pasirodymą, o pranešėjas, mūsų laukdamas, apie mus ilgai pasakojo. Mums pasisekė pamatyti nuostabią Operos ir baleto teatro salę, sceną ir jos užkulisius. Visa giminė: tėvai ir seneliai laukė mūsų pasirodymo per Lietuvos televiziją“.

Gintautas Grunskis parašė:

„Labiausiai įsiminė jaudulys scenoje, tos akimirkos buvo nepakartojamos!“.

Palanga

Ėdrėja Burbaitė, 2008 metų konkurso „Dainų dainelė“ jauniausia laureatė, mokytojos Dianos Beržanskienės parengta solistė, sukūrė:

Legendinė „Dainų dainelė“...

Senelių, tėvelių, pačių mažiausiųjų numylėta.

Tai lyg pasaka.... Tai pati gražiausia ir nuoširdžiausia Lietuvos „muzikinė pasaka“!

Laimingas kiekvienas joje pabuvojęs.

Pabuvau ir aš...

Didžiuojuosi. Kaskart sukyta patys šilčiausi prisiminimai. Galiu drąsiai sakyti – labiausiai jaudinantis renginys, suvienijantis visus Lietuvos vaikus, mokytojus... net ir tėvelius. Sujungiantis praeitį su šia diena.

Nuo tylios pirmos natos iki audringų plojimų.... Nuo gležnomis rankytėmis laikančio mikrofoną

keturmečio iki pasitikėjimu trykštančio kostiumuoto dvyliktoko... Nuo mažo miestelio mokyklos iki ištaigingų sostinės salių... Visą tai suvienija muzika.

Gyvuok. „Dainų dainelė“, nenustok mūsų žavėti, paliesk kiekvieno širdį savo tyra daina, kurią dainuoja VAIKAI.

Kristupas Kerulj, 2012 m. konkurso laureatą, parengė muzikos mokytoja Valdonė Juozapavičienė. 2016-ųjų konkursui rengia mokytoja ekspertė Diana Beržanskienė. Kristupo mama užrašė jo mintis: 2012 metai, 20-oji jubiliejinė „Dainų dainelė“. Man, tada dar šešiamėčiui, ji buvo ypatinga – tapau vienu jauniausių „Dainų dainelės“ laureatu. Didžiausią įspūdį tuomet paliko Lietuvos Respublikos Prezidentės D. Grybauskaitės rankos paspaudimas ir dovana paspirtukas, kurį, čia pat, Nacionalinio operos ir baleto teatro scenoje ir išbandžiau. Gerb. Prezidentė tai pamačiusi, pajukavo: „O, prašau! Reikia ne tik mokėti dainuoti, bet ir sportuoti!“

„Dainų dainelė“ – didelis įvykis ir šventė ne tik man, bet ir mano tėveliams, seneliams. Pirmą kartą teko pabuvoti Lietuvos televizijoje. Viskas čia man buvo įdomu: daug kamerų, daug laidų, lempų. Aišku ir kažkiek nedrąsu. Atlikau tada lietuvių liaudies dainą žemaitiškai su labai smagia pabaiga „Vėlkas veja voverelę“. Bet nedrąsiau buvo ne dainuoti, o į vedėjo Igno klausimus atsakyti. Nors ir nelabai supratau tada užduoto klausimo, bet nepasimečiau.. ir atsakiau, kad „reiktų pagalvoti“... Džiaugiuosi, kad kartu su mokytoja Valdone Juozapavičiene mane tiesioginiame eteryje salėje palaikė tėveliai bei keli artimi draugai, laikę didžiulį plakatą su užrašu „Kristupas iš Palangos dar ilgai ilgai dainuos“. Tikiuosi, kad taip ir bus!

Radviliškis

Ivytautas Juozapaitis iš Radviliškio 5-sios vidurinės mokyklos, 1980 m. konkurso laureatas, dabar – operos solistas, Lietuvos nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatas:

Džiaugiuosi, kad LRT rodo konkursą „Dainų dainelė“. Man „Dainų dainelė“ – vienas šviesiausių laikotarpių, jeigu ką nors šviesaus galima prisiminti iš sovietinių laikų.

Tai renginys, reginys ir šventė visai Lietuvai, meilės muzikai užtaisas daugiau kaip keturiasdešimt metų. Žmonės, pajutę „Dainų dainelės“ skonį, suserga visam gyvenimui. Jeigu jie ir netampa profesionaliais dainininkais, bent mėgėjais ir ištikimais melomanais tikrai lieka.

Aš „Dainų dainelėje“ dalyvavau 1980-aisiais. Man tuomet buvo beveik 16 metų.

Dainuoti buvo didžiulis iššūkis, mat buvau būgnininkas ir grojau įvairias roko, estradines dainas, kol ansamblio vadovas Juozas Taunys, išgirdo manyje užslėptą balsą, privertė atsistoti prie fortepijono ir padainuoti solo.

Tokie dalykai ugdo valią, saviraišką, auklėja kaip asmenybę, nes išdrįsti stotis prieš šimtus tūkstančių žiūrovų – tuomet „Dainų dainelė“ žiūrėdavo tikrai daug žmonių, nes buvo vienintelė televizija, o tokio pobūdžio muzikinė laida taip pat vienintelė – didelė atsakomybė ir galimybė pasakyti daugiau, negu galėtume išreikšti žodžiais.

Tik gerus žodžius kalbu apie „Dainų dainelę“, jos rengėjus, dalyvius ir, pirmiausia, vadovus, kurie ugdo jaunuosius talentus. Žinant neadekvatų mūsų valstybės požiūrį į muzikos mokymą ir kultūros sklaidą, tie žmonės išties atlieka stebuklingą misiją. Kol bus „Dainų dainelė“, Lietuva tikrai nemirs.

Gera, kad išlaikyta tradicija konkursą rengti kas dvejus metus. Dažnesnis, ko gero, išsisemtų – sudėtinga kasmet rasti gabių vaikų. Per dvejus metus subręsta kiti vaikai, žiūrovai pasiilgsta konkurso.

Rokiškis

Mažųjų atlikėjų grupėje į laureatų gretas pateko Rokiškio lopšelio-darželio „Iarpelis“ auklėtinė šešiametė Simona Tuskaitė, kurią konkursui parengė muzikos vadovė Inga Šablinskienė. Mokytoja rašo:

Muzika – tai skambantys jausmai, atveriantys sielos pasaulį.

„Dainų dainelė“ – kiekvieno muzikos mokytojo galimybė suteikti šansą savo ugdytiniais dalyvauti šiame konkurse. Bet ar tą šansą pedagogai išnaudoja? Tris kartus su savo ugdytiniais dalyvavau „Dainų dainelėje“ ir jau vaikai dainavo televizijos etapuose. 2014 metais nusišypsojo laimė dalyvauti Laureatų koncerte. Tai buvo netikėta ir labai nuostabu, kad iš tokio gausaus būrio vaikų ir moksleivių Simutė buvo išrinkta tapti laureate. Sąmoningai to nesiekėme, tiesiog, ji buvo talentinga šešiametė mergaitė, kuri sugebėjo įgyvendinti tai, ką jai skiepijau jos pasirodymams. Dažnai galima išgirsti frazę: „mokinio laimėjimas – tai mokytojo laimėjimas“. Galiu patvirtinti, jog taip manau ir aš. Link to laimėjimo abiėjome kartu, žvelgdamos viena kryptimi, mylinčios muziką.

„Dainų dainelės“ Laureatų koncertai žavi visus laureatų tėvelius, senelius ir t. t. Dalyvavimas konkurse ir ypač sėkmė – neišdildomi įspūdžiai, jaudulys, begalinis džiaugsmas ir neįkainuojama patirtis. Konkurso laureato vardas – tai dėmesys ir įvertinimas, kurie mokytoją įkvepia ir pakylėja virš kasdienybės. Suteikia jėgų ir noro toliau puoselėti „Dainų dainelės“ tradiciją savo mokykloje ar darželyje. Įrodo, kad muzika nuplauna kasdieninio darbo dulkes, kasdienybę paverčia švente.

Simonos Tuskaitės, 2014 m. konkurso laureatės, Mamytė pasakoja:

Simona Tuskaitė yra linksma, draugiška ir smalsi mergaitė, gimusi 2008 m. rugpjūčio 4 d., Rokiškyje. Vos sulaukusi metukų ir pradėjusi tarti pirmuosius žodžius, tuo pat metu pradėjo ir dainuoti daineles. Pirmosios dainelės daugeliui vaikučių gerai žinomos: „Du gaideliai“, „Žalias noras“, taip pat dainuodavo savo daineles, tiesiog kurdavo ir dainuodavo tai ką matė aplinkui. Simona turi šiek tiek vyresnę sesutę, tai namie judviečių koncertų netrūko.

Pradėjus Simutei lankyti darželį, muzikos pedagogė išsyk pastebėjo jos norą dainuoti, koncertuoti prieš auditoriją, ir, žinoma, gražų mergaitės balsą. Simona dainuodavo ko ne visuose Rokiškio koncertuose, kuriems paruošdavo jos vadovė Inga Šablinskienė.

Pagaliau atėjo 2014-ieji „Dainų dainelės“ metai. Praėjusi atrankas rajone ir apskrityje, Simona buvo pakviesta į LRT – ir štai ji laureatė. Šešiametei mergaitei, o ypač mums – tėvams, tai buvo didžiulis įvykis, džiaugsmas, tikėjimas savo jėgomis bei laimė. LRT studija, Operos ir baleto teatro scena, Lietuvos Respublikos Prezidentės Dalios Grybauskaitės dovana jauniausiai konkurso laureatei Simonai liko neišdildomais prisiminimais mums visiems.

Simona dažnai įsijungia tėčio nufilmuotus vaizdus, parengtus prieš ir po koncertų. Mėgsta žiūrėti ir koncertų, rodytų per televiziją, vaizdo įrašus.

Rokiškio Rudolfo Lymano muzikos mokyklos dainininkės Deimantės Sadauskaitės, 2014 m. „Dainų dainelės“ laureatės, mokytoja c Asta Iajėgienė teigė, kad šis laimėjimas ne tik Deimantei, bet ir mokyklai yra didelis pasiekimas, mat paskutinį kartą Rokiškio moksleiviai „Dainų dainelės“ laureatais tapo tik 2000 metais.

Rokiškio Rudolfo Lymano muzikos mokyklos dainininkė Deimantė Sadauskaitė, 2014 m. „Dainų dainelės“ laureatė, prisimena:

Muzika mane lydi jau nuo pat mažų dienų. Savo gyvenimo jau be jos neišsivaizduoju. Kiekvienas koncertas yra savaip įspūdingas, po kiekvieno vis kitokia patirtis, vis kitokios emocijos. „Dainų dainelėje“ aš jau dalyvavau 2 kartus. Pirmasis kartas buvo 2010 metais. Tuomet patekau televizijos etapą, todėl man – 11 metų mergaitei buvo ištis nuostabu

dalyvauti konkurse, ir save pamatyti per televizorių. Antrąjį kartą dalyvavau 2014 metais ir tapau „Dainų dainelės“ laureate. Po zoninio etapo labai tikėjau, kad televizijoje galėsiu dainuoti taip pamiltą dainą „Skrydis“, nes ji man buvo gražiausia ir labai artima. Bet man išrinko Obelių krašto liaudies dainą „Gegutėla mundri pona“. Man tai buvo didelis iššūkis, nes dabar jaunimas nelabai ir bedainuoja lietuvių liaudies dainų, tad ir man buvo šiek tiek nesmagu. Bet po kiek laiko, po didelio darbo supratau, kad ši daina yra gera, ir po truputį pradėjau ją pamilti. Laureatų koncerte aš ją padainavau kaip galėjau geriausiai.

Manau, konkurse „Dainų dainelė“ visi dainininkai gali atsiskleisti, įgauti kažko naujo. Dainuodama koncerte aš atsipalaiduju ir padarau geriausiai tai, ko mokė mokytoja. Nors visko būna. Kartais koją pakiša ir jaudulys. Manau, jei pradėčiau viską nuo pradžių, gyvenime nieko nekeisčiau: muzika liktų, nes suteikė nuostabių įspūdžių.

Savo ateitį tikrai sesiu su muzika, tik dar nežinau kuria kryptimi.

Skuodas

2010 metais pirmuoju konkurso „Dainų dainelė“ laureatu iš Skuodo tapo Skuodo meno mokyklos merginų ansamblis, vadovaujamas Raimondos Remežienės, tapo TV konkurso „Dainų Dainelė“ laureatu ir koncertavo Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre. 2014 m. į savo metrašį skuodiškiai įrašė dar vieną laureatą – Matą Saukantą.

Skuodo vaikų lopšelio darželio solisto Mato Saukanto muzikos mokytoja ekspertė Jolanta Raišutienė parašė:

Man muzika – visas mano gyvenimas. Esu laiminga, nes hobi tapo mano darbu. Dirbu su įvairaus amžiaus vaikais. Labai myliu vaikus. Su jais dingsta visos gyvenimo negandos. O vaikystės ir muzikos apsuptyje žmogus gali tik spinduliuoti gėrį, meilę, tikėjimą ir pasitikėjimą savimi, aplinkiniais ir pačiu gyvenimu. Muzikos vaikus mokau jau 28-erius metus.

„Dainų dainelei“ mokinius ruošiu jau daugelį metų. Keturis kartus tapome laureatais. Dažniausiai konkurse mano mokiniai dainuoja mano pačios kurtas dainas. Siekiu išskirtinumo, savitumo. „Dainų dainelės“ dėka sukūriau nemažai žemaitiškų dainų – juk atstovaujame Žemaitijai! Todėl ir norisi klausytojams transliuoti mūsų kalbos savitumą, melodingumą, grožį. Daugelis ir dabar mane atpažįsta iš dainuotų dainelių „Mergelė kap raganelė“, „Pelė – panelė“, „Žemaitėję brongė, mes tava vaka“, „Pametiau donti“ ir kt.

Tiesa, muzikavimas, dainavimas, kūryba užima daug laiko. Bet, jei tai gyvenimo būdas – visas kūrybinis procesas įgauna kitas spalvas.

Ar svarbus pastangų ir talentų įvertinimas? Labai svarbus. Kiek bebūtų žmogus atsidavęs savo darbui, gero žodžio, palaikymo ir įvertinimo reikia kiekvienam. Tai lyg kelialapis į naujus projektus, postūmis neužsisėdėti vietoje, o vis tobulėti, ieškoti naujų krypčių kūryboje, užsiėmimuose su vaikais.

Kartais pagalvoju: jei pradėčiau viską iš pradžių – ar tikrai vis tiek būtų muzika ir daina? Tikrai taip. Esu savo rogėse. Muzikos pedagogika – puikus kelias į vaikų sielas. Turiu galimybę formuoti vaikų muzikinį skonį, pasirinkimus, skatinti geriau pažinti ir išreikšti save.

Jei manęs paklaustumėte, kokia mano nuomonė apie konkursą „Dainų dainelė“, tai sakau: „Dainų dainelė“ – ne tik projektas, tai jau reiškinys, apjungiantis, suvienijantis visus dainuojančius Lietuvos vaikus, galimybė prisiliesti prie profesionaliosios muzikos, galimybė tobulėti, lygiuotis į geresnius. Kai kas dveji metai LRT ekrane pasirodo „Dainų dainelės“ reklama – tiesiog kažkas suvirpa širdyje. Tai nepakartojamas jausmas. Džiaugsmas užlieja kiekvieną sielos kertelę. Juk nieko nėra nuostabiau, už dainuojantį vaiką.

Vadovai įdedame daug laiko, pastangų ir triūso. Juk per porą mėnesių vaiko konkursui neparuoši. Tai nuolatinis darbas. Puiku, kada vaikus gali „užsiauginti“. Turiu vieną mokinuką, kuris muzikuoti pradėjo nuo 9 mėnesių – Matas Saukantas kartu su mamyte Andžela lankė mano pamokėles „Vaikystės natos“. Jis jau dukart „Dainų dainelės“ laureatas (4 m., 6 m.) dalyvaujame ir šiemet. Dirbant su tokiu vaiku, didžiulė atsakomybė parenkant tinkamą repertuarą. Galbūt, todėl dažniausiai dainas kuriu pati, jas pritaikau vaiko vokalinėms galimybėms. Ankstyvasis muzikinis ugdymas nepaprastai svarbus vaiko raidai. Jei toks vaikas ir netaps muzikantu, prisilietimas prie muzikos kiekviename jų pasėja meilę, švelnumą, gerumą, gilesnį mąstymą, šviesesnį požiūrį (optimizmo šiandieniniame pasaulyje labai trūksta visose situacijose). Noriu palinkėti „Dainų dainelės“ kūrybinei grupei stiprybės, ištvermės, nepailsti, organizuojant tokį konkursą. Čia suspindi mažieji Lietuvos perliukai. Čia neretam – didžiojo muzikos kelio pradžia. Lietuva turi išskirtinį konkursą, vienijantį visus dainuojančius bei muzikuojančius Lietuvos vaikus, jų tėvelius, močiutes ir senelius, muzikos pedagogus. Išsaugokime „Dainų dainelę“. Remkime ir palaikykime šviesius organizatorių sumanymus ir lūkesčius. Juk „Dainų dainelė“ paremta giliomis dainavimo tradicijomis. Tegul dar daugelį metų Lietuvoje čiulbės „Dainų dainelės“ paukštė.

Mato Saukanto, 2012 ir 2014 metų konkurso laureato, mintys:

Aš noriu padėkoti „Dainų dainelei“, atvėrusiai man kelius į muzikos pasaulį. Man dar tik aštuoneri metai, o jau du kartus buvau „Dainų dainelės“ laureatu. Tai didžiulė laimė. Esu neapsakomai dėkingas šiam konkursui. Įgijau drąsos, stiprybės, pasitikėjimo savimi. Manau, kad ir toliau muzikos keliu aš eisiu ir džiuginsiu save, draugus ir tėvelius. Ir mokytojai Jolantai Raišutienei AČIU aš tariau, nes tik ji pastūmėjo mane žengti šiuo keliu.

Kai ketverių metų vyras aš buvau. Žemaitiškai aš „Zoiki poiki“ dainavau. Mamytė ir tėvelis ašarėlę tyliai braukė. Kai į mane koncertuose ir per televiziją žiūrėjo... Nors mažas ir nedrąsus labai buvau. „Dainų dainele“, ačiū tau.

Už pirmą žingsnį, už tikėjimą manim. Nes laureatu mane pavadinau. O šešeri kai man suėjo. Svajoju jau drąsiau apie Dainų šalelę. Tada apie arkluką Baltakartį dainavau. Ir vėlei laureatu tapau. „Dainų dainele“, tu vaikams vilties žvaigždėlę dovanoji. „Dainų dainele“, tu – Lietuvos lakštingala skambioji. „Dainų dainele“, tu gyvuoki visada... Nes čia užauga muzikų karta.

Šiauliai

„Aurelija Čižauskaitė, 1990, 1992, 1994, 1996, 1998 metų konkurso „Dainų dainelė“ laureatė, šiuo metu Koncertinės įstaigos Šiaulių valstybinio kamerinio choro „Polifonija“ vadovė, pasidžiaugė:

Kai „Dainų dainelė“ šventė savo 40-metį, paskambino mano mylimiausia mokytoja Loreta Stankuvienė, mane ruošusi „Dainų dainelėms“, mokiusi dainavimo, pagarbos muzikai ir dar daugelio dalykų, kurias tik vėliau suvokiau esant svarbiais. Ji priminė, kad nuo mano pirmojo dainavimo Operos ir Baleto teatro scenoje praėjo 25-eri metai. Dar ir dar kelis kartus skaičiavau metus... Iš pradžių bandžiau rasti dešimties, vėliau bent penkerių metų paklaidą... deja, teko pripažinti, kad laikas bėga, nors tą begaliniai didelę sceną, net joje tvyrojusį sodrų, specifinį teatro kvapą, pamenu tarytum vakar buvusi.

Pirmoji mano „Dainų dainelė“ nepaprasta, ypatinga, tačiau tuo metu man tai atrodė tiesiog „norma“. Nebijojau, neabejojau ir net keistai žiūrėdavau į besijaudinančią mokytoją Loretą. Tais pačiais metais mokykloje rašydama rašinėlį „Koks bus pasaulis po 50 metų“, dėsciau tik pozityvius dalykus, o reziumuojantis sakinyis buvo maždaug toks: „...visi bus ponai, o aš – pasaulio karalienė!“. Štai su koku pasitikėjimu žengiau į didžiąją sceną ir šiandien ne mažiau tuo didžiuojusi: muzika yra mano gyvenimas, smegenų mankšta, mąstymo formulės, kūrybiškumas, konkurencingumas, meditacija, nuotaika, pasitikėjimas, prierašumas, savirealizacija, išraiškos forma ir dar begalė kitų svarbių dalykų.

„Dainų dainelė“ – atsakingas darbas, ugantis ryžtą, orientaciją į tikslą, komandinį darbą, pagarbą kolegoms, kultūringumą. Viena vertus, didžiuojusi dainavusi Laureatų koncerte, kartu su visais laureatais finalinę dainą, kita vertus, ne visada spėdavau išmokti pamokas ir gauti aukščiausius įvertinimus, paskutinė iš draugų išmokau važiuoti dviračiu, o plaukti ir šiandien nemoku. Bet buvo verta stengtis dėl „Dainų dainelės“, augti kartu su ja, nes pirmoji Lietuvoje tapau penkis kartus „Dainų dainelės“ laureatė. Ir šiandien muzika mano gyvenime užima ypatingą vietą.

Nepaisant nuolatinio alkio mokslui, muzika ir toliau mane lydi kasdien, nes šiuo metu vadovauju Koncertinei įstaigai Šiaulių valstybiniam kameriniam chorui „Polifonija“. Turiu galimybę prisiliesti prie profesionaliosios muzikos, ją skleisti ne tik Lietuvoje, bet ir svetur, įgyvendinti ir prisidėti formuojant valstybės kultūros politiką.

Esu neapsakomai laimingas žmogus, dėkinga „Dainų dainelei“ už tai, kad ji buvo mano gyvenime, ji suteikė galimybę dainuoti visai Lietuvai. Svajoju, kad jau kitoje „Dainų dainelėje“ dainuos ir mano dukrytė, nes ji, kaip ir aš, kasdien nubunda ir užmiega su daina.

„Deividas Štaponkus, Šiaulių 12-osios vidurinės mokyklos solistas, 1990 m. konkurso „Dainų dainelė“ laureatas, dabar Lietuvos muzikos ir teatro akademijos docentas:

„Dainų dainelę“ prisimenu nuo penkerių metų: būdamas darželinukas su grupės vaikais dalyvavau konkurse. Muzikos auklėtoja subūrė mus dainai lyg žaidimui, kad būtų smagu. Tuomet net nežinojome, kad dalyvausime „Dainų dainelės“ regioniniame etape.

Buvo labai keista, kad visa aplink mus juda, kruta, mokytojai, tėveliai jaudinasi, kiti vaikai repetuoja, dainuoja. Mes juk atėjome linksmai padainuoti dainą apie voveraitę! Žinoma, į kitą etapą nepatekome...

Baigdami darželį visi gavome „atestatus“ su įrašais, kas kuo ketino būti užaugęs. Vieni norėjo tapti inžinieriais, kiti gydytojais, kosmonautais, o aš svajojau būti gaisrininku. Bet muzikos auklėtoja, išvelgusi manyje polinkį muzikai, patarė tėvams leisti mane į Šiaulių 12-ąją vidurinę mokyklą su sustiprintu muzikiniu ugdymu.

Norint patekti į šią mokyklą reikėjo laikyti egzaminus, buvo tikrinama klausas, ritmo pojūtis, intonavimas. Tapau šios mokyklos mokiniu. Mokykla tuomet garsėjo kaip „Dainų dainelės“ laureatų kalvė. Taip viskas prasidėjo.

Dainavau mokyklos mišriame chore, vaikinių ansamblyje (vadovai Rima ir Algirdas Gumuliauskai), mišriame ansamblyje (vadovė Nijolė Valužienė), vėliau tapau solistu. Formuojantis man kaip jaunam dainorėliui ryškią įtaką turėjo mokytoja Nijolė Valužienė. Ji rengė mane „Dainų dainelėms“. Tai buvo kryptingas kasdienis darbas, glūdinant kiekvieną vokalinę frazę, dainuojant šviesias ir tamsias balse, ieškant daugiau muzikos spalvų, ugdamt kantileną, dainuojamąją tartį. Mokytoja sugebėjo uždegti mano meilę dainavimui.

Buvo keista skaityti savaitraštyje „Kalba Vilnius“ žinomos kompozitorės Genovaitės Vanaigaitės „Dainų dainelės“ recenziją, kurioje apie mane buvo išsakyta daug teigiamų žodžių. Tebesaugau šią savo pirmąją recenziją!

Kaip šiandien prisimenu, mokykloje daugelis svajojo užaugę tapti operos solistais. Niekada nenorėjau būti dainininku. Dainavimas man buvo kaip savaime suprantamas kasdienis pomėgis. Domėjausi medicina, istorija, mokykloje buvau vienas iš aktyviausių mokinių. Vėliau labai susidomėjau teatru, buvau Šiaulių dramos teatro bendradarbis, dalyvavau Gyčio Padeigimo spektakliuose (spektaklyje pagal V. Jasiukaitytės „Žilvinas“ net gyvai dainuodavau lietuvių liaudies dainą „Oi, tu, ažuolėli“), lankiau Olitos Dautartaitės vadovaujamą lėlių teatrą.

Baigdamas mokyklą važiuodavau į Dalios Tamulevičiūtės rengiamus kursus, norėjau stoti į vaidybą. Bet muzikos mokytoja Nijolė Valužienė mane įkalbėjo pabandyti stoti į Muzikos ir teatro akademijos dainavimo specialybę. Vėl nuėjau į meilę dainai, studijavau dainavimą prof. Eduardo Kaniavos klasėje, kamerinio dainavimo paslapčių mokiausi prof. Sigutės Stonytės klasėje. Baigiau aspirantūrą, stažavausi pas prof. Virgilijų Noreiką Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre, tapau tarptautinių konkursų laureatu.

Bėgant laikui suprantu, kad „Dainų dainelė“ manyje ugdė asmenybę, išmokau būti reiklus sau, savikritiškas, valingas, pareigingas, anksti supratau kas yra konkurencija, kaip save nuteikti, mobilizuotis užsibrėžtam tikslui. Būdamas vaiku, paaugliu anksčiau už kitus bendraamžius atsidūriau suaugusiųjų pasaulyje.

Man teko garbė dainuoti konkurso „Dainų dainelė“ Laureatų koncerte Vilniaus kultūros, pramogų ir sporto rūmų scenoje. Tas, kuris niekada nekonzertavo, nesupras, koks yra stiprus jaudulys stovėti Vilniaus kultūros, pramogų ir sporto rūmų scenoje ir matyti penkių tūkstančių žiūrovų akis! Aš jiems dainavau, skridau ant dainos sparnų! Tai nepakartojama!

„Dainų dainelei“ esu dėkingas už savo gyvenimo kelią!

Šiandien esu Lietuvos muzikos ir teatro akademijos Dainavimo katedros docentas. Mano mokiniai jau dainuoja Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre, Milano teatre „La Scala“, Veronos bei Karlsruhe operos teatruose.

Šiaulių lopšelio darželio „Trys nykštukai“ meninio ugdymo pedagogė Audronė Paskaitė, parengusi jaunąjį dainininką, 2014 m. konkurso laureatą Kasparą Brikių:

Didžioji gyvenimo išmintis yra suvokimas, kad laimė glūdi tik pačiame žmoguje. Savo ugdytiniais ir sau pačiai palinkėčiau gyventi čia ir dabar – pajusti akimirkos pilnatvę ir meilę viskam kas jus supa.

Šis „Dainų dainelės“ konkursas atnešė į mūsų visų darželio, Kasparo, jo tėvelių, senelių, mano – gyvenimą didelę šventę, naujų įspūdžių ir nuostabių patirčių.

Tais metais turėjau rimtą žmogų, kuris buvo nusiteikęs rimtai padirbėti. Kasparo paklausiau: „gal norėtumei dainuoti konkurse?“ Jis atsakė: „Norėčiau“. Kasdieną sulaukdavau klausimo: „Kada eisim dainuoti?“ Labai santūrus ir rimtas vaikas. Kartais atrodydavo, kad nelabai supranta, ko tu nori iš jo. Bet išklausęs, viską atlikdavo puikiai. Visus konkurso etapus praėjome ramiai ir nesijaudindami dėl rezultato. Tiesiog buvome laimingi ir dirbome. Džiaugiausi Kasparo sėkme. Ir man, ir jam tai buvo išbandymas ir nauja patirtis. Aš nesu žemaitė, Kasparas irgi ne žemaitis. Rengėme lietuvių liaudies dainą „Kur buobali“, kurią aš mokėjau. Išmokiau ir Kasparą. Kiekvieną dainos žodį mes išsinagrinėjome. Žinote, būna ir netarmiškų žodžių, kurie jam nėra aiškūs, bet mes dirbome tol, kol viskas būna aišku. Kad žinotume, apie ką dainuojame, kokius judesius ir kodėl juos darome.

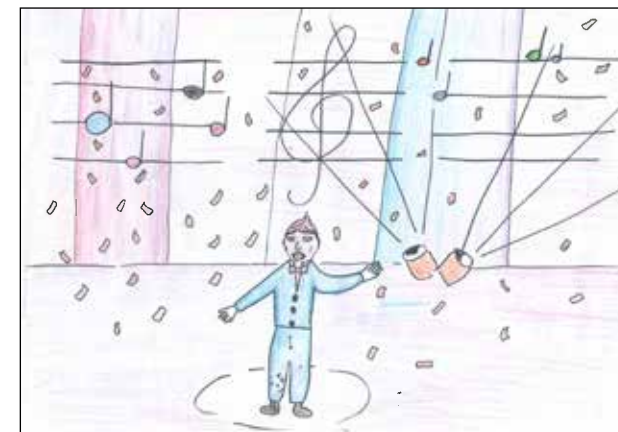
Didelė garbė buvo dainuoti Operos ir baleto teatre. O dar didesnis džiaugsmas apėmė, kai sužinojome, jog turėsime ruoštis ir atidaryti Laureatų koncertą dainele „Aš padainuosiu dainų dainelę“ kartu su soliste Judita Leitaite.

Operos ir baleto teatras, orkestras, dirigentas, užkulisiai, repeticijos – tai nuostabus jaudulys. Ir dar paspirtukas iš Prezidentės rankų... Tai buvo nuostabi šventė, džiaugsmas sielai. Gyvuok „Dainų dainele“ visada!

Pats jauniausias 2014 m. konkurso „Dainų dainelė“ laureatas – Šiaulių lopšelio-darželio „Trys nykštukai“ solistas Kasparas dainuodamas jautėsi kaip tikra žvaigždė. Artistiškas berniukas susilaukė publikos didžiulio dėmesio. **Kasparo Brikių** Mamytė užrašė Kasparo ir savo mintis: Žodis „muzika“ mane nukelia į prisiminimus apie „Dainų dainelę“. Jau nežinau kiek kartų su šeima žiūrėjome konkurso baigiamojo koncerto vaizdo įrašą ir gaudinomės, kai Kasparas, paklaustas, ar nebuvo baisu dainuoti tokiai didelei miniai žmonių, truktelėjo pečiais: „Nebaisu. Gal „biškiuką“ baisu. „biškiuką nebaису“. Esame dėkingi savo vadovei Audronei, kurios pagalba patyrėme tą dieną. Ir šiandien Kasparo dienotvarkėje yra daina – jis lanko berniukų dainavimo mokyklą „Dagilėlis“.

„Dainų dainelė“ – vienas svarbiausių įvykių Kasparo gyvenime. Dalyvauti jubiliejinio konkurso Laureatų koncerte buvo tikras iššūkis, mūsų visų pastangų įvertinimas. Kasparas buvo pats jauniausias dalyvis, bet tik dabar suprantu, kad ir labai drąsus. Niekada nepamiršiu jo jaudulio ir ryžto išeiti į tokią didelę sceną. Dar daugiau atsakomybės, pastangų, noro ir, žinoma, džiaugsmo suteikė jam tai, kad buvo „Dainų dainelės“ bernuželis, taip Kasparą pristatė laidos vedėjas Ignas. Beje, Ignas Kasparui taip pat patiko. Mes visi laimingi, kad „Dainų dainelė“ mums suteikė progą sutikti daug įžymių Lietuvos žmonių, net Lietuvos Respublikos Prezidentę.

Kasparui linkėtume tokią dieną pakartoti dar ir dar kartą.

Kasparo piešinys

Šiaulių „Juventos“ progimnazijos ir Juliaus Janonio gimnazijos mokytoja Loreta Štankuvienė kaskart prisimena graikų rašytojo ir filosofo Plutarcho mintį: „Mokinys – ne indas, kurį reikia pripildyti, o fakelas, kurį reikia uždegti“. Ji parengė 2014 m. „Dainų dainelės“ laureates – ansamblio „Kvarta“ mergaitės ir solistę Gabiją Kušleikaitę:

Tai jau tryliktoji mano „Dainų dainelė“. Per šį laikotarpį „užauginau“ net 15 laureatų. Pirmiausia aš didžiuojusi ne savimi, o vaikais. Kiekvienas vaikas juk skirtingas ir jeigu jis parodo save geriausiai, jeigu jis yra atrenkamas, už kiekvieną labai džiaugiuosi ir palaikau. Aš savo mergaitėms sakau, galbūt tai vienintelis kartas gyvenime, kai jos tapo laureatėmis. Nėra taip, kad tapai laureatu ir žinai, kad kitą kartą vėl juo tapsi. Jokių būdų. Vėl viskas prasideda nuo pradžių. Todėl klausau finalinės dainos ir galvoju, o kas toliau, ką geriausio per tuos ateinančius dvejus metus vėl galiu paruošti, kokias dainas parinkti...

c Ansamblio „Kvarta“ dainininkės Medeinos Čėsnaitytės mama džiaugiasi:

Dukra pradėjo dainuoti nuo darželio. Ji pati labai norėjo dainuoti, nereikėjo net skatinti. Dalyvavimas „Dainų dainelėje“ – tai pati didžiausia dovana tiek tėvams, tiek vaikams, tiek vadovams. Stebėdama pasirodymą labai jaudinausi. Žinote, visada jaudiniesi, kai vaikas dainuoja. Dukra labai džiaugėsi, kad galėjo dalyvauti šiame konkurse. Tai buvo jos pirmoji „Dainų dainelė“. Tiesa, įspūdžiais parvažiuodama jau nebepasidalino – užmiško.

Šiaulių Sauliaus Sondeckio gimnazijos merginų tercetą – Karoliną Šaltmūrįtę, Ievą Samaitę, Dovalę Ulčinaitę – subūrusi tik nuo rudens, konkursui parengė mokytoja Ilana Mockienė. Šiaulių zoninio etapo komisijos narė Birutė Janonienė apie kolektyvą pasakė: „merginos dainavo tobulai“. Keletą minčių apie konkursą pažėrė Šaulių Sauliaus Sondeckio menų gimnazijos mokytoja Ilana Mockienė:

Man konkursas „Dainų dainelė“ – asmeniškai išgyvenimas... Jissusijęs ne tik su mano mokiniais, bet ir su mano vaikais... Mano dukrelė dar ketverių neturinti Gabrielė galėjo valandų valandas suptis bendrabučio sūpuoklėse, niūniuodama nesibaigiančias melodijas. Penkerių ji jau tapo konkurso laureate... Buvo labai

netikėta ir be galo smagu. Šiandien to 1992 metų Laureatų koncerto vaizdo įrašo negaliu žiūrėti ramia širdimi... Taip norėjosi ir vėl patirti tą nenusakomą jausmą. Gal todėl, pradėjusi dirbti Kuršėnų meno mokykloje, negalėjau susilaikyti vesti vaikus į „Dainų dainelę“, juolab kad šalia dirbo kūrybingas, savitai mąstantis, dar tik bandantis save kompozitoriaus amplua Gediminas Kalinas. Taip gražiai „aprengtos“ lietuvių liaudies dainos nebuvo girdėjusi. Ji įkvėpė ne tik mane, bet ir mano šaunias mokines. Kai sulaukėme jo aranžuotos lietuvių liaudies dainos „Bijūnėlis“, mėgavomės jau kartu su vaikinais. Mūsų buvo jau dešimt... Gaila, kad tai buvo jau paskutinieji jų moksleiviški metai.

„Dainų dainelės“ konkurse dalyvavo ir mano sūnus. Laureatų netapo, bet daugelį metų „neužmetė“ dainavimo, dalyvaudavo dainuojamosios poezijos konkursuose, koncertuose, beje, neretai duetu dainuodami kartu su sese. 2012 metais konkurso laureate tapusi Inesa Brazytė šiais metais jau baigia bakalaurą studijas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje, o 2014 metais laureate tapusi Ieva Samaitytė – šios akademijos pirmakursė. Žinau, kad konkursas „Dainų dainelė“ priverė jas patikėti savo jėgomis, pajusti, jog muzika, dainavimas – tai jų pasaulis... Apie mano vaikus.

Gabrielė Pastaukaitė baigė žurnalistiką Vilniaus universitete. Dabar dirba žurnalistė Splus redakcijoje (Šiauliai). Kurį laiką kartu su broliu Paulium Pastauka dalyvaudavo dainuojamosios poezijos konkursuose, festivaliuose (prieš 4 metus „Šeimininkės“ žurnale apie juos buvo išsamus straipsnis su nuotraukomis). Broliui pasilikus Kaune, dueto nebeliko... Kartais Gabrielė padainuoja su Kuršėnų meno mokyklos mokytojų instrumentiniu ansambliu...

Paulius Pastauka baigė Kuršėnų meno mokyklos fortepijono specialybę, pasirinko muzikai tolimą sritį – agrotechnologijas. Kurį laiką labai užsidegęs šoko lindihopą, neliko laiko dainavimui, bet džiaugiuosi jo muzikiniu skoniu, išlavinta klausa. Manau, kad gyvenime jis dar grįš prie to, ką pamėgo vaikystėje, jaunystėje. Dar dainuos... Gal chore, gal ansamblyje...

Beje, dar viena konkurso „Dainų dainelė“ dalyvė – mano mokinė Greta Keraitė, šiais metais planuoja

stoti į Muzikos ir teatro akademiją, nors jau baigė biochemijos studijas Vilniaus universitete... Labai gražus balsas, o ir noras neišblėęs, papildomai mokosi pas mokytoją Eglę Juozapaitienę...

Beje, dar įdomi dainininkė yra Eglė Sirvidytė... Baigusi psichologijos studijas, kuria, dalyvauja įvairiuose projektuose, buria muzikantus muzikinei veiklai. Mačiau laidą apie jos kūrybinius projektus per antrąją LRT programą, kurią vedė Darius Užkuraitis. Eglė planavo išvykti 3 mėnesiams į Indiją... Labai muzikali mergina...

Gabrielė Pastaukaitė. 1992 metų konkurso laureatė, prisimena:

Dalį to, ką netrukus papasakosiu, prisimenu miglotai ir galbūt ne visai taip, kaip iš tiesų buvo. Mano atmintis tikrai keista. Niekaip nepavyksta išmokti naujos dainos žodžių, užtat dainelę, pelniusią man pirmąjį „Dainų Dainelės“ laureatės titulą, nesuklysdama padainuočiau dar ir dabar. Net naktį pakelta. Dainelės žodžiai, beje, nėra jau tokie ir lengvi. Ypač, jei tau ketveri metukai.

O tiek man ir buvo, kai lengvai, tarsi sviestą rankoje laikydama, perėjau visus „Dainų dainelės“ atrankos etapus ir pasiečiau tą lemtingąjį, paskutinįjį. Kaip nusipelniusi solistė, stovėjau scenoje greta orkestro, kurio, jei atvirai, šiek tiek prisibijojau. Man buvo kur kas jaukiau dainuoti, akompanuojant mano mamai.

Maža to, į rankas vedantieji man išspraudė rožę. Didelę – vos ne didesnę ne už mane pačią, su tokiais aštriais spygliukais, kad nežinojau, kaip ją laikyti. Taigi, pasirodant finaliniame koncerte, manęs laukė dvigubas išbandymas – rimti, solidūs dėdės iš orkestro, klausantys kiekvienos mano natos, ir ta rožė, vis atitraukianti mano dėmesį ir trukdanti man laisvai judėti. O juk dainuodama apie antį ir jos vaikučius, turėjau šiek tiek valiūkiškai pakrypuoti...

Beje, rožę gavau ne veltui. Ar dieną prieš, ar dieną po Laureatų koncerto buvo mano penktasis gimtadienis. Tiesa, dorai neprisimenu, bet man patinka galvoti, kad savo gimtadienį sutikau būdama scenoje. Tad gal taip ir palikime.

Kiti kartai „Dainų dainelėje“ mano atminty išliko kur kas ryškesni. Tiesą sakant, šis konkursas

tapo neatskiriamas nuo mano vaikystės – taip džiaugdavau si po sėkmingos perklausos galėdama vėl valgyti ledus, ir nuo mano paauglystės, kai rūpėjo ne tik tapti laureate, bet ir nuvykti į tokį man tolimą, nepaprastą Vilnių.

Prieš porą metų jau perkopusi dvidešimtmetį, stebėjau „Dainų dainelės“ perklausą. Atėjau aplankyti mamos, kuri šiam konkursui ruošia kitus gabius dainorėlius. Dėl viso pikto į striukės kišenę išimečiau servetėlę – galvojau, kad tikrai susigraudinsiu išgirdusi dainuojančius vaikus. Bet taip nebuvo. „Dainų dainelė“ man pasirodė pasikeitusi, modernesnė, kiek svetima. Galbūt todėl, kad dainininkų sąrašuose jau nebebuvo manęs?... Bet gal ir gerai, kad ji keičiasi, tobulėja, įgyja kitoki veidą – jei stovėtų vietoje, pritrūkčiau servetėlių...

Tauragė

Žudus Mikalauskas, 2004 m. konkurso laureatas, parengias muzikos mokytojo ir chorvedžio Romualdo Eičo, dabar Lietuvos muzikinių projektų dalyvis, operos solistas:

Dabar, kai pagálvoju apie „Dainų dainelę“, iš mano vaikystės iškyla du labai ryškūs prisiminimai: baisiausias ir laimingiausias.

Tikriausiai šiame leidinyje būsiu vienintelis papasakojęs apie savo nelaimingą dieną šiame konkurse, bet gal dėl to ir bus įdomu. Man buvo keturiolika metų ir, laimėjęs visus pirmuosius šio konkurso etapus, ruošiausi važiuoti į paskutinįjį etapą, kuris vyko sostinėje, filmuojant televizijai. Likus dviem savaitėm iki tos išvajotos ir laukiamos dienos, man pradėjo stipriai mutuoti balsas: nesugebėjau padainuoti nei kelių sekundžių be balso lūžių. Tokie balso lūžiai yra neišvengiami mutacijos metu. Su tauragiškiu vokalo mokytoju Romualdu Eiču nusprendėme rizikuoti ir visgi atvykome į Vilnių. Jokių stebuklų neįvyko: pasirodymas buvo toks, kurį ilgai dar prisimenu drebančia širdimi. Prieš metus pirmą kartą įsijungiau įrašą, kuriame dainavau, ir supratau, kodėl man šis nuotykis „Dainų dainelėje“ buvo toks baidus: jis buvo pirmasis. Vėliau mano muzikiniame kelyje panašių iššūkių buvo daug, scenoje teko patirti įvairių nesklandumų, kuriuos kiekvienam artistui reikia sutikti ryžtingai ir drąsiai. Mūsų specialybė dėl to ir įdomi, kad kiekvieną dieną reikia daug ir sunkiai dirbti. Vieną dieną gali patirti nesėkmę, o kitą dieną gali lenktis publikai, aidint griausmingiems plojimams. Džiaugiuosi, kad savo pirmuosius išbandymus – ir sunkiausius, ir džiaugsmingiausius – patyriau „Dainų dainelėje“.

Konkurso laimingiausias prisiminimas – čia užgimė mano svajonė, kuri šiuo metu pildosi. 2004 metais pirmą kartą į Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatro sceną lipau dainuoti konkurso „Dainų dainelė“ Laureatų koncerte. Tada dainavau Figaro ariją iš W. A. Mozarto operos „Figaro vedybos“. Man šis teatras atrodė toks didelis ir nepasiekiamas, ėjau ratais aplink jį ir meldžiausi, kad Dievas suteiktų galimybę kada nors dainuoti šio teatro spektakliuose. Mano maldos buvo išklausytos ir po šešerių metų Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatro spektaklyje debiutavau Figaro vaidmeniu. Argi ne simboliška?

Nuostabūs konkursas „Dainų dainelė“ į mano gyvenimą atnešė svajones, kurios būtinos menininkui, ir ryžtą įveikti visus sunkumus. Kiekvienam linkiu, kad „Dainų dainelė“ būtų kelias į tas scenas, į kurias kiekvienas nori eiti. Jos nebūtinai turi būti pasaulyje didžiausios. Svarbiausia, kad surastumėte tas, kurios padėtų jums augti.

Vilkaviškis

Vilkaviškio vaikų ir jaunimo centro mokytoja Edita Linkėvičienė pasidžiaugė:

Lietuvos vaikų ir moksleivių televizijos konkursas „Dainų dainelė“ iš tikrųjų yra išskirtinis, unikalus reiškinys.

Manau, kad nerasi Lietuvoje žmogaus, kuris būtų negirdėjęs apie šį puikų projektą, per keturiasdešimt metų tūkstančius nuostabiausių balsų jungiantį į didelę šeimą. Atmintyje išliks nepakartojamas jausmas, tapus šios šeimos dalele...

Emilija Jinažėjevaitė iš Vilkaviškio vaikų ir jaunimo centro, mokytojos Editos Linkėvičienės parengta šešiolikmetė yra 2014 m. konkurso „Dainų dainelė“ laureatė. Mergina yra linksmą, gerai mokosi, mielai bendrauja su savo bendraamžiais, o labiausiai iš jų išsiskiria stipriu ir gražiu balsu. Emilija rašo:

Kiek save pamenu, tiek dainuoju... Su „Dainų dainelė“ keliauju nuo septynerių metų. Man šis konkursas ir begalinis jaudulio bei baimės jausmas, ir ilgas sunkus darbas, ir palaikymas, užvaldanti užlipus į sceną. O svarbiausia – stebuklinga, užburianti muzika, be kurios jau neįsivaizduoju savo gyvenimo. „Dainų dainelė“ daug ko mane išmokė: kantrybės, drąsos, pasitikėjimo savimi, mokėti pralaimėti, suprasti, kad jei labai stengiesi ir esi užsispyręs, visada pasieksi tikslą. Ir dar – suaugusieji dažniausiai būna teisūs ir jų reikia klausyti, todėl stengiuosi klausyti savo muzikos mokytojų. Jie nuostabūs. Mano muzikos mokytojos mane tokią mylinčią dainą ir užaugino.

Kai 2014 m. tapau konkurso laureate, supratau, kad muzikos dėka aš paaugau, patobulėjau, pasikeičiau. Paulo Davido Hewsono žodžiais tariant, „tikiu, kad muzika gali pakeisti pasaulį, kadangi gali pakeisti žmones“.

„Dainų dainelėje“ mes augame ir keičiamės, mes skriejame su muzika vis aukštyr ir aukštyr...

Vilnius

Tiesosios įstaigos „c Artūro Noviko džiaz mokykla“ vadovas c Artūras Novikas, parengęs vokalius ansamblius – konkurso laureatus, Lietuvos vaikų ir moksleivių televizijos konkurso „Dainų dainelė“ vertinimo komisijos narys:

„Dainų dainelė“ pamenu nuo pat jos atsiradimo. Dar būdamas mažas prilipdavau prie televizoriaus ir stebėdavau dainuojančius vaikus. Kartu su tėčiu – kompozitorium Mikalojumi Noviku, mama – chorvede, vokalo mokytoja Irena Novikiene, įdėmiai klausydavome, diskutuodavome, vertindavome, ginčijomės, būdavo, kad prieštaraudavau tėvams ir gindavau savo nuomonę. Tuo metu dar negalėjau įsivaizduoti, kad kažkada ne tik mokysiu vaikus, pats ruošiu juos konkursams, bet tapsiu „Dainų dainelės“ vertinimo komisijos nariu, mokysiu ir konsultuosiu šalies mokytojus, kursiu dainas, kurias dainuos vaikai ir jaunimas ne tik „Dainų dainelės“ scenoje.

Pirmą kartą šiame konkurse kaip mokytojas dalyvavau 1988 metais. Konkursui paruošiau tuometinės Vilniaus 18-osios vidurinės mokyklos merginų vokalinį kvartetą. Pasirodėme puikiai, patekome į televizinį etapą ir, nors laureatais netapome, mus apdovanojo pirmo laipsnio diplomu. Likome patenkinti savo pirmąja sėkme.

1992 metais „Dainų dainelės“ konkursui parengiau Lietuvos vaikų ir jaunimo centro vokalinį ansamblį, vėliau pasivadinusį „Jazz Island“. Konkurse padainavęs mano išplėtotą sutartinę „Sodauto“, ansamblis tapo „Dainų dainelės“ laureatu. Man šis apdovanojimas buvo didžiulis įvertinimas, kai supratau, kad dirbu ir kuriu teisingai. Mano padaryta sutartinės aranžuotė pirmą kartą nuskambėjo „Dainų dainelėje“. Tada sutartinė sukėlė daug ginčų, tačiau buvo įvertinta ir tapo nauju, novatorišku daugiabalsės sutartinės pavyzdžiu. Dabar „Sodauto“ skamba Dainų šventėse, pagal ją statomi šokiai, ją atlieka ne tik geriausi šalies, bet ir Japonijos, Kanados, JAV, Šveicarijos, Austrijos, Vokietijos ir kitų šalių chorai.

„Dainų dainelės“ laureatu „Jazz Island“ yra tapęs net aštuonis kartus. Šiuo metu dirbu su septintąja ansamblio karta. „Jazz Island“ gretose dabar dainuoja ir mano linksmoji trijulė „Duok penkis“ – Iveta, Paulius ir Deividas. Jie „Dainų dainelės“ laureatais tapo būdami šešerių, o jų atliekamą dainą „Boba ožką išmaitino“ dar ir dabar jiems visi primena. Beje, ši šešiamečių trijulė tą patį rudenį pasveikino Jo Ekscelenciją Lietuvos Respublikos Prezidentą Valdą Adamkų jubiliejaus proga ir pelnė žiniasklaidos susidomėjimą. Dabartinė septintoji „Jazz Island“ karta jau yra laimėjusi „Dainų dainelės“ laureato titulą, yra gavusi Aukso medalį Pasaulio chorų olimpiadoje, Kultūros ministerija paskelbė „Metų jaunuojų atlikėjų“. Galiu teigti, kad su „Jazz Island“ esame aktyviausi *a cappella* žanro propaguotojai Lietuvoje. Išskirtinai *a cappella* dainuojame konkursuose, televizijos projektuose, koncertuojame šalyje ir už jos ribų. Bendradarbiaudami su Nacionaline filharmonija, koncertavome Estijoje, Rusijoje ir ko ne visoje Kinijoje. Turime bendras programas su įvairiais Lietuvos atlikėjais, o ypač didžiujamės koncertais su Nacionaliniu simfoniniu orkestru ir Čiurlionio styginių kvartetu. Bet aš niekada nepamiršau, kad pirmasis įvertinimas buvo „Dainų dainelėje“.

Nuo 1998 m. esu „Dainų dainelės“ vertinimo

komisijos narys. Tai rimtos ir atsakingos pareigos. Tapęs komisijos nariu pajutau didelę atsakomybę už viso konkurso meninį lygį.

Esu griežtas vertinimo komisijos narys. Visada viską žymiusi, todėl visada galiu pagrįsti savo sprendimus. Mielai dalinu patarimus ir pastabas, jei tik mokytojai po pasirodymo domisi, kas buvo ne taip. Darau viską, kad tik padėčiau, o ne sužlugdyčiau mokytojo ir jo mokinio entuziazmą ir norą kuo geriau pasirodyti. Džiaugiuosi kiekvienu pasirodymu, kiekvienu per dvejus metus patobulėjusiu vaiku ar ansambliu, džiaugiuosi mokytojų išradingumu, naujais kūriniais, įdomiai aranžuotomis dainomis. Kartais būna liūdna, kai matai, kad mokytojo darbas „gadina“ vaiką: parenkamas nevaikiškas repertuaras, yra per daug judesių ir išraiškos, neskoningi aprenjami vaikai, dainuojamos šimtus kartų girdėtos dainos, nepasistengiant jas pateikti naujai. Iš dalies kaltinu ir save, galvoju, kad reikėjo padėti tiems mokytojams, surengti kokį seminarą, mokymus ar tiesiog parodyti kas gražu. Vertindamas dainorėlius vadovaujuosi savo nusistovėjusiais kriterijais. Ypatinę dėmesį skiriu intonavimui, balso tembro ir atliekamos muzikos atitikimui, ritmikai, ansambliavimui, repertuaro sudėtingumui ir muzikalumui, teksto aiškumui ir įprasminimui ir, aišku, išraiškingumui. „Dainų dainelės“ vertinimo komisiją sudaro skirtingų sričių muzikos profesionalai. Dirbame įtemptai ir kiekvienas esame atsakingas už savo parašytą balą.

„Dainų dainelė“ yra rimčiausias ir tikriausias konkursas vaikams ir jaunimui, už kurį visada „sirgau“ ir „sirgšiu“, kad tik jis ilgai gyvuotų ir tobulėtų, kad jame dainos skambėtų šiek tiek moderniau, bet jokių būdu ne paviršutiniškai, kad „Dainų dainelė“ visada būtų konkursas su aiškiais kriterijais, formuojantis muzikinį skonį ir niekada netaptų „projektu“ blogąja prasme.

Nuoširdžiai esu dėkingas organizatoriams, kurie tiek metų kovoja už „Dainų dainelę“, visaip ją remia ir puoselėja.

„Dainų dainelė“ man yra gyvenimo dalis, iš pradžių ją stebėjau prie televizoriaus ekrano, vėliau repetavau, aranžavau, kūriau dainas, vertinau dainavimą. „Dainų dainelė“ – tai variklis, verčiantis nesustoti, ieškoti naujų formų ir pasitikrinti, ką muveikei per dvejus metus. Tai

Lietuvos šventė, į kurią susirenka tokia gausybė gabių vaikų, kurioje gali pajauti, kad ne veltui pasirinkai muziko kelią. O kai visas Lietuvos nacionalinis operos ir baleto teatras užtraukia Jaroslavo Cechanovičiaus ir Stasio Žilibino dainą „Lietuva, dainų šalis“, kuri jau tapo konkurso himnu, supranti, kad yra kuo džiaugtis ir didžiulis gyvenant ir dirbant Lietuvoje.

Iveta Mikalajūnaitė iš c Artūro Noviko džiaz mokyklos, konkurso „Dainų dainelė“ laureatė, dainavusi trio „Duok penkis“, o dabar „Jazz Island“:

Man muzika padeda. Nė neįsivaizduoju, ar yra geresnių raminamųjų, negu A. Dvoržako 9-oji simfonija. Muzika – puiki saviraiškos priemonė. To, ko negaliu išsakyti žodžiais, dainuoju scenoje. Neįtikėtina, kaip dainininkas gali žiūrovus „užkrėsti“ gera nuotaika. Ir žinoma, man muzika yra gražiausia kalba, kurios mokomasi visą gyvenimą. Ją suprasti gali daugelis, bet tik geri menininkai sugeba muzikuoti.

Dainuodami „Jazz Island“, save išreiškiame scenoje, individualumą parodome improvizacijų metu, solo kūrinuose. Turime sudominti klausytojus, perteikti jiems geras emocijas. Kai tai pavyksta, jausmas neabejotinai puikus. Norisi klausytojams kuo daugiau pasakyti, papasakoti, perteikti kūrinio mintį, nuotaiką. Į žodį „muzika“ telpa tiek daug, tad norisi pažinti, ieškoti ir tiesiog tuo mėgautis.

Nėra nieko gražesnio, kai žmogus entuziastingai studijuoja naujas natas ar negali užmigti, kol neperklauso operos iki pabaigos. Tai įkvepia. Nacionalinėje M. K. Čiurlionio menų mokykloje gausu muzikinių pamokų, čia skamba klasikinė muzika, kurią stengiuosi pažinti. Taip pat A. Noviko džiaz mokykloje dainuoju įvairių žanrų kūrinius, ypač džiazines kompozicijas.

Taip nutiko, kad turiu absoliučią klausą, todėl net važiuodama autobusu, girdžiu, kaip jis įsibėgėja nuo „fa“ iki „si bemol“. Arba kaip nata „mi“ praneša, kad kažkas skambina durų skambučiu.

„Dainų dainelė“ yra nuostabus, jaudinantis, įdomus konkursas. Tai gražus ir nesenstantis konkursas, kurį norėsiu žiūrėti vėl ir vėl, prisiminti ten užsimezgasias draugystes ir mokytojo pasakytus žodžius prieš einant į scena. Visada išliks tik šviesūs, laimės kupini atsiminimai, išgirdus M. K. Čiurlionio „Dainų dainelę“.

Deividas Kairys iš c Artūro Noviko džiaz mokyklos, konkurso „Dainų dainelė“ laureatas, dainavęs trio „Duok penkis“, o dabar „Jazz Island“:

Jeigu manęs paklaustumėte kas man yra „Dainų dainelė“, tai tikriausiai pasakysčiau, jog tai mano vaikystė. Puikiai pamenu prieš 12 metų vykusį mano debiutą „Dainų dainelės“ scenoje. Atsimenu, kad pirmas blynas tikrai nebuvo prisvilęs ir nužengiau iki televizinio etapo. Dar ir dabar regiu pasirodymą, kai stovėjau ant didžiosios scenos ir mačiau kiekvieno žiūrovo veidą, nuoširdžiai man besišypsantį.

Paminėsiu ir savo pirmąjį nuotykį „Dainų dainelėje“. Puikiai atsimenu, kad televizijoje turėjau pasirodyti 9-uoju numeriu, tuo tarpu scenoje dainavo 7-asis numeris. Sėdėjau mamai ant kelių, kai staiga mamai iš rankinuko iškrito veidrodėlis. Norėdamas jį pakelti, aš netyčia trenkiau į gretimą kėdę ir, be abejo, visi suprantate kas man atsitiko. Mano mamai buvo baisus šokas, ji buvo išsigandusi, jog man niekaip nepavyks sustabdyti iš nosies bėgančio kraujo. Tačiau tie nervai buvo nereikalingi, nes buvau visiškai optimistas ir puikiai susitvarkiau su nesklandumais. Iš tikrųjų, man net pačiam keista, iš kur būdamas toks mažas turėjau šitiek drąsos ir pasitikėjimo?... Nors pirmąjį kartą „Dainų dainelėje“ ir netapau laureatu, tačiau mano televizinį pasirodymą stebėjo mano dabartinis mokytojas Artūras Novikas. Esu be galo dėkingas konkursui, kuris suformavo mano pirmuosius žingsnius muzikiniame gyvenime. Linkiu „Dainų dainelei“ ilgo ir gražaus sėkmės kelio. Ji vedė mane ir sukūrė mane tokį, koks šiandien esu.

Paulius Novikas iš c Artūro Noviko džiaz mokyklos, konkurso „Dainų dainelė“ laureatas, dainavęs trio „Duok penkis“, o dabar „Jazz Island“:

Mano tėtis, seneliai yra muzikai ir nuo vaikystės augu muzikos apsuptyje. Tėtis ir Nacionalinė M. K. Čiurlionio menų mokykla, kurioje mokausi dailės, mane moko, kad visi keliai veda per mokslą. Tai sunkus kelias, bet ateina momentas, kai įvaldai tai, kas tave ilgai kankino ir tada jau kaifuoji naudodamas savo kūryboje. Kurti reiškia bandyti, improvizuoti. O kai dainuoju scenoje, jaudulys veikia, bet kojos iš baimės jau nelinksta. Mėgstu apžiūrinėti kitus, kartu dainuojančius atlikėjus ar žiūrovus, mėgstu dainuoti kartu su draugais ir pajauti bendrumo jėgą. Gal tik nepatinka, kai prožektoriai šviečia į akis ir negali pamatyti publikos.

Myliu muziką ir neišsivaizduoju, kad gali būti kitaip. Man ji padeda. Padeda atsikratyti scenos baimės. Trukdo, nes daug gastroliuojant ir koncertuojant praleidžiame pamokas.

Įvertinimas yra svarbus. Svarbu, kad vertintojai būtų kompetentingi. O autoritetas ir darbštumo pavyzdys visgi man yra tėtis. Mes apie daug ką su juo pakalbam, o ir su draugais muzikantais arba dailininkais. Na, dar su koku M. Jacksonu irgi norėčiau pakalbėti, bet...

Prisimenu, kai kartą su trio „Duok penkis“ rengėmės koncertui. Deividas kažkodėl žengė atgal ir prasmego už scenos. Viskas baigėsi be traumų, bet mus su Iveta ištiko juoko priepuolis, kurio niekaip negalėjom suvaldyti.

Turėjau labai daug svarbių pasirodymų: konkursuose „Dainų dainelė“, Pasaulio chorų olimpiadoje, Sveikinant Prezidentus, Lietuvos pirmininkavimo Europos Sąjungai atidarymo koncerte, įvairių renginių atidarymo iškilnėse giedant Lietuvos himną – sunku net išvardinti. O labiausiai įsimintinas pasirodymas buvo su Bobby McFerrinu Kauno sporto halėje. Tada man buvo gal 12 metų. Koncerto metu McFerrinas kvietė žmones iš publikos į sceną. Nežinau, iš kur man tos drąsos atsirado, bet aš nubėgau ant scenos ir su-dainavau su juo dainą. Halėje ošė ovacijos, po koncer-to visi mane sveikino, o aš buvau kaip sapne. Pamenu tik Liną Adomaitį, spaudžiantį man ranką. Po geros valandos atsitokėjau ir pasakiau tėvams, kad tik dabar supratau, kas įvyko. Jausmas buvo neapsakomas!

„Dainų dainelė“? Tai vienintelis tikras konkursas Lietuvoje. Visada gera, jei pavyksta laimėti. Man pavyko laimėti jau du kartus, tikiuosi ir trečias bus sėkmingas. Aišku, galėtų vertinimo komisija būti šiek tiek linksmesnė, geranoriškesnė, bet jei esi rimtai pasiruošęs, tai ir komisija nebaisi.

Ar aš esu žinomas? Manau, žinomu tampa, kai parodo per televiziją. Na, šiuo metu mus šiek tiek rodė, tai kelis kartus gavėję paklausė, ar aš iš „Jazz Island“. Bet nelaikau savęs žinomu.

Artūro Noviko džiazo mokyklos auklėtiniai – grupės „Jazz Island“ dainininkai yra tituluoti, pelnę ne vieną prestižinį apdovanojimą, surengę daugybę koncertų Lietuvoje ir užsienyje.

„Aisrė Ilčiukaitė iš c Artūro Noviko džiazo mokyklos grupės „Jazz Island“, konkurso „Dainų dainelė“ laureatė, parašė:

Pasirinkti muziką, „eiti muzikos keliu“ mane paskatino mano šeima, o ypač mama ir senelis. Nuo mažų dienų dainavau, kūriau ir improvizavau daineles, ir visada žinojau, kad savo gyvenimą siesiu su muzika.

Kelias į muziką prasidėjo nuo muzikinių pasirodymų savo seneliams, koncertų šeimos šventėse. Būdama penkerių dainavau ikimokyklinukų muzikinėje grupėje ir laimėjau pirmąjį konkursą, padainavusi solo.

Plačiausias duris man į muziką atvėrė mokytojas Artūras Novikas ir dainavimas jo mokyklos kolektyvuose. Penkerius metus dainavau grupėje „Mini Jazz“, ir nors reikėjo labai daug dirbti ir stengtis, kartu patyrėme ne tik muzikavimo džiaugsmą, bet ir įvairiausių smagių nutikimų, kelionių, koncertų. Pagaliau patekome į „Dainų dainelės“ didžiąją laureatų sceną.

Dabar dainuoju vyresniųjų grupėje „Jazz Island“ ir džiaugiuosi, kad vėl dalyvausime „Dainų dainelėje“. Už tai dėkuju vadovui ir savo draugams!

Domiuosi ir kitais menais, ypač daile. Jaučiu muzikos ir dailės bendrumą, manau, šie dalykai yra persipynę, vadovas taip pat dainavimui pateikia pavyzdžių dailės terminais.

Konkursas „Dainų dainelė“ suburia visus muzikai, dainai, parodo, kiek Lietuvoje yra daug muziką mylinčių ir taip gražiai dainuojančių vaikų! Gera būti to dalimi! Gera jausti ir žinoti, kad šis konkursas tęsia Lietuvos gražiausias tradicijas.

Kažkada šį konkursą kūrė ir mano senelis Eduardas Balčytis. Jis yra pasakojęs, kad nuo pat pirmosios „Dainų dainelės“ labai ją žavėjosi, skatindavo mokytojus šiam konkursui rengti vaikus, ir pats yra jų rengęs, dalyvavo atrankos komisijose, kalbėjo per televiziją, apie konkursą parašė straipsnelių. „Dainų dainelėje“ 1984 ar 1986 metais kaip solistė dainavo ir mano mama. Ji atliko Benjamino Gorbulskio dainą „Aš gudruolė lapė“. Mama laureate netapo.

Dabar turiu galimybę konkurse dalyvauti ir aš, dainuodama grupėje „Jazz Island“. Tikiuosi, tradicija tęsis labai ilgai...

Emilė Tilindytė iš c Artūro Nėviko džiazio mokyklų grupės „Jazz Island“, konkurso „Dainų dainelė“ laureatė, samprotauja:

Jeigu manęs paklaustų, kodėl pasirinkau muziką kaip laisvalaikio užsiėmimą, vargu, ar galėčiau atsakymą sutalpinti į vieną sakinį. Išgirdusi žodį „muzika“, pirmiausia pagalvoju apie palengvėjimą, tokį absoliutų pozityvumą. Muzika man yra emocija – su ja sieju prisiminimus, klausausi jos, kai mane pačią gniaužia stiprus jausmas, išgirdusi muziką išgirstu nuotaiką. Muzika yra savotiškai tvarkingas, tobulas kūrinys, kartais sukeliantis netgi šurpuliuką. Todėl dievinu tą jausmą, kai dainuoju. Gera dainuoti ansamblyje, kai balsai visapusiškai dera. Manau, ši veikla nebus mano profesija, bet muzikos neatsisysiu, nes ji man padovanojo begalę gerų įspūdžių dainuojant „Jazz Island“ kolektyve. Dainuodama klausau bendro skambesio, mėgaujuosi, kai tą dainą labai myliu. Susikaupiu, įsiklausau kolegų, kad nesuklyščiau. Muzikuojant labai svarbu įsiklausyti: dainuojant grupėje reikia kartu pradėti, padaryti pauzę ir kartu liautis dainuoti. Kai tai pavyksta padaryti nematant vienas kito, pajunti stiprų bendrumo jausmą, o darbo rezultatą, regis, laikai sugniaužęs savo delne. Visgi pastangų vertę suvokti padeda ne tik tai. Tokį jausmą pajunti, kai pasigirsta plojimai arba kai kartu su grupe laimime konkursą.

Su grupe dalyvavome keliuose konkursuose, vienas jų – „Dainų dainelė“. Net ir dabar rašydama turiu stabtelėti ir dar kartą išgyventi pasveikinimo faktą, kai tapome laureatais. Mane tai tebestebina ne todėl, kad tuo metu nebuvau tikra, kad sugebėsimė laimėti, o todėl, kad dar maža stebėdama šį konkursą per televizorių maniau, jog dainuoti žinomiausio konkurso visoje šalyje Laureatų koncerte man yra neįmanoma. Manau, jeigu būčiau dainavusi solo, nebūčiau to pasiekusi. Todėl kolektyvo draugams ir vadovui su vadove esu be galo dėkinga už tai, kad visi, eidami link Operos ir baletų teatro scenos, dirbome kartu, koja kojon. Aš tai prisiminsiu amžinai. Ilgaamžė, tradicinė „Dainų dainelė“ Lietuvai labai reikalinga.

Sveikinu visus, pasiryžusius dalyvauti, dalyvaujančius ir jau tapusius laureatais. Tikiu, kad muzika tėvynę puoš per amžius.

Šias mintis užrašė Miglė Uškevičiūtė iš c Artūro Nėviko džiazio mokyklų grupės „Jazz Island“, konkurso „Dainų dainelė“ laureatė:

Muzika užima daug vietos mano gyvenime. Ir jau seniai. Su muzika susitikome kai buvau maža: gal penkerių ar šešerių metų. Bendraujame iki dabar. Man pasisekė: esu labai geroje vokalinėje grupėje, į kurią ne taip jau lengva patekti. Tai – „Jazz Island“. Prieš metus nė nemaniau, kad viskas taip įsisuks, iš tiesų – laikas labai greitai bėga.

Muzika. Parašiusi šį žodį pirmiausia pagalvoju apie grožį, apie dainavimą, grojimą, garsus, žmogaus balsą... Šitas žodis kitiems gali reikšti ką kitą, juk visi žmonės skirtingi. Vieni ją supranta, kiti – ne. Vieniems ji rūpi, kitiems – ne. Vieni jai skiria laiką savo gyvenime, kiti – ne.

Aš muzikai skiriu labai daug laiko. Nemeluosiu, kartais nebelieka laiko namų darbams, o mano kambarys ilgai būna netvarkytas. Laikas dingsta akimirkšniu.

Mes grupėje „Jazz Island“ daug dirbame – tai ne šiaip sau būrelis. Jeigu ateisi čia su tokiu požiūriu, turėsi jį pakeisi. Visi į repeticijas einame savu noru – niekas neverčia, mes visi čia svarbūs. Toli gražu tai nereikia, kad visi suaugę ruošiamės sieti savo ateitį su muzika. Galbūt, kai kurie taps muzikais, o kiti – matematikais, mokytojais, gydytojais?.. Aš tikrai nežinau, kuo norėčiau užaugusi dirbti. Tačiau mus visus sieja viena meilė muzikai, vilioja galimybė kiek atitrūkti nuo erzinančių dalykų, nuo kasdienybės.

Konkursas „Dainų dainelė“ daugelio Lietuvos dainorėlių gyvenimuose, savęs ugdymo kelionėje užėmė svarbią vietą. Aš taip pat esu dalyvavusi: du kartus su ankstesne grupe „Mini Jazz“, ir šiais metais su „Jazz Island“. Kaskart „Dainų dainelė“ būna kitokia, keičiasi dainininkai, dainos. Bet ir mes augame ir stengiamės pasirodyti kaip galima geriau.

„Dainų dainelėje“ dainuoja daugybė vaikų ir jaunimo. Atrinkti geriausius iš gausybės tokių skirtingų atlikėjų, manau, neįsivaizduojamai sunku. Šiam

konkursui visada nusiteikdavome ryžtingai, kad būsimė tokie vieninteliai ir turime tai išnaudoti. Stengiamės dainuoti kuo įvairesnes dainas, kad publikai patiktume.

„Dainų dainelė“ – labai gera patirtis, kurios niekada nebus per daug. Kiekvienas atlikėjas, kad ir kokį talentą turėtų, be patirties nieko nepasieks. Todėl vertiname ir naudojamės progomis, kada galime dainuoti įvairiuose konkursuose, taip pat ir „Dainų dainelėje“.

Kai jau būni nuleidęs rankas, muzika stumteli į priekį, praplečia akiratį, praskaidrina dieną. Kūryba padeda pasijausti vertingesniu, laisvesniu. Kalbu ne tik apie muzikos kūrimą. Kurkime, tikrai pagerinsime savo ir kitų gyvenimą. Manau, kiekvienas žmogus gali atrasti savo vietą muzikoje. Manau, jos paieškoti verta.

Vokalinės grupės „Kivi“, konkurso „Dainų dainelė“ laureato, vadovė, muzikinio ugdymo ekspertė Dangulė c Aukselienė prisimena:

1997 m. Lietuvos vaikų ir jaunimo centre į pirmąjį užsiėmimą susirinko vaikai, norintys dainuoti, improvizuoti bei gerai praleisti savo laisvalaikį. Ir štai netrukus jau bus 20 metų, kai susikūrė džiazio studijos vaikų grupė „Kivi“. Iki šiol tebegalioja studijos nuostata – dainuoti tik gyvai, *a cappella*, nenaudojant muzikinių fonogramų. Vaikų mokymas dainuoti be muzikinio pritarimo reikalauja daug kruopštumo, kantrybės, nes reikia pasiekti ypatingai gero dainuojančių vaikų įsiklausymo, geros dainavimo technikos. Dainavimui *a cappella* keliami balso derinimo aukšti reikalavimai: kiekvienas atlikėjas yra solistas, turi klausyti ne tik ką pats dainuoja, bet girdėti kitus kolektyvo narius, siekti darnaus skambesio ir derėjimo. Savo ugdytinius mokiau ir mokau balso ypatingo skambėjimo, puikaus unisono, daugiabalsio dainavimo, muzikalumo, artistiškumo.

Jau po kelerių metų nuo studijos įkūrimo, 2002 m., ansamblis „Kivi“ dalyvavo populiariame Lietuvos vaikų ir moksleivių konkurse „Dainų dainelė“. Konkurso nuostatai atitiko mano mokymo principus. „Dainų dainelė“ kolektyvui tapo startu į pripažinimą Lietuvoje ir užsienyje. Sėkmė „Dainų dainelėje“ paskatino dalyvauti tarptautiniuose konkursuose. Atkreipiau dėmesį, kad „Dainų dainelės“ konkurso reikalavimai atitinka visų aukštesnio lygio

tarptautinių konkursų keliamus reikalavimus: labiausiai vertinami klasikinės muzikos atlikimas, autentiškumas, originalumas, nenuvertinant ir modernumo, bet netoleruojamas pigus šou, kurio dabar pilna vadinamoje „kultūrinėje erdvėje“. „Dainų dainelė“ lygiuojasi į kokybišką muzikos kūrybą ir atlikimo kultūrą, todėl yra labai svarbi ir reikalinga. Tikėjimas šiomis vertybėmis ir noras parodyti lietuvišką muzikinę kultūrą paskatino mus vyksti į konkursus ir festivalius Europoje, o sulaukus pripažinimo susiruošti ir į tolimesnius kraštus: Kiniją, Korėją, Japoniją, JAV. „Kivi“ yra įvertintas užsienio muzikos ekspertų, grupė – daugelio tarptautinių konkursų laureatas, koncertavo su užsienio žvaigždė – švedų vokaline grupe „The Real group“.

Tad kur yra grupės „Kivi“ sėkmė? Galbūt vaikų noras ir motyvacija gerai pasirengti, o gal tiesiog laimėjimo sėkmė? Kas žino. Ne kartą teko atsakyti į tarptautinių konkursų vertinimo komisijų klausimus: „kaip pasiekiate tokį vaikų pasitikėjimą, jų artistišumą?“, „kokius taikote mokymo metodus?“, „kur yra gražaus vokalo paslaptis?“...

Visame pasaulyje yra vertinama aukšta muzikinė kultūra, todėl ir mūsų pripažinimas tarptautiniuose konkursuose, neretai pelnyti laureatų diplomai patvirtina prasmingą „Dainų dainelės“ misiją – ugdyti vaikų ir jaunimo muzikinį skonį, skatinti jų tobulėjimą ir siekti amžinų gyvenimo vertybių. Su kuo palyginti dalyvaujančiųjų baigiamajame koncerte malonumą ir pasididžiavimą, kai daugeliui jaunųjų laureatų tai yra unikali ir vienintelė galimybė dainuoti didžiulėje scenoje su tikru orkestru! Iškilmingi „Dainų dainelės“ Laureatų koncertai, šalies vadovų dėmesys jauniems talentams, rėmėjų dovanos skatina vaikus ir jaunimą kurti, nutiesia kelią į didžiąją sceną greta žymiausių kolektyvų ir atlikėjų. O kokiu užplūstančiu jauduliu jauti pasididžiavimą, kai sveikina tarptautinių organizacijų ar net kitų valstybių vadovai, kaip skambiai tariamas Lietuvos vardas! Ir tai neabejotinai „Dainų dainelės“ ugdomų vertybių išraiška ir rezultatas.

Vilniaus Juozo Tallat-Kelpšos konservatorijos Dainavimo metodinės grupės pirmininkas Litaauras Nėvickas, parengęs konkurso laureatų Simoną Strazdą, parašė:

Mano kelias prasidėjo nuo neapolietiškos dainos

Santa Lucia, kurią padainavau vaikų darželyje atsistojęs ant kėdės. Besimokydamas Šiaulių 5-oje vidurinėje mokykloje dainavau solistu estradiniam ansamblyje, su kuriuo daug koncertuodavome įvairiose mokyklose.

Siekis tapti operos dainininku suvirtėjo išgirdus žymų tenorą Mario Lanza bei išvydus pirmąją savo gyvenime G.Verdi operą „Traviata“. Turbūt, kiekvieno žmogaus profesija jau yra užkoduota jo genuose.

„Dainų dainelėje“ Simonas Stazdas dalyvavo nuo mažumės ir ne kartą tapo laureatu. Paskui muzika jį atvedė į Vilniaus Juozo Tallat-Kelpšos konservatoriją, į mano klasę, kur mokėmės trejus metus. Simonas buvo jau 12 klasėje, kai parengiau jį paskutiniajai „Dainų dainelei“. Tada, 2014 m., jis vėl tapo laureatu ir Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro scenoje įspūdingai atliko Don Žuano ariją iš W.A. Mozarto operos „Don Žuanas“ drauge su Seimo nariu Vytautu Juozapaičiu. Jie dainavo arijos po vieną kupletą. Ilgam išliko ypatinga, nepakartojama Laureatų koncerto atmosfera – ta aura, kurią sukūrė pakylėta vaikų, mokytojų ir tėvelių nuotaika, mokytojų atsakomybė, nerimas ir džiaugsmas, degančios vaikų akys, ore tvyrantis džiugus jaudulys, virpinantis krikščionius jaunųjų dainininkų balsus, privertusius suvirpėti ir mūsų širdis.

Šiuo metu Simonas studijuoja solinį dainavimą Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje profesoriaus Virgilijaus Noreikos klasėje. Džiugu girdėti, jog maestro Virgilijus Noreika vieno specialybės dainavimo egzamino aptarimo metu pasakė, kad tokį talentingą mokinį, kaip Simonas, jis retai kada turi.

Vaikų ir jaunimo TV konkursas „Dainų dainelė“ daugelį pavergia savo nuoširdumu ir aukštu profesiniu pasirėngimu. „Dainų dainelė“ – unikalus Lietuvos muzikinis reiškinys!

Simonas Stazdas. 2010 ir 2014 metų konkursų laureatas, pasakoja:

Dainavimas man yra didžiausias džiaugsmas gyvenime. Jei patinka dainuoti, tai patinka visuomet visur, ne tik scenoje. Iki scenos dar vyksta taip pat labai smagus darbas, nes kūryba yra dainavimo interpretacija. Interpretuodamas kūrinį, aš per jį išreiškiu save. Kokius vaizdus matau, kokius jausmus

jaučiu dainuodamas, tai pajaučia ir publika. Scenoje man svarbiausia įsigilinti į kūrinį, kad klausytojai pajustų ko išmokau, ką žinau, ką jaučiu dainuodamas. Jausmas neapsakomas, nepakartojamas, o ypač tada, kai matau žmonių šypsenas ar džiaugsmo ašaras.

Ar muzika bus mano profesija? Dievo keliai nežinomi, bet labai viliosi ir darau viską, kad taip ir būtų. Labai vertinu savo buvusį mokytoją Liutaurą Navicką, dabartinį mokytoją profesorių Virgilijų Noreiką.

Svajoju susitikti su Dmitri Hvorostovsky ir pakalbėti apie muziką...

Viešojoje erdvėje skambanti muzika yra „peilis“: aplink mus vien nekokybiškas „popsas“. Mano aplinkoje skamba beveik vien klasikinė muzika ir tai mane tikrai tenkina. Pavyzdžiui, skambant W. A. Mozarto sonatai, man visuomet lengviau susikaupti. Man patinka kurti, jausti, klausyti ir matyti tai, ką sukuri savo balsu. Kai esi įvertinamas, pasijauti reikalingas. Man patinka, kai auditorija būna pilna, tuomet žinau, kad susirinko daug žmonių, laukiančių mano pasirodymo ir reikia stengtis jų nenuvilti. Ar esu jau žinomas dainininkas? Savo gimtajame mieste – tikrai taip, Lietuvoje – truputį. Labai tikiuosi, kad būsiu žinomas ir pasaulyje.

Vilniaus „Balio Dvariono dešimtmetės muzikos mokyklos auklėtinės“ Augustės Rutkauskaitės, 2014 m. konkurso laureatės, mokytoja, dainininkė Raimonda Tallat-Kelpšaitė rašo: „Kaip išugdyti laureatą?“

2014 metų „Dainų dainelės“ laureate tapo Augustė Rutkauskaitė.

Vyrauja nuomonė, kad kiekvienas vaikas, turintis muzikinę klausą gali dainuoti. Tai tiesa, bet tapti laureatu to nepakanka. Kasdienis darbas, darbštumas, atsakomybė yra Augustės savybės, kurios įtakojo ypatingą mergaitės muzikinę brandą. Greta dainavimo ji mokosi skambinti fortepijonu, groja fleita, lanko džiazo improvizacijos pamokas, mokosi anglų, vokiečių, prancūzų kalbų. Toks įvairiapusiškas ugdymas mergaitei padeda greičiau įsisavinti ir muzikinį tekstą.

Augustė yra ypatingo darbštumo ir vokalinio imlumo mergaitė. Yra labai artistiška, įtaigi. Dainavimo pamokose visada susikaupusi, nevaikiškai muziką

suvokia frazėmis, o ne atskiromis gaidomis. Su šia mokine nuo pirmųjų pamokų dirbu kaip su pilnamečiu studentu.

Augustė į mano klasę atėjo būdama aštuonerių metų, dabar jau yra vienuolika. Jos balso diapazonas yra trys oktavos!

Augustė turi koncertinės patirties dainuoti pritariant vargonams, fleitai, saksofonui, perkusijai. Manau, kad Augustės laukia didelė tarptautinė karjera.

Trumpai apie pedagogiką.

Pedagogų žmogus dirbti negali, jeigu neturi pašaukimo. Vokalo pedagogui yra dar aukštesni reikalavimai. Labai puikus dainininkas nebūtinai bus geras pedagogas. Dainininkas „iš Dievo“ negali dėstyti, nes jis yra dainuojantis iš prigimties. Turėdamas tobulus prigimtinius pojūčius dainuoti, jis nesupras, kaip taisyti mokinių daromas klaidas, nes jis tokių klaidų nedaro. Tik pats mokėsis iš savo klaidų, išstudijavęs dainavimo pedagogikos metodiką ir tebesimokantis – gali dirbti su jauniaisiais dainininkais.

Svarbu paminėti ir psichologinę nuojautą. Kiekvienas balsas ir jo savininkas yra labai individualus. Vokaliniai įgūdžiai įgyjami lėtai ir kantriai dirbant. Mano mėgstamas posakis: „greitai bėgam nuo policijos, o dainavimo mokomės lėtai“.

Ko išmokau aš per savo pedagoginę praktiką?

Išmokau nei vienam mokiniui nesakyti, kad nieko iš jo studijų nebus, nes jis negabus. Kartais mokiniai atsiskleidžia, pavyzdžiui, tik po trejų metų. Taigi, kantrybė yra privalomas pedagogo bruožas.

Dažnai vokalinį repertuarą mokiniams leidžiu rinktis patiems. Ugdymo procese svarbu išsiaiškinti klaidas. Nereikia to paties kūrinio ilgai repetuoti, jei neišeina kokybiškai atlikti. Mokiniui reikia pasitikėti pedagogu, o taip pat ir pedagogui mokiniu, nebijoti kartu eksperimentuoti. Tai labai svarbus mokymo procesas.

„Dainų dainelės“ Olimpas yra Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro scena. Puiki patirtis, jeigu mokinys pajaus džiaugsmą dainuoti, pritariant orkestrui, padedant dirigentui. Jis jausis tikru Artistu! Ši scena kai kuriems jų tampa tramplinu į atlikėjo karjerą.

Visaginas

*Visagino Česlovo Sasnausko menų mokyklos auklėtiniai sėkmingai baigė dainavimo studijas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje – O. Kolobovaitė, L. Gurina, I. Bulanova. Šiuo metu Akademijoje studijas tęsia E. Davidovičius, J. Kazėnaitė, E. Klimaitė, L. Labogaitė, P.K. Mačerauskaitė, M. Pogrebnjak, V. Pak. Mokyklos absolventės, operos solistės L. Gurina, O. Peretyatko, K. Trejškova, sėkmingai koncertuoja didžiosiose Europos scenose. Šiems gabiems jaunuoliams savo talentą padėjo atkleisti mokyklos pedagogės Vita Pimpienė ir Vilija Ginitienė. **Vilija Ginitienė, Visagino Česlovo Sasnausko menų mokyklos direktorės pavaduotoja ugdymui, muzikos mokytoja, rašo:***

Televizijos konkurse „Dainų dainelė“ dalyvavau besimokydama muzikos mokykloje ir vidurinėje mokykloje. Pradėjusi dirbti Visagino Česlovo Sasnausko menų mokykloje, šią tradiciją tęsiu su savo mokiniais.

Daugiataučio ir istoriškai savito regiono, Visagino miesto vaikams ir jaunimui „Dainų dainelės“ konkursas, mano manymu, yra labai svarbi ir reikšminga veikla, galimybė sumažinti etninę, kultūrinę atskirtį, nes esame Lietuvos kultūros dalimi.

Parengiau konkurso „Dainų dainelė“ mano parengtų laureatų sąrašą:

1992 m. merginų vokalinis duetas: Olga Peretyatko ir Katerina Tretyakova;

1994 m. merginų vokalinis trio: Olga Peretyatko, Katerina Tretyakova, Rita Naujokaitytė;

2004 m. vaikinių vokalinis duetas: Ildar Galikov ir Dmitrij Leonov;

2010 m. ir 2014 m. vaikinių vokalinis duetas: Aurimas Jankauskas ir Gediminas Skačkauskas.

Kad ir kokią savo gyvenimo karjerą yra pasirinkę mano buvę mokiniai, jie vienaip ar kitaip yra susiję su muzika. Kai kurie ir toliau tęsia muzikines studijas šalies ir užsienio aukštesnėse mokyklose, Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje. Dirba muzikinį, meninį ar pedagoginį darbą Lietuvoje ir užsienyje, sėkmingai įsilieja į meninę, muzikinę, chorinę studentijos veiklą ar siekia solinio dainavimo meno karjeros.

Olga Peretyatko – operos dainininkė, solistė (sopranas), studijavo Sankt Peterburge, IIFM Berline, dainuoja Metropolitan operoje, Teatre La Scala ir yra laisvai samdoma menininkė.

Katerina Tretyakova – operos dainininkė, solistė (sopranas), studijavo Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje, Universitat Mozarteum, dirba Hamburgische Staatsoper, Salzburger festspiele.

Dmitrij Leonov – dainavimą studijavo Universitat fur Musik und darstellende Kunst Graz, dirba oper Graz Austrijoje.

Rita Naujokaitytė – DNB banko specialistė, roko grupės „Ashtrey“ vokalistė, dirba Lietuvoje. Facebooke ji rašo: „dažnai prisimenu muzikos mokyklą ir Jus. Nuo studijų laikų muzikuoju su savo grupe. Grojame alternatyviąją roko muziką. Pora kartų sėkmingai dalyvavome „Eurovizijos“ atrankoje, teko dalyvauti įvairiuose koncertuose, festivaliuose. Su muzika esu visada.

Gediminas Skačkauskas ir Aurimas Jankauskas pernai sėkmingai išlaikė bendrojo ugdymo brandos egzaminus. Laisvalaikiu kviečiami dalyvauti įvairioje koncertinėje veikloje.

„Dainų dainelė“ nuėjo didelį kelią. Anksčiau jis Lietuvoje buvo vienintelis konkursas vaikams. Keičiantis laikmečiui „Dainų dainelė“ labai pasikeitė, bet tuo pačiu, išlaikė savitumą ir išskirtinumą iš dabar jau esančių gausybės festivalių ir konkursų vaikams.

„Dainų dainelėje“ žavi sena ir puiki tradicija dainuoti gyvai. Leidžiama dalyviams atlikti žanriškai plataus diapazono repertuarą: nuo liaudies dainos, klasikinio akademinio kūrinio iki vokalinės miniatiūros, romanso, populiariosios, estradinės ar džiazinės improvizacijos. Aišku, renkant repertuarą, tenka pasukti galvą, kuo nustebinti komisiją, žiūrovus ir patiems išsirinkti mielą, įveikiamą kūrinį, kaip jį pateikti, kad nebūtų primityvu ir nuobodu.....

Kartais atrodo, kad niekuomet ir „nesuaušiu“, kai įsisuku į „Dainų dainelės“ vaikų klegesį, pasiruošimo konkursui darbus, repertuaro paieškas, repeticijas, jaudulį ir pasirodymų išgyvenimus...Tai tarsi amžinas užburtas ratas... Pirmiausia, tai yra didelis šio konkurso populiarumas, galbūt todėl, kad jis atviras ir prieinamas visiems – vaikai mielai nori jame dalyvauti. Paskui užburia pasiruošimo procesas, vėliau nenusakomas azartas laimėti. Tai reikalauja didelio užsispyrimo, nuolatinio, pastovaus darbo. O

dirbant visada ieškome, kuriame, interpretuojame. Tenka patirti daug netikėtų, gražių, džiaugsmingų minučių arba nesėkmių, kurios atneša nemažai nusivylimo, pergyvenimo akimirkų...

Ypatingas šio konkurso išskirtinis renginys – Laureatų koncertas – „Dainų dainelės“ geriausių atlikėjų pasirodymas Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre. Tai neįkainojama patirtis ir kiekvieno jauno dainininko siekiamybė. Žinoma, pasibaigus konkursui užplūsta tuštuma... Ji trunka paprastai tol, kol vėl išgirstu savo mokinių klausimą: „mokytoja, ar mes ruošimės „Dainų dainelės“ konkursui?“ Ir negaliu pasakyti „ne“, nes vis dar nenoriu „išaugti“ iš vaikiško „Dainų dainelės“ šventinio šurmulio ir pasiruošimo jaudulio...

Olga Peretyakova, 1992 m. ir 1994 m. konkursų laureatė, atsiminimus atsiuntė rusiškai. Išvertėme taip:

Su vaikų konkursu „Dainų dainelė“ sieju labai daug prisiminimų: tai ir pirmasis konkursas, ir pirmosios profesinės kelionės, ir pirmosios pergalės! Dabar mano vokalinė karjera puiki, gastroluoju visame pasaulyje, dainuoju pagrindinius vaidmenis geriausiose operos scenose. Bet „Dainų dainelė“ visada bus pirmasis karjeros laiptelis ir debiutas televizijoje!

Katerina Tretyakova, 1992 m. ir 1994 m. konkursų laureatė, apie konkursą „Dainų dainelė“ ir operos solistės karjerą parašė lietuviškai:

Labai ačiū, kad apie mane pagalvojote

Šilti ir gražūs prisiminimai apie „Dainų dainelės“ laikus sujaudina širdį! Teko dalyvauti 1992 ir 1994 metais ir turėti garbę nešioti laureatės vardą. Tai buvo pirmasis mano gyvenime dainavimo konkursas, kuris džiugino, skatino norą dainuoti, mėgautis scena ir publikos dėmesiu.

Manau, kad būtent „Dainų dainelės“ metu supratau, kad noriu būti soliste. Net nesitiki, kad po tiek metų, 2015-tųjų gruodį grįžau į tą pačią sceną jau kaip solidi operos dainininkė ir atlikau Violetos partiją D.Verdi „Traviatoje“. Matyti, kai vienu metu visa salė atsistoja ir griausmingai ploja tau, jausti publikos energiją – tokie momentai gyvenime yra ypatingi, nuostabūs, nepakartojami ir nepamirštami!!! Myliu savo profesiją už tai, kad joje labai daug gerų emocijų, pozityvumo, įspūdžių, naujų idėjų, naujų įdomių

pažinčių, viskas kinta, nes nebūna dviejų vienodų spektaklių ar koncertų – kiekvieną kartą vis kažkas kitaip: keičiasi dirigentai, scenos kolegės, pastatymai, teatrai, koncertų salės... Gyvenimas nuolat juda į priekį, o darbas dažniausiai toks lengvas ir įdomus, kad net nesijaučia, kad dirbi.

Man labai patinka keliauti, dainuodama spektakliuose ir koncertuose aplankiau ne tik Austriją, Vokietiją, Prancūziją, Daniją, Belgiją, Olandiją, Rusiją, Rumuniją, Italiją, Ispaniją, bet ir Kiniją, Kolumbiją, Panamą... Skirtingos šalys, skirtingi kontinentai, skirtinga publika, bet aplodismentų ir publikos energijos poveikis man lieka laimės jausmo rodikliu! Būna dienų, kai tenka dainuoti ir sergant, neturint jėgų, kartais pervargstu ar išsenku emociškai, kartais susiklosto nepalankios aplinkybės. Papasakosiu atsitikimą Kolumbijoje. Buvau pakviesta į Bogotos Operos teatro Jubiliejinio sezono atidarymo spektaklį – D.Verdi operą „Rigoletto“ dainuoti Gilda (Džilda). Salė buvo sausakinša: žiūrovų salėje sėdėjo svarbūs žmonės: Bogotos miesto meras, kultūros ministras, Kolumbijos Prezidentas, į spektaklį atskridęs sraigtasparniu su visa palyda. Spektaklį turėjo tiesiogiai transliuoti šalies pagrindinis nacionalinis televizijos kanalas, tad buvo parengtos kameros, zujo darbuotojai ... O reikia pasakyti, kad Bogota yra 2600 – 2700 metrų virš jūros lygio, deguonies kiekis ore yra žymiai mažesnis, nei mums įprasta, todėl daugelis žmonių, atkeliavę į šį miestą, jaučia deguonies stygių – sunku kvėpuoti. Dar repetuojant supratau, kodėl mano fanai Panamoje visgi nusprendė nerizikuoti sveikata ir neskristi į Kolumbiją toms kelioms dienoms. Pastebėjau, kad man pažemėjo kraujo spaudimas ir, įkvėpus pilnus plaučius to praretėjusio oro, jauti, kad dar muzikinei frazei nepasibaigus, oro ir pritrūko, jo nebeliko! Ar įsivaizduojate, kiek pastangų, kokios griežtos kontrolės ir geros dainavimo technikos pagalba „dirbau“ visą spektaklį, vietoj to, kad mėgaučiausi dainavimu. Bet koks buvo malonumas matyti patenkintą, mano pastangų nepastebėjusią publiką! Kokie man buvo saldūs aplodismentai!!!

Esu laiminga, būdama operos soliste, niekada nekilo abejonės, ar teisingai pasirinkau profesiją. Dažnai dėkoju likimui bei mane į tą kelią lydėjusiems žmonėms, kad susiečiau savo profesiją su muzika ir mėgaujuosi, dirbdama mylimą darbą, dainuodama suteikiu žmonėms gražias akimirkas bei teigiamas

emocijas, kurių taip trūksta mūsų kasdienybėje!

Gražiausi linkėjimai iš Barcelonos !

„Rita Naujokaitytė, 1994 m. konkurso „Dainų dainelė“ laureatė, dabar DNB banko specialistė, roko grupės „Ashrey“ vokalistė, prisistato:

Esu Rita Naujokaitytė, 1994 m. „Dainų dainelės“ konkurso laureatė, kurią nuo mažų dienų keliaujant per gyvenimą lydi muzika. Visiems šiandienos konkurso dalyviams linkiu daug drąsos ir jokių abejonų! Muzika suteikia jėgų ir laisvės padaryti daugiau, nei patys iš savęs galime tikėtis.

Man „Dainų dainelė“ – pirmasis didelis pasirodymas ir didžiulis jaudulys. Kaip ir visi konkurse dalyvavę vaikai, niekada nepamiršiu pirmosios patirties televizijoje, didžiulės Operos ir baletų teatro scenos. Net storas pudros sluoksnis nepadėjo paslėpti paauglės jaudulio ir prakaito! Konkurso laureatėmis, dainuodamos trio, tapome 1994 m. Smagu prisiminti, kad tuomet dainavau su dviem nuostabiomis ir šiandien visame pasaulyje garsiomis operos solistėmis Katerina Tretyakova ir Olga Peretyatko. Didžiuojusi Katerinos ir Olgos pasiekimais – pasirinkusios operos kelią, jos pasiekė tikrų aukštumų. Gerai prisimenu mūsų atliktas dainas: „Ignalina“ ir „Motule mano“. Juokinga, kad dainavome dainą apie miestą, kuriame negyvenome – juk atstovavome Visagino muzikos mokyklą, buvome visaginiečiai. Tačiau Ignalina visomis prasmėmis mums tąkart atnešė sėkmę. Vis pagalvoju, kodėl mūsų terceto vadovė Vilija Ginaitienė pasirinko būtent mus tris ir būtent trio formą, kuri nėra labai populiari. Tačiau patirtis buvo neįkainuojama – dainavau su dviem puikiomis solistėmis, klausėmės ir jautėme viena kitą, tarsi kalbėjome vienu kūnu.

Į „Dainų dainelę“ atvedė pirmoji mano dainavimo mokytoja Vilija Ginaitienė. Man ji nuo pat pirmųjų mokslo dienų tapo dideliu autoritetu: mokė ir reikalavo profesionalaus atlikimo kiekvienoje repeticijoje, pamokoje. Dirbant su ja kiekviena smulkmena atrodė svarbi. Mokytojos Vilijos energija atrodė beribė: ekspresija, galingi judesiai, diriguojant chorui, ir viską pasakančios akys. Iš jos išmokau nevengti ryškios sceninės raiškos, profesionaliai ir atsakingai vertinti kiekvieną savo pasirodymą, muzikos atlikimą, koncertuojant ar didelei, ar tik keleto klausytojų auditorijai.

Į Visagino muzikos mokyklą atėjau vėlai – būdama vidurinės mokyklos penktokė. Man buvo paskutiniai metai, kai dar galėjau kartu užbaigti muzikos ir vidurinę mokyklą. Muzikos mokykloje įgijau labai stiprius muzikinius pagrindus, išmokau daugybę lietuviškų dainų. Nepriklausomos Lietuvos aušroje, 1991-1992 m., muzikos mokykla buvo vienas svarbiausių lietuviybės ir pilietinio sąmoningumo židinių Visaginė. Tuo metu prikėlėme pamirštus lietuvių kompozitorių kūrinius. Išmokome tiek lietuviškų dainų, kad net ir po 20 metų, galiu Dainų šventėje kartu su choralais atmintinai dainuoti bemaž visą repertuarą – nuo „Mažos mašinėlės“ iki „Dieve, saugok Lietuvą“. Mano muzikos mokytojai ne tik išmokė muzikos, bet leido pažinti lietuvišką muziką, dainą. Tuo ugdė meilę Lietuvai.

Dainuoti troškiau nuo pat vaikystės. Dar būdama maža nuolat kurdavau daineles ir dainuodavau kur bebūčiau: močiutei, melžiančiai karvę, pievoms, medžiams, vaikams. Metai Visagino muzikos mokykloje buvo labai turiningi koncertais, šventėmis, kupini įspūdžių. Visa tai suteikė ne tik svarbiausių muzikos žinių, bet ir jėgos, pasitikėjimo savimi. Tuomet svarsčiau galimybę tęsti muzikos, dainavimo studijas.

Pasirinkau ne klasikinės, o alternatyviosios muzikos kelią. Studijuodama Vilniaus Universitete drauge su bendraminčiais įkūrėme roko grupę „Ashrey“, kurioje tapau roko ir sunkiosios muzikos atlikėja. Su grupe „Ashrey“ nuo 2003 m. keliavome labai įdomiu kūrybiniu keliu: daugybę kartų koncertavome Lietuvoje ir užsienyje, įrašėme muzikos albumą „Let's break the walls“, dalyvavome roko muzikos festivaliuose, LRT muzikos projekte „Dainų dešimtukas“, tapome „Eurovizijos“ nacionalinio konkurso finalininkais. Nuolat ieškojome naujų, netikėtų kūrybos formų, deriname alternatyviąją muziką su senosiomis bažnytinėmis giesmėmis ir Kristijono Donelaičio tekstais. Patys rengėme, nors ir nedidelius, roko festivalius. Iš „Ashrey“ kūrybos gimė naujas mano muzikinis projektas „Somnambula“, kuriame tęsiu savo atlikėjos ir kūrėjos kelią. Apie muziką galėčiau kalbėti valandų valandas, o jos klausytis ir ja gyventi – nuolat. Muzika nepavaldi laikui, nesunaikinama karų ir žmogaus abejingumo. Muzika suteikia galimybę perteikti mintį, istoriją, jausmą taip jautriai ir įtaigiai, kad bet kuris žmogus

išgirsta ir supranta. Man muzika – ne tik galimybė suvaidinti spalvingus ir įvairius vaidmenis, bet galimybė atverti tikrąją savo sielą. Dainuodama esu ir mažoji Rita iš savo vaikystės, ir galinga roko dainininkė, ir pažeidžiama, kenčianti dėl meilės mergina, ir bažnyčioje giedanti mergaitė, ir nuvargusi senolė, aimanuojanči lopšinę savo anūku. Neįsivaizduoju kitos tokios galingos, universalios ir amžinos bendravimo formos. Ji prilygsta tik meilei, kuri niekada nesibaigia.

c Aurimas Jankeuskas, 2010 m. ir 2014 m. konkursų laureatas, rašo:

Kai išgirdau žodį „muzika“, visų pirma mintimis pralekia visi aštuoneri šio nuostabaus meno mokymosi metai. Taip, man muzika – menas, kuris gali atsiskleisti daugybe prasmių.

Svarbiausias pasirodymas mano atmintyje išliko amžiams. Svarbiausias jis man buvo tuomet, kai dar mažas, pasėlęs ir vėjavaikiškas vaikiškštis, su savo scenos partneriu ir draugu pirmą kartą užlipome į „Dainų dainelės“ sceną. Tuo metu jaučiausi esąs puikus dainininkas, savimi pasitikėjau. Pirmosios akimirkos scenoje man liko įsimintiniausios bei reikšmingiausios.

Labai džiaugiuosi, jog baigiau muzikos mokyklą ir ne kartą su Gediminu tapome „Dainų dainelės“ laureatais. Man tai didžiulis pasiekimas. Nuostabu stovėti scenoje ir matyti, kai tau ploja tūkstančiai žiūrovų, jausti artimųjų simpatijas bei džiaugsmu dalintis su savo mokytoja.

Svarbiausia, jog muzika mane lydi visuomet ir visur. Nesvarbu ką beveikčiau, kokia būtų mano nuotaika, bet visuomet dainuoju. Netgi vairuodamas! Neįsivaizduoju ilgos kelionės be muzikos. Muzika yra ne tik mano vaikystės hobis bei pomėgis, bet ir dalykas, be kurio savo gyvenimo nebeįsivaizduočiau.

Gediminas Škačkuskas, 2010 m. ir 2014 m. laureatas, prisimena:

Muzika mane lydėjo nuo pat vaikystės. Mano abu tėveliai yra muzikantai, nuolatos juos matydavau muzikuojančius.

Dainavimas nuo darželio laikų mano gyvenime užima ypatingai svarbią vietą. Kuomet pradėjau lankyti muzikos mokyklą, kildavo daugybė klausimų ir neaiškumų. Mano mama visą savo laisvalaikį skirdavo mano muzikiniams gebėjimams tobulinti, ji klausydavo mano muzikavimo ir patarėdavo. Tai plėtė mano muzikinį ir gyvenimo akiratį. Man tiesiog patinka dainuoti, tai daryti mokiausi pas labai gerą dainavimo mokytoją Viliją Ginaitienę. Ji buvo mano įkvėpėja, palaikytoja ir mokytoja.

Kuriu taip, kaip jaučiu. Nesuprantu kūrybos, kuri yra tiesiog kuriama, kad kažką sukurti. Juk turi išgyventi įvairius jausmus, kad juos užrašytumei. Tokia kūryba tampa tikra, neišgalvota, žmonės tave išgirsta ne tik ausimis, bet ir širdimi. Išreikšti save dainuojant yra nuostabu, tačiau nelengva. Tai yra nuolatinis darbas, ieškojimas.

Kai muzikuoju, pastebiu, kad žmonėms tampa įdomesnis. Jie vertina ir mato mane kitokį. Jiems nesvarbu, kuo aš apsirengęs, kaip atrodau. Jie klausosi mano atliekamos muzikos. Tas jaudulys, kai viešai dainuoji, muzikuoji, yra nepakartojamas ir nuostabus! Tuomet jaučiuosi ypatingai, suprantu kokia galinga jėga yra muzika. Tapęs „Dainų dainelės“ laureatu daug koncertuoju, su Vidaus reikalų ministerijos Reprezentaciniu pučiamųjų orkestru įrašiau dainą. Malonu sulaukti nepažįstamų žmonių, kurie kartais prieina, pakalbina, dėmesio...

Dar nepasirinkau profesinio kelio, bet muzika mano širdyje visuomet užims labai svarbią vietą, nes nepaaiškinama jėga traukia dainuoti, muzikuoti. Mano autoritetai yra Virgilijus Noreikia, Andrius

Mamantovas, Marijonas Mikutavičius, Aleksandras Makejevas, Curt Combain, Tiesto ir t. t. Norėčiau su visais jais pakalbėti, iš kur jie semiasi jausmų ir idėjų ...

Mano aplinkoje skamba kitokia muzika, nei televizijoje, radijuje... Multimedijose prodiusuojama muzika yra monotoniška, ritmiška, banali, lėkštais teksta. Mane tai nervuoja. Mane muzika supa visur ir visada, jos turinys ir perteikiama emocija priklauso nuo mano tuometinės nuotaikos. Esu absoliutus melomanas... kartais muzika trukdo susikaupti...

*Pedagoginį darbą pradėjusi dirbti labai jauna, Vita Pimpienė įsitikinusi, kad iki šiol jai yra visi vaikai dainininkai. Šiandien jos klasėje keturiasdešimt mokinių. Per savo pedagoginio darbo praktiką ji pastebėjo, kad vienam rezultatas ateina anksčiau, o kitam jo reikia kurį laiką palaukti. Vieni žmonės gali dainuoti, tik vienas gali būti solistas, kitas dainuoti ansamblyje. Dainavimas gerina ir sveikatą. „Daugiau nei penkiolika Vitos mokinių pasirinko dainininko kelią. V. Pimpienė labai didžiuojasi savo mokiniiais, o ir šie nepamiršta aplankyti savo mokytojos, nors pasuka ir kitu keliu, ne muzikos: „Palaikome ryšius, domiuosi, kaip jiems gyvenime sekasi“. **Išagino Česlovo Sasnauskų menų mokyklos mokytoja ekspertė Vita Pimpienė prisimena:***

Kažkada mane augino „Dainų dainelė“, augau su ja... laukdavau jos. Atrodė, eičiau paskui ją net į pasaulio kraštą... Dabar ji augina mano mokinius, suartina juos, brandina juos, veikia jų dvasią.

Ar yra kas nors gražiau ir sakraliau už dainuojantį vaiką? Daina juk liudija jo dvasios būseną, pirmą pradijį šventumą.

Man „Dainų dainelė“ – tai amžinai žaliuojantis, žydintis, čiulbantis, skambantis vaikystės sodas, pažadinantis ir iškeliantis ant dainos sparnų kiekvieno dvasią. „Dainų dainelė“ – tai šventė, kurios laukiame ištikus metus.

„Mėlikos Rakauskaitės, 2014 m. konkurso laureatės, mokytojos ekspertės Vitos Pimpienės parengtos solistės, mintys apie dainavimą:

Aš esu Mėlika Rakauskaitė. Man jau devyneri metai. Aš gyvenu Paukščių kaime. Dainuoti pradėjau kai man buvo dveji metukai. Šiais metais „Dainų dainelėje“ dalyvauju trečiąjį kartą. Man labai patinka dainuoti, nes kai aš dainuoju, tada kiti džiaugiasi, o kai kiti dainuoja – aš labai džiaugiuosi, kad jiems irgi patinka dainuoti ir klausyti kaip aš dainuoju. Kai aš pirmą kartą dainavau „Dainų dainelėje“, manęs Ignas („Dainų dainelės“ vedėjas) paklausė: „kokie tavo tėvų vardai“. Aš pasakiau, kad mano tėčio vardas yra Rimas o mamos vardas Mama. Visiems buvo labai juokinga.

Dainos, kurias man parenka mokytoja, man labai patinka.

Gaila, kad „Dainų dainelė“ vyksta kas dvejus metus. Norėčiau, kad ji būtų dažniau. Kai aš dainuoju, atiduodu visą širdį, todėl baigusi dainą, aš būnu labai pavargusi. Bet kai pažiūriu į žiūrovus ir pamatau, kad jiems labai patiko, aš atsigaunu, pralinksmėju ir galvoju, kad būtinai turiu laimėti „Dainų dainelę“.

Kamilė Daunaravičiūtė ir Greta Šepliakovaitė, 2014 m. konkurso laureatės, pasitarė ir parašė:

Kiekvienas konkursas yra kelionė. Vieniems trumpesnė, kitiems ilgesnė. Mums ji buvo labai ilga, tačiau suteikusi kone tiek pat laimės, kiek ir pasiektas tikslas. Dar būdamos mažos dalyvavome „Dainų dainelės“ konkurse, bet nepatekdavome į tolimesnius etapus. „Niekada netapsim „Dainų dainelės“ laureatėmis“, taip sakydamos, naiviai tikėjom žodžio „niekada“ galia. Ir patylomis svajojome. O kai labai kažko nori, tai visas pasaulis padeda įgyvendinti tavo troškimus. Tuo patikėjome mudvi ir mūsų mokytoja Vita Pimpienė. Bėgalinis noras dainuoti, scenos jaudulys, laimėjimo troškimas, patirtis su Vita – visa tai lėmė, kad tapome laureatėmis. Euforijos jausmas ir nugalėtojų titulas mums skaidrina kasdienybę ir šiandien.

Linkime tikėti, nesvarbu kuo: pasauliu, Dievu ar siekiu, nes tik tikėjimas mus stumia į priekį.

„Maksim Pogrebniak, 2008-ųjų ir ankstesniųjų metų konkurso laureatas, mokytojos Vitos Pimpienės ugdytinis, baigęs dainavimo studijas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje, siūnčia linkėjimus iš Štutgarto! :) Kodėl muzika, daina?

Lavina asmenybę, ramina sielą.

Muzikavimas ir dainavimas užima daug laisvalaikio, praktikuojantis, mokantis tekstą, o kada išreikšti save – koks tas kelias į kūrybą?

Sunkus. Dirbi dirbi, o ten neaiškumas.

Koks jausmas yra kurti?

Azartas

Koks tas įkvėpimas, kai viešai dainuoji, muzikuoji ir veikia jaudulys?

Tobulas.

Kas vilioja į muziką?

Rutinios nebuvimas.

Ar svarbus Jūsų pastangų ir talento įvertinimas? Kodėl?

Visiems svarbu yra įvertinimas, kaip alga – už darbą kiek nors norisi gauti.

Ar rezultatai tenkina Jūsų darbą?

Kol kas tai dar procesas.

Papasakokite linksmus nutikimus, susijusius su muzika.

Su partnere dainavome duetu, suklydome kartu, aš pradėjau dainuoti jos partiją, o ji – mano. Tik po kurio laiko supratome, kad susikeitėme partijomis. Žinoma, iškart susitvarkėme.

Kas dedasi Jūsų mintyse, ką jaučiate, kai kuriate?

Mintyse – chaosas.

Kokia Jūsų nuomonė apie konkursą „Dainų dainelė“?

Tai yra mano gyvenimo dalis. Sielos šventė.

Justina Kazėnaitė, 2012 m. konkurso laureatė, parengta mokytojos Vitos Pimpienės, prisimena: „Dainų dainelė“ – tai ta akimirka, kurią norėtusi

kaskart kartoti, ja džiaugtis ir kad niekada nesibaigtų. Tai buvo pats gražiausias nuotykis, man suteikęs galimybę pirmą kartą dainuoti su orkestru Operos ir baleto teatre. O juk dainavau ne bet ką, o „Habanerą“ su pačia žaviausia scenos artiste Judita Leitaite.

Ačiū „Dainų dainelei“, kad ji buvo ir paliko mums visiems pačius gražiausius įspūdžius ir prisiminimus. Palinkėčiau, ko manau kiekvienas mūsų jai palinkėtų – ilgiausių metų! Tai vienintelis Lietuvoje projektas, kuris sujungia tiek daug balsų vienam tikslui, kai mus apjungia meilė muzikai ir dainai.

Ijos Akšionovo, 2010 m. konkurso laureato, palinkėjimas:)

Sėkmės! Lauksiu pasirodant per LRT!

Baigiasi 22-oji „Dainų dainelės“ „kadencija“. Keturiasdešimt dvejus metus „Dainų dainelė“ su mumis. Bene per pusę amžiaus tūkstančiai dainuojančių vaikų pažino dainą dar geriau, pamilo ją dar labiau. „Dainų dainelė“ jau seniai tapo muzikai neabejingų šeimų nare.

Džiugu, kad šiais metais atgimė tradicija kviesti pasaulio lietuvių šeimų vaikus ir moksleivius dalyvauti konkurse. Ši nuostabi tradicija gyvavo nepriklausomos Lietuvos pirmajame dešimtmetyje. Tuomet konkurse dalyvavo lietuvačiai iš kaimyninių šalių ir netgi JAV. Šiemet lietuvaitys Viltė Trinkūnaitė, Emilija Paškevičiūtė ir Andra Tekoriūtė, lydimos mokytojos Ritos Kundrotaitės, atvyko iš Airijos, dalyvavusios tokioje pat atrankoje, kokia ji vyksta ir Lietuvoje. Jau natviška ir aktyvi Airijos lietuvių bendruomenė jau

kelerius metus organizuoja Airijos vaikų ir moksleivių lietuviškų dainų festivalį – konkursą „Skambėk skambėk, lietuviška daina“. Šio konkurso rengėjai pagal „Dainų dainelės“ nuostatus praėjusių metų pabaigoje – šių metų pradžioje organizavo atrankas miestuose, o sausio 31 d. Dubline įvyko baigiamasis konkurso etapas. Airijos dainininkus vertino solidi komisija: Egidijus Arnašius, Lina Raudoniūtė-Kidd, Erika Klimenko. Trys dainininkės Viltė Trinkūnaitė, parengta mokytojos Ritos Kundrotaitės, Emilija Paškevičiūtė ir Andra Tekoriūtė, parengtos mokytojos Ingos Paškevičienės, atstovauja Airijos lietuviams.

Mokytoja ir atlikėja Rita Kundrotaitė, 1996 metais tapusi „Dainų dainelės“ laureate, vėliau baigė muzikos magistro ir dainavimo studijas Klaipėdos Universitete, Menų fakultete, aktyviai dalyvauja Airijos kultūriniame gyvenime ir yra viena konkurso „Skambėk skambėk, lietuviška daina“ organizatorių. Ji rašo: „Nuoširdžiai dėkoju Jums už visą pagalbą ir bendradarbiavimą su Airijos lietuvičiais.“

Tiek Viltė, tiek mokytojos Ingos Paškevičienės mokinės Emilija ir Andra iš Vilniaus, iš „Dainų dainelės“ grįžo pilnos išpūdžių. Manau, kad tai neįkainojama patirtis tiek vaikams, tiek mokytojams, tiek artimiesiems.“

Ruošiantis 2016 m. konkursui „Dainų dainelė“ talkino, organizavo zoninius etapus šimtai muzikos entuziastų, muzikos, meno mokyklų vadovų ir pedagogų Šalčininkų Lietuvos tūkstantmečio gimnazijoje, Utenos, Alytaus muzikos mokyklose, Raseinių, Kretingos meno mokyklose, Naujosios Akmenės kultūros rūmuose, Aleksandro Kačanausko muzikos mokykloje Kaune, Balio Dvariono dešimtmetėje muzikos mokykloje Vilniuje, Rudolfo Lymano muzikos mokykloje Rokiškyje, Vytauto Mikalausko menų mokykloje Panevėžyje, Jono Totoraičio progimnazijoje Marijampolėje, Žemaitės dramos teatre Telšiuose, Visagino Česlovo Sasnausko muzikos mokykloje, Šiaulių „Dagilėlio“ dainavimo mokykloje. Didelis organizacinis darbas tenka Bernardui Anužini, Gintarui Balčiūnui, Irenai Daubarienei, Romai Jurgilienei, Emilijai Kriščiūnaitei, Astai Lesauskienei, Albertui Mikulėnui, Česlavai Pimpienei, Janinai Rekašienei, Stefanijai Vancevičienei, Danutei Vizbarienei, Vidmantui Žiliniui. Jie įkvepia „Dainų dainelėi“ gyvybės savo rajonuose, zonose – už tai jiems labai ir nuoširdžiai AČIŪ.

Lietuvoje susiformavo tradicija, kad miestai, kurie beveik visada parengia daugiausia dainininkų konkurso koncertams, yra Vilnius ir Klaipėda – Lietuvą įrėminantys mūsų šalies miestai (gal kad tai muzikos universitetų miestai?). Vos atsilieka Kaunas ir Šiauliai. Kiti miestai dalyvių parengia mažiau: gal neranda gabių vaikų, gal turi mažiau mokytojų. Ypač žavų, kad šalia šių keturių grandų stovi nedidelis Visagino miestas, visuomet praturtinantis „Dainų dainelę“ talentais ir puikiais pasirodymais. Muzika Visagine yra kaip religija, kaip krepšinis Lietuvoje. Kai pedagogai taip galvoja, tai net nenuostabu, kad į „Dainų dainelės“ pagrindinę sceną Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre kasmet veržiasi keli tūkstančiai kolektyvų ir solistų iš Alytaus, Druskininkų, Varėnos, Raseinių, Kelmės, Šilalės, Tauragės, Kretingos, Palangos, Skuodo, Šilutės, Klaipėdos rajono, Akmenės, Radviliškio, Šiaulių rajono, Kauno miesto ir rajono, Rokiškio, Biržų, Kupiškio, Pasvalio, Panevėžio Birštono, Prienų, Jonavos, Ukmergės, Kaišiadorių, Kėdainių ir kitų miestų ir rajonų. Visi jie parengė tikrai ne po vieną kolektyvą ar solistą ir tikrai kai kuriuos jų matome 2016 m. konkurso „Dainų dainelė“ Laureatų koncerte.

2015-2016 mokslo metais nuo konkurso pradžios mokyklų, savivaldybių „Dainų dainelės“ koncertuose dalyvavo beveik penki tūkstančiai dainininkų. Zoniniuose „Dainų dainelės“ konkurso renginiuose dalyvavo 480 solistų ir vokalinį ansamblį. Vertinti dainininkus, ypač jaunus ir visai mažus, yra keblu: dainavimas – ne sportas, kur sekundės, įvarčiai lemia nugalėtojo vardą.

Lietuvos vaikų ir moksleivių televizijos konkurso „Dainų dainelė“ vertinimo komisija yra tikrai reikli: Virgilijus Noreika – Lietuvos muzikos ir teatro akademijos Dainavimo katedros profesorius, vertinimo komisijos pirmininkas; Romualdas Kondrotas – Nacionalinės M. K. Čiurlionio menų mokyklos direktorius, vertinimo komisijos vicepirmininkas; Irena Milkevičiūtė – Lietuvos muzikos ir teatro akademijos Dainavimo katedros profesorė;

Virginija Katilienė – Vilniaus Balio Dvariono dešimtmetės muzikos mokyklos mokytoja ekspertė; Žilvinas Meškuotis – „Dainų dainelės“ programos koordinatorius; Artūras Novikas – dainų kūrėjas ir aranžuotojas; Dalia Tumosaitė – komisijos sekretorė.

Nelengva išrinkti pačius pačiausius. Komisijos nariai, ginčydamiesi ir ieškodami sutarimo, rinko laureatus dar ir dar kartą peržiūrėdami ir perklausydami vaizdo įrašus. Posėdis užtruko ilgai, komisijai norėjosi paskelbti kuo daugiau laureatų.

Prancūzų rašytojas Pierre Jules Renard prieš šimtą metų yra pasakęs: „Jeigu būtų statomi Laimės namai, pačią didžiausią patalpą reiktų skirti laukiamajam“. „Dainų dainelės“ laukiamajame stovėjo apie 1800 dainininkų, bet į Laimės namus pateko:

„Dainų dainelės 2016 m. laureatai“

A kategorija

c Arielė Peškytė iš Šiaulių lopšelio-darželio „Žilvitis“, *mokytoja Rasa Jankauskienė*
I Viktorija Popovaitė iš Klaipėdos rajono Agluonėnų lopšelio-darželio „Nykštukas“, *mokytoja Regina Jalskienė*
Tautvydas Jonaitis iš Skuodo vaikų lopšelis darželio, *mokytoja Jolanta Rאיšutienė*
Mergaičių kvartetas: *Ugnė Dulinskytė, Karina Tallat-Kelpšaitė, Kotryna c Antanavičiūtė, Ieva Kaščiūnaitė* iš Mažeikių lopšelio-darželio „Gintarėlis“, *mokytoja Roma Skirmontienė*
Vokalinis ansamblis „*Mažosios žirniukės*“ iš Šiaulių lopšelio-darželio „Žirniukas“, *mokytoja Regina Tairpučianskienė*

B kategorija

Iakarė Jarmalavičiūtė iš Alytaus jaunimo centro vokalo studijos „Bel canto“, *mokytoja c Aldona Ramanauskaitė*
Rugilė Klimaitytė iš Vilniaus Balio Dvariono dešimtmetės muzikos mokyklos, *mokytoja Laima Domikaitė*
Matas Saukantas iš Skuodo Bartuvos progimnazijos, *mokytoja Jolanta Rאיšutienė*
Kristupas Kerulis iš Palangos pradinė mokyklos, *mokytoja Diana Beržanskienė*
c Aurimas Salelionis ir Milėja Stankevičiūtė iš Kauno Miko Petrausko muzikos mokyklos, *mokytoja Irena c Andriuščenkienė*
Danilas Petrinko ir Stanislav Pajas iš Visagino Česlovo Sasnausko menų mokyklos, *mokytoja Iita Pimpienė*
Ansamblis „*Džiaziukai*“ iš Vilniaus viešosios įstaigos „Artūro Noviko džiaz mokykla“, *mokytoja Lina Šarkienė*

C kategorija

c Arminas Stočkys iš Šiaulių „Juventos“ progimnazijos, *mokytoja Elytė Motuzienė*
Gabija Karabinaitė iš Raseinių meno mokyklos, *mokytoja Stanislava Težbavičienė*
Marija Polina Žinkevičiūtė iš Visagino Česlovo Sasnausko menų mokyklos, *mokytoja Iita Pimpienė*
Justė Dumčiūtė iš Palangos Vlado Jurgučio pagrindinės mokyklos, *mokytoja Diana Beržanskienė*
Lukrecija Kliučinskaitė, Iakarė Iainaitė ir pritariantis tercetas iš Alytaus Šaltinių pagrindinės mokyklos, *mokytoja Iaida Jarusevičienė*
Ansamblis „Kvarta“: *Iėja Balutytė, Beata Sturys, Medeina Česnaitė ir Emilija Nėjulytė* iš Šiaulių „Juventos“ progimnazijos, *mokytoja Loretta Stankuvienė*
5-8 klasių ansamblis iš Klaipėdos karalienės Luizės jaunimo centro dainos studijos „Keberioškšt“, *vadovė Regina Lindžigalskienė*
Vokalinė grupė „*L:Do*“ iš Kauno Aleksandro Kačanausko muzikos mokyklos, *vadovė Jūratė Miliauskaitė*
5-6 klasių mokinių ansamblis iš Klaipėdos rajono Gargždų „Krantas“ pagrindinės mokyklos, *mokytoja Rasa Linkienė*

D kategorija

Simona Skrebutėnaitė iš Visagino Česlovo Sasnausko menų mokyklos, *mokytoja Iita Pimpienė*
Marius Kijauskas iš Vilkaviškio vaikų ir jaunimo centro, *vadovė Edita Linkevičienė*
Emilija Jinağėjevaitė iš Vilkaviškio vaikų ir jaunimo centro, *vadovė Edita Linkevičienė*
Rusnė Tušlaitė iš Panevėžio Vytauto Mikalausko menų gimnazijos, *mokytoja Edita Sargautytė*
Pijus Kondrotas iš Šiaulių „Dagilėlio“ dainavimo mokyklos, *mokytoja Nina Gotalskaja*
Miglė Inga Kuprelytė iš Klaipėdos licėjaus, *mokytoja c Aušra Niparavičienė*
c Aurimas Matuzevičius iš Utenos muzikos mokyklos, *mokytoja Iūginija Šeduikienė*
Laurynas Juozapas c Akšamitas iš Vilniaus Juozo Tallat-Kelpšos konservatorijos, *mokytojas Luitauras Nqvickas*
Jonas c Andriuškevičius iš Kauno Juozo Gruodžio konservatorijos, *mokytoja Rasa Ivanauskienė*
Gabija Kušleikaitė ir *Domantas Gružas* iš Šiaulių Juliaus Janonio gimnazijos, *mokytoja Loretta Stankuvienė*
Ignas Skučas ir *Justas Pliophys* iš Vilkaviškio vaikų ir jaunimo centro, *mokytoja Edita Linkevičienė*
Lukas Lėkis ir *Simonas Žiziūnas* iš Klaipėdos Vytauto Didžiojo gimnazijos, *mokytoja c Aušra Niparavičienė*
Merginų vokalinis ansamblis „*Incanto*“ iš Mažeikių Merkelio Račkausko gimnazijos, *mokytoja Nėtalija Dapšienė*
Taikinių ansamblis iš Prienų „Žiburio“ gimnazijos, *mokytoja Roma Ruočkienė*
Vaikinių vokalinis ansamblis „*Bros*“ iš Mažeikių Merkelio Račkausko gimnazijos, *mokytojas Laimonas Terasius*
Vokalinė grupė „*Jazz Island*“ iš Vilniaus viešosios įstaigos „Artūro Noviko džiaz mokykla“ pasiruošę savarankiškai
Dainos studijos „*Keberioškšt*“ 8-12 klasių ansamblis iš Klaipėdos karalienės Luizės jaunimo centro, *vadovė Regina Lindžigalskienė*
c Ansamblis iš Klaipėdos Jeronimo Kačinsko muzikos mokyklos, *mokytoja Erlanda Tverijonienė*
Dainos studijos „*Svirplys*“ mišrus ansamblis iš Klaipėdos rajono Gargždų muzikos mokyklos, *mokytoja Nijolė Usevičienė*

Leidinio sudarytoja
Irena Didžiulienė
Konsultantas
Žilvinas Meškuotis

2016 m. fotografijos
Martyno Vidzbelio
Naudotos fotografijos iš asmeninių archyvų

Leidinį parengė
Nacionalinė Mikalojaus Konstantino Čiurlionio menų mokykla

Spausdino
UAB „Mardosų spaustuvė“

Tiražas 500 vnt.

Vilnius, 2016 m.

The background is a solid yellow color with several thick, wavy, organic shapes in a darker orange or mustard yellow hue. These shapes are scattered across the page, creating a sense of movement and depth. There are also thin, light yellow wavy lines that complement the thicker shapes.

www.dainudainele.lt